

અમદાવાદ આવતાં-કડી-સાંતજ વિગેરેમાં થઈ હતી. પૃષ્ઠ ૧૩૭
 યી ૧૩૮ માં ના સ્તવનોની રચના સરસ્વતી ગામમાં થઈ હતી. પૃષ્ઠ
 ૧૩૯ યી પૃષ્ઠ. ૧૪૨ સુધીના પદોની સ્ફુરણા સાળંદ તથા ગોધા-
 વીમાં વિહાર પ્રસંગે થઈ હતી. પૃષ્ઠ. ૧૪૩ યી પૃષ્ઠ ૧૬૦ સુધીની ગુંહલોઝી-
 ની રચના અમદાવાદમાં સંવત. ૧૯૬૧ ના પોશ માસમાં આંવલીપોલ
 ક્ષેત્રે વાઘાના ઉપાશ્રયમાં થઈ હતી પૃષ્ઠ. ૧૬૧ યી પૃષ્ઠ. ૧૮૧ સુધી આત્મ-
 સ્વરૂપ ગ્રંથ છે, તેની રચના માણસા નગરમાં સંવત. ૧૯૬૧ની સાલમાં
 થઈ હતી; તેમાં વહિરામા, અંતરાત્મા, અને પરમાત્માનું વર્ણન કર્યું છે,
 પ્રત્યેક આત્માનાં લક્ષણ ભિન્ન ભિન્ન વતાવ્યાં છે. પૃષ્ઠ. ૧૮૨ માં યી
 ચેતનશક્તિ ગ્રંથની રચના શરૂ થઈ છે, તે ગ્રંથમાં આત્મશક્તિ-
 યોનો ગંભીર વચનાથી માહિમા દર્શાવ્યો છે જેમ જેમ તેનો
 અર્થ વિચારે, તેમ તેમ વિશેષ નીકળતો જાય છે, અને આત્મશક્તિ-
 યોને પ્રાપ્ત કરવા ડસાહ વધે છે. આત્મોદયમ કરવાથી અનંત કર્મનો
 નાશ થાય છે, તે સ્પષ્ટ આ ગ્રંથથી અનુભવમાં આવશે. માગસાથી
 સંવત ૧૯૬૪ ની સાલમાં તારંગાજીએ શ્રી અજિતનાથનાં દર્શન
 કરવા વિહાર કર્યો. ચૈત્રવદી અમાવાસ્યાના રોજ ત્યાં દર્શન કરી
 એક દીવસમાં આ ગ્રંથ વનાવ્યો છે, તેમજ શ્રી અજિતનાથનું સ્તવન
 પણ અમાવાસ્યાએ વનાવ્યું છે. ચેતન સ્તુતિ શ્રી ચેરાણુ ગામમાં વનાવી
 છે. તેમજ કેલવણીનું સ્વરૂપ શ્રી ચેરાણુમાં વૈદ્યાચ માસમાં વનાવ્યું છે.

જૈનધર્મમાં અધ્યાત્મજ્ઞાન અનંત છે આત્મજ્ઞાનનું પરિપૂર્ણ સ્વ-
 રૂપ તીર્થકરોએ દર્શાવ્યું છે તેમના વચનનો કિંચિત્ રહસ્ય દ્રવ્યમાં
 ઉતરવાથી દ્રવ્ય ક્ષેત્ર કાલ ભાવ યોગે જેને વિષયોની સ્ફુરણાઓ
 હોય તે તે સ્ત્રી લીધી છે હૃદયમધ્યાવન્યામાં લક્ષ્યમાં, રચવામાં
 તથા વિચારમાં મિહાંત નૃત્તોના આશ્રયથી વિપરીત જે કંડ હોય
 તે પંદિત પુણ્યો સુધારણા મહાજનો મદગુણ દૃષ્ટિથી ગુણ પ્રદાન કરે
 છે. (વાંતના આશ્રય વિન્દ્ય જે કંડ તોય તે મર્ચથી મિહાંત મિ-
 ક્ષ્ણ દરુનું મહાજનો-પદો વચનાના દૃષ્ટવનું મર્ચાવવું પોદોગ્રાપ.

છે) જેવું હૃદય હોય તેવું પ્રકાશ છે. ગંભીરપદોમાં સમનળ ન પડે તો સદ્ગુરુ પાસે નિર્ણય કરવો.

મક્તનું હૃદય જેવા સ્વરૂપમાં વર્તવું હોય છે, તેવું તે વાણીથી દેલાય છે, જ્ઞાનક્રિયાથી મોક્ષ છે પરમબોધ પ્રાપ્તિનું કારણ મજન છે, આત્મારૂપ મજ્જની જેટલી સ્તુતિ કરીએ તેટલી ઓછી છે, સહજ યોગે માનાદિકના અભાવે આત્માર્થે આ મજન સંગ્રહની રચના થઈ છે. જ્ઞાન, વૈરાગ્ય, નીતિ, વિજ્ઞા, મક્તિ આટલા વિષયો આ પુસ્તકમાં મુખ્યતા ઈ છે. વાંચીને આત્માહિત સાધવું—શબ્દબ્રહ્મથી પર બ્રહ્મની પ્રાપ્તિ કરવી જોઈએ; સારાંશકે શબ્દથી આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ કરવી જોઈએ. આયુષ્યની સ્વર નથી, અલ્પસમયમાં આત્મહિત સાધવાનું છે. મટાત્તિમાર્ગમાંથી નીકળી નિર્ટાતિ પદ પ્રાપ્ત કરવાનું છે, પ્રગકાલમાં શુદ્ધાત્મ સેવનથી મુક્તિ છે, નિમિત્ત અને વપાદાન કારણથી પરમાત્મસ્વરૂપ પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ તે માટે જિન વાણીનું રહસ્ય ગમે તે શબ્દ રૂપમાં વાચ્યમાં હોય તોપણ આરાધન કરી સિદ્ધ સ્થાનમાં જવું જોઈએ, ચિદાનંદ વ્હેરોની સુમારી જેને અનુમવી છે, તેને આ રચનાનું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજાશે, વાય સટપટ છોડીને જે મલ્ય જીવો આત્માને ઉપાદેય ગણી ધર્મ સાધના કરે છે, તે પરમભાવ મંગલને પ્રાપ્ત કરે છે, સર્વને તેમ યાઓ ઐ શાન્તિ:

મુશ્રાવક પ્રાનિજવાલા ડા. મગનલાલ કરમચંદ તથા. શ્રી કચ્છગામ નર્સીવાલા ડા. છદ્રામાર્ષિ ષાંપરીએ આ પુસ્તક છવાવવામાં જે. સ્લાય કરી છે, ધનનો વ્યય શુભ જ્ઞાન રેતુમાં કર્યો છે, તે માટે તેમને ધર્મ લાભાર્થી પૂર્વક ધન્યવાદ ઘટે છે, દોશી. મણિમાર્ષિ નયુમાડ ષી, ઈ તથા ડા. માર્શરલાલ હકમચંદ મુકુ યુધારવામાં સ્લાય કરી તે માટે ધર્મ લાભાર્થી: દેવામાં આવે છે.

વિહાર મુકામ—શ્રોસદ—કાવીડા.

લિ. મુનિ—વૃદ્ધિસાગર. ઐ શાન્તિ: શાન્તિ: શાન્તિ:

માય શુદ્ધવશ પુલિમ: મયન ૧૯૬૫

भजनस्तवन पद संग्रह भाग त्रिजानी अनुक्रमणिका.

विषय.	पत्र.	पद्यमसु स्तवनम्	१४
वर्तमान चौविशी.	१-१७	मोहत्वाध्याय	४५
विहरमान विशी.	१८-२८	स्वटपट त्याग स्वाध्याय	४५
सीमंधर स्तवन.	२८	असार संसार स्वाध्याय	४६
सीमंधर स्तवन.	२९	वर्तमानकाल सुधारो	४६
सिद्धाचलस्तवन.	२९	आत्ममेमानन्द	६०
स्थलिभद्रनी सज्जाय.	३१	मंगल	६३
हृदयस्फुरणां स्वाध्याय.	३४	आत्मज्ञान.	६४
अन्तर प्रदेशमां उत्तरेली		गुरुश्रद्धा.	६५
दृष्टिना उद्गार स्वा-		स्याद्वादमार्ग	६५
ध्याय.	३५	विदानन्द ल्हेर घटमां	६६
कपटनी स्वाध्याय.	३५	विनयस्वरूप	६७
शिक्षा सज्जाय.	३६	परमार्थवाणी	६८
जगत् मुसाफरखानुं.	३७	धर्मसूत्रमां स्वार्थत्याग	६९
विषय विकारजय स्वा-		आत्मज्ञानिना उद्गार	७०
ध्याय.	३७	आत्मदेशमां अनन्तसुख	७०
सिद्धसमानभावनानी		देहनगर	७१
सज्जाय.	३८	रीस	७२
अनुभव सज्जाय.	३८	चिन्ता	७३
स्वचेतनशक्ति सज्जाय.	३९	धर्मरहस्य बोधक	७३
आत्मरमणता स्वाध्याय.	३९	प्रासंगिक बोध.	७४
उपयोग स्वाध्याय.	४०	मायास्वरूप	७५
प्रभुनी प्राप्ति स्वाध्याय.	४१	अनुभव.	७५
कलियुगना शेठीयाओ	४१	द्रव्यभाव विहार	७६
थी सिद्धाचरु स्तवन	४३	सत्यबोध	७७

सिद्धान्तामृत	७८	करवा लायक सिद्ध्य.	९९
शुद्धस्वरूप	७८	आत्मखुमारी.	१००
योगविषय	७९	रागद्वेष त्याग.	१००
वैराग्यामृत	८०	उच बोध.	१०१
अलखफकीरी	८०	अधिकार.	१०२
आत्मज्ञान प्रकाश	८१	सिद्धान्तवाणी.	१०३
तर्क वितर्क.	८२	योग विषय.	१०४
चितिशक्ति.	८३	मनः शक्ति.	१०४
ब्रह्मचर्य.	८३	एक निशासुपर लखेलो	
लक्ष्मीसत्तानी उपाधि.	८४	बोध पत्र.	१०५
आत्मज्ञान महत्ता.	८५	हितवाणी.	१०६
मन चंचलता.	८६	तत्त्वज्ञान.	१०७
कइ वस्तुमां राचुं.	८७	आत्मबोध.	१०८
सद्गुरु बोध.	८८	आत्मपुरुषार्थ साध्य.	१०९
मन मळवायी अन्तर वार्ता		हेतु बोध.	१०९
याय.	८८	समाधि धर्म.	११०
चेतन शक्ति खीलवणी.	८९	लज्जना मोह.	१११
शाश्वत सुख अभ्यास.	९०	व्यवहार धर्म.	११२
अल्पज्ञान हानि.	९१	मड्डिनाय स्तवन.	११३
योग्यता.	९१	मड्डिनाय स्तवन.	११३
उपाधि.	९२	गुरु भक्ति.	११४
उपाधि पीढाना उद्गार.	९३	ईर्ष्या.	११५
तत्त्वमसि.	९४	खटपट.	११६
ज्ञानदशा जीवन.	९५	जिनवरवाणी.	११७
आत्मध्यान.	९५	पुद्गल ममता त्याग.	११७
देह तंपुरो.	९६	चेतन ध्यान.	११८
कर्तव्य कृत्य.	९७	सापेक्ष बोध.	११९
सारांश बोध.	९८	परमबोध.	१२०

उत्पाद रूप ध्रुवता	
बोध.	१२१
भेदज्ञान.	१२२
चिदात्मन्.	१२३
माध्यमत्वभाव.	१२४
परमममत्वत्व.	१२४
परममम जाहति स्वा-	
ध्याय.	१२५
संश्लेष पार्श्वनाय स्व-	
वन.	१२६
मन्व दोषत्व.	१२७
मन्व मरिजा.	१२७
उद्यभावना स्वाध्याय.	१२८
धर्मरिजा.	१३०
व्यवहार धर्म रिजा.	१३१
नीति रिजा.	१३२
भ्रष्टा मरिजा.	१३३
दुःख मरिजा धर्म रा-	
मर्तु.	१३४
परम विरजा.	१३५
मान्यमान मरिजा.	१३६
कर्मदो मरिजा.	१३६
श्री मरिजा मरिजा.	१३७
संश्लेष पार्श्वनाय स्व-	
वन.	१३८
मरिजा रि.	१३९
मरिजा रि.	१४०

पूर्णात्मन्.	१४१
रात्रिचतुर् स्थान कर्तुं.	१४१
अनुभव वादो.	१४२
मुनिवर शंखी.	१४३
मुनिवरनी भावकने उ-	
पदेश.	१४५
निनयन शंखी.	१४६
अपूर्व अवतर शंखी.	१४७
संपन्नयन शंखी.	१४८
मुनिनी उपदेश शंखी.	१५०
मुनिवर शंखी.	१५१
मुनिवर शंखी.	१५२
गुरु शंखी.	१५३
गुरुवन्दन शंखी.	१५४
वैशयन शंखी.	१५५
धर्मोपदेश शंखी.	१५६
अनृत्य मरिजा.	१५७
गुरु स्वयन शंखी.	१५८
निनयनी शंखी.	१६०
आन स्वयन इन्द्र.	१६१
वेदन शक्ति इन्द्र.	१६२
वेदन शक्ति स्वाध्याय.	२००
श्रीति मरिजा.	२०१
अनित निनयुक्ति.	२०४
गुरु गुरु मरिजा	२०५
वेदन	२०६

श्री भजन स्तवन पदसंग्रह भाग त्रीजातुं

शुद्धि अशुद्धि पत्रम्.

पानुं.	सौशी.	अशुद्धि.	शुद्धि.
२०	५	मोहादि.	मोहादि.
२१	१	वालकना.	वालकनो.
२२	२२	घारणे.	घारणे.
३३	२३	बाण.	बाण.
४४	११	करी.	फरी.
४८	२	कालन.	कालीन.
६३	७	आकिञ्चन.	अकिञ्चन.
९६	१०	निद्वेषी.	निद्वेषी.
१०४	९	ब्रह्मरन्ध्रपां.	ब्रह्मरन्ध्रपां.
१०५	६	परघात.	परघात.
११६	१९	सहु.	०
१४८	३	पद.	पद.
१५६	६	वनी.	वेनी.
१६२	१५	कोन.	केणे.
१६४	३	मान.	माने.
१९८	१	कता.	कर्ता.
२०६	७	एकमेक.	एकमेक.
२०६	७	धीमा.	धीजे.

अथ श्री योगनिष्ठ मुनिश्री बुद्धिसागरजी कृत.

भजन स्तवन पद संग्रह.

भाग ३ जो.

चतुर्विंशति जिन स्तवनानि (चोवीशी)

॥ १ रूपभदेव स्तवनम् ॥

राग देशाख.

- परम प्रभुता तुं वयो, स्वामी रूपभ जिणंद;
ध्याने गुणठाणे चढी, दाख्या कर्मना फंद. पर० ॥ १ ॥
- अंतरंग परिणामधी, निज रुद्धि प्रकाशी;
क्षायिकभावे मुक्तिमां, सत्यानंद विलासी. पर० ॥ २ ॥
- कर्ता कर्म करण वळी, संप्रदान स्वभावे;
अपादान अधिकरणता, शुद्ध क्षायिक भावे. पर० ॥ ३ ॥
- नित्यानित्य स्वभावने, सदसत् तेम धारो;
वक्तव्यावक्तव्यने, एकानेक विचारो. पर० ॥ ४ ॥
- आठ पक्ष प्रभुव्यक्तिमां, पद् गुण सामान्य;
सात नयोधी विचारतां, प्रभु व्यक्ति चुमान्य. पर० ॥ ५ ॥
- स्मरण मनन एक तानमां, शुद्ध व्यक्तिमां हेतु;
तुज सरखुं मुज रूप छे, भवसागर सेतु. पर० ॥ ६ ॥
- सालंबनमां तुं वडो. निरालंबन पोने;
बुद्धिसागर ध्यानधी. निजनं निज गोने. पर० ॥ ७ ॥

२ अथ अजित जिनेश्वर स्तवन.

. धारे सिद्धाचञ्च भेट्या-प राग.

अजित जिनेश्वर देवनी, सेवा सुखकारी;
 निश्चयने व्यवहारथी, सेवा जयकारी. अजि० ॥ १ ॥
 निमित्त ने उपादानथी, सेवन उपकारी;
 द्वेष खेद ने भय तर्जी, सेवो हितकारी. अजि० ॥ २ ॥
 दुर्लभ सेवन इशनुं, धातोधानें मळवुं;
 पर परिणामने त्यागीने, शुद्ध भावमां भळवुं. अजि० ॥ ३ ॥
 पदकारक जीव द्रव्यमां, परिणमतां ज्यारे;
 त्यारे सेवन सत्य छे, भवपार उतारे. अजि० ॥ ४ ॥
 निर्विकल्प उपयोगथी, नित्य सेवो देवा;
 निज निज जातिनी सेवना, मीठा शीव मेवा. अजि० ॥ ५ ॥
 परम प्रभु निज आगळें, सेवनथी होवें;
 बुद्धिसागर सेवतां, निजरूपने जोवे.

३ अथ श्री संभवजिन स्तवन.

राग उपरमो.

संभव जिनवर जागतो, देव जगमां दीठो;
 अनुभव ज्ञाने जाणतां, मन लागे मीठो. सं० ॥ १ ॥
 प्रगटे क्षायिक लब्धियो, संभव जिन ध्याने;
 संभव चरणनी सेवना, कस्तां सुख माणे. सं० ॥ २ ॥
 संभव ध्याने चेतना, शुद्ध रुद्धि प्रगटे,
 वीर्योद्धासनी वृद्धिथी, मोह माया विघटे. सं० ॥ ३ ॥
 संभव दृष्टि जागतां, संभव जिन सरिखो,

आलंबन संभव प्रभु, अक्यताए परखो. सं० ॥ ४ ॥
 संभव संयम साधना, साची एक भक्ति;
 बुद्धिसागर ध्यानमां, ज्ञान दर्शन व्यक्ति. सं० ॥ ५ ॥

४ अथ श्री अभिनंदन जिन स्तवन.

राग उपरनो.

अभिनंदन अरिहंतनुं, शरणुं एक साचुं;
 लोकोत्तर चिन्तामणि, पामी दिल राचुं. अ० ॥ १ ॥
 लोकोत्तर आनंदना, परमेश्वर भोगी;
 शाता अशाता वेदनी, टळतां सुख योगी. अ० ॥ २ ॥
 उज्वल ध्याननी एकता, खेंची प्रभु आणे;
 पुद्गळने दूरे करी, शुद्धरूप प्रमाणे. अ० ॥ ३ ॥
 पिंडस्थादिक ध्यानधी, प्रभु दर्शन आपे;
 बुद्धिसागर भक्तिधी, सत्य आनंद व्यापे. अ० ॥ ४ ॥

५ अथ श्री सुमतिजिन स्तवन.

राग उपरनो.

सुमति चरणमां लीनता, सातनयधी खरी छे;
 समकित पामी ध्यानधी, योगियोए वरी छे. सुम० ॥१॥
 नैगम संग्रह जाणजो, व्यवहार विचारो:
 रुजुसूत्र वर्तमानना. परिणामने धारो० सुम० ॥२॥
 अनुक्रम चरण विचारने. नयो मम जणावे:
 शब्द अर्थ नय चरणने. अनेकांत ग्रहावे. सुम० ॥३॥
 द्रव्य अने भाव भेदधी, चउ निक्षेप भेदे.

तुज चारित्र्ये धारतां, भाउ कर्मने छेदे. सुम० ॥४॥
 भतर अमर अरिहंत तुं, भेद भारने टाले;
 बुद्धिमागर चणणी, शिवमंदिर म्हाले. सुम० ॥५॥

६ अथ श्री पद्मप्रभ जिन स्तवन.

राग उषसो

पद्मप्रभ जिनराज तुं, शुद्ध चेतन्य योगी,
 सायिक चेतन रुद्धिनो, प्रभु तुं वड भोगी. पम० ॥ १ ॥
 हरिहर श्रद्धा तुं गगो, प्रद भावणी न्यारो;
 प्रष्ट रुद्धि मोक्षा मदा, भव पार उतारो. पम० ॥ २ ॥
 नाम शशी भिन्न तुं, गुण पर्याय पाव;
 शुद्धरूप भोज्यावसा, गुरु तुं हूं छाव. पम० ॥ ३ ॥
 मत्तार्थी मग्धो प्रभु, शुद्ध कर्मो व्यक्ति;
 बुद्धिमागर भावणी, प्रभुरूपनी भक्ति. पम० ॥ ४ ॥

७ अथ श्रीसुपार्श्वजिन स्तवन.

राग वैश्यां.

श्री सुपार्श्व जिनेश्वर प्यारो, भरतदरिणी तारो;
 शिव दायोने दिट्ठो पायो, मोह महावट्ट शरीरो, श्री० ॥ १ ॥
 मन मंदिमो दीपक मग्धो, रूप जोट प्रोड हग्धो;
 प्र कर्मद्वरो दिश्य तुं चग्धो, प्रम प्रभुत्वं परमोरे. श्री० ॥ २ ॥
 सायिक गुणरगो प्रवहारी, नाभन शिव सुखदारी,
 बुद्धिमागर विद्वन्न मंगी, प्रम प्रभु जिन उपाारी. श्री० ॥ ३ ॥

८ अथ श्रीचंद्रप्रभजिन स्तवन.

राग केदारो.

चंद्रमभु जिनवर जयकारी, तुं जाउं यन्निहारी रे;
 केवलज्ञानने केवल दर्शन, ध्यायिक समकित धारी रे. चं०॥१॥
 अष्ट गुणो आठ कर्मने टाली, ध्याने मभु शिव वरीया रे;
 भाव कर्म रागद्वेषने टाली, भयसागर झट तरिया रे. चं०॥२॥
 शुभाशुभ परिणाम दटावी, शुद्ध परिणाम धार्यां रे;
 ध्यान बडे गुणठाणे चढतां, मोहमल्ल खूब हायां रे. चं०॥३॥
 चंद्रनी ज्योति वेडे निर्मल, चेतन ज्योति दीपेरे;
 बुद्धिसागर चेतन ज्योति, सर्व ज्योतिने जीपे रे. चं० ॥४॥

९. अथ श्री सुविधिनाथ जिन स्तवन.

राग केदारो.

सुविधि जिनेश्वर सुविधिधारी, वरीया मुक्ति नारी रे.
 पर परिणामे बंध निवारी, शुद्ध दया घट धारी रे. सु०॥१॥
 यम नियम आसन जयकारी, प्राणायाम अभ्यासे रे;
 प्रत्याहार ने धारणा धारे, चेतन शक्ति प्रकाशे रे. सु० ॥२॥
 ध्यान समाधि ए योगनां अंगो, पार लया जिन देवा रे;
 बुद्धिसागर सुविधि जिनेश्वर, सेवा मीठा मेवा रे. सु०॥३॥

१० अथ श्री शितलजिन स्तवनम्.

राग केदारो

शीतल जिनर्षिन यति नति वंदित. शीतलना करनारा रे
 अज अधिनाथी शुद्ध शिवकर. प्राणथका तुं प्याग रे. शीत०॥१॥

उपादान शीतलता समरे, निमित्त सेवे साचुं रे;
 समतार्थी क्षणमां छे मुक्ति, शीतल रूपमां राचुं रे. श्री० ॥२॥
 उपशम क्षयोपशम ने क्षायिक, भावे समता सार रे;
 ज्ञानानंदी समता साधी, उतरशे भवपार रे. श्री० ॥३॥
 सहजानंदी शीतल चेतन, अंतर्यामि देव रे;
 बुद्धिसागर शुद्ध रमणता, शीतल जिनपति सेव रे. श्री० ॥४॥

११ अथ श्री श्रेयांसजिन स्तवनम्.

राग केदारो.

श्री श्रेयांस जिन साहिव सेवा, शाश्वत शिवमुख मेवा रे;
 द्रव्याधिक पर्यायार्थिक नय, शुद्ध निरंजन देवा रे. श्री० ॥ १ ॥
 योगी भोगी गत भय शोकी, कर्माष्टकयी भिन्न रे;
 शुद्धोपयोगी स्वपरमकाशक, क्षायिक निजगुण लीन रे श्री० ॥२॥
 अनंत गुणपर्यायनी अस्ति, समये समये अनंति रे;
 पर द्रव्यादिकनी नास्तित्ता, समये अनंति वदंती रे. श्री० ॥३॥
 अस्ति नास्तिमय शुद्ध स्वरुपी, संग्रहनयथी अनादि रे;
 व्यक्तपणु शब्दादिक नयथी, सर्व जीवोमां आदि रे. श्री० ॥४॥
 अग्रिथी जेम अग्रि प्रगटे, शुद्ध चेतनथी शुद्ध रे;
 बुद्धिसागर पुष्टालंबन, उपादान गुण शुद्ध रे. श्री० ॥ ५ ॥

१२ अथ श्री वासुपूज्यस्वामी स्तवन.

राग केदारो

वासुपूज्यनी पूजा कर्ता, पोंते पूज्य ते थाय रे;
 जिनव पूजा ने निन्न पूजा, शुद्ध विचारे सदाय रे. वा०॥१॥

निर्विकल्प उपयोगे पूजा, भाव निक्षेपे सारी रे;
 योग असंख्ये पूजा भाखी, तरतम योग विचारी रे. वा० ॥२॥
 सालंबन पूजार्थी मोटी, निरालंबन भाखी रे;
 रूपातीत पूजार्थी मुक्ति, छे बहुसूत्र त्यां साखी रे. वा० ॥३॥
 अष्ट प्रकारी आदि पूजा, द्रव्यपूजा मुखकारी रे;
 एकांतवादी पूजन मिथ्या, समजो सूत्र विचारी रे. वा० ॥४॥
 नय निक्षेपे पूजा भेदो, करशे ते मुख पामे रे;
 बुद्धिस्तागर पूज्यपणुं लही, ठरशे ध्रुवपद ठामे रे. वा० ॥५॥

१३ अथ श्री विमळ जिन स्तवनम्.

धी धेयांस्तजिन अंतर्यामी-ए राग.

विमळ जिनेश्वर चेतन भावो, गावो बहु पन ध्यावो रे;
 संग्रह नदधी निर्मळ चेतन, शब्दादिकधी वनावो रे. वि० ॥ १ ॥
 प्रति प्रदेशे ज्ञान अनंतु, छति सामर्थ्य पर्याय रे;
 क्षयोपशमधी क्षापिकभावे, लोकालोक जणाय रे. वि० ॥ २ ॥
 असंख्यप्रदेशी चिद्वन राया, अनंत शक्ति विलासीरे;
 आविर्भावे चेतन मुक्ति, नासे सकळ उदासीरे. वि० ॥ ३ ॥
 अनंत गुणनी शुद्ध क्रियानो, समये समये भोगीरे;
 बुद्धिमागर शुद्ध क्रियाधी, सिद्ध सनातन योगीरे. वि० ॥ ४ ॥

१४ अथ श्री अनंतनाथ जिन स्तवनम्.

राग उपरनो.

अनंत गुण पर्यायनुं भाजन. अनंत प्रभु मन ध्यावुंरे.
 परपरिणमता इर दटावी. शुद्ध रमणता पावुंरे. अ० ॥ १ ॥

ज्ञानस्वरूपी ज्ञेयस्वरूपी, परज्ञेयादिक भिन्नरे;
 ज्ञेय अनंता ज्ञान अनंतु, ज्ञाता ज्ञानाभिन्नरे. अ० ॥ २ ॥
 गुण अनंता समये समये, व्ययोत्पत्तिता पावेरे;
 द्रव्यरूप त्रण कालमां ध्रुव छे, केवल ज्ञानी गावेरे. अ० ॥ ३ ॥
 अनंत गुणमां अस्ति नास्तिता, समये समये जाणेरे;
 अस्ति नास्तिथी सप्त भंगीनी, उत्पत्ति चित्त आणेरे अ० ॥ ४ ॥
 एक समयमां सर्व भावने, केवल ज्ञानी जाणेरे;
 सप्त भंगीथी धर्म प्रबोधे, उपदेशक गुणताणेरे. अ० ॥ ५ ॥
 विशेष स्वभावे गुण अनंता, भेट परस्पर पावेरे;
 बुद्धिसागर जाणे तेना, मनमां अनंत प्रभु आवेरे. अ० ॥ ६ ॥

१५ अथ श्री धर्मनाथ जिन स्तवन.

राग उपरतो.

धर्म जिनेश्वर परमकृपावृ, वंदी भय भय टाळुंरे;
 धर्म जिनेश्वर ध्यान कर्याथी, अन्तरमां अजवाळुंरे. ध० ॥ १ ॥
 वस्तु स्वभाव ते धर्म प्रकाशे, केवल ज्ञाने साचोरे;
 नय निक्षेपे धर्मने समजी, शुद्ध स्वरूपमां राचोरे. ध० ॥ २ ॥
 धर्मादिक पद द्रव्यने जाणे, अनन्तगुण पर्यायरे;
 ज्ञेयोपादेय हेयना ज्ञाने, वस्तुधर्म परस्वायरे. ध० ॥ ३ ॥
 चेतनना पुद्गळ परिणामी. पुद्गळ कर्म करेछे रे,
 चेतनना निजरूप परिणामी, कर्म कळंक हरेछे रे. ध० ॥ ४ ॥
 नद पुद्गळधी न्यागे चेतन, ज्ञानादिक गुण धारिरे,
 बुद्धिसागर चेतन धर्म, पामे मुख्य नानारीरे. ध० ॥ ५ ॥

१६ अथ श्री शान्ति जिन स्तवन.

राग केदारो.

शान्ति जिनेश्वर अलख अरुपी, अनन्त शान्ति स्वामीरे;
 निराकार साकार दो चेतना, धारकछो निर्नामीरे. शां० ॥ १ ॥
 परम ब्रह्मस्वरुपी व्यापक, ज्ञानथकी जिनरायारे;
 व्यक्तियाँ व्यापक नहि जिनजी, प्रेमे प्रणमं पायारे. शां० ॥ २ ॥
 आनंदयन निर्मळ प्रभु व्यक्ति, चेतन शक्ति अनंतिरे;
 स्थिरोपयोगे शुद्ध रमणता, शान्ति जिनवर भक्तिरे. शां० ॥ ३ ॥
 कर्म खर्याथी साची शान्ति, चेतन द्रव्यनी प्रगटेरे;
 शान्ति सेवे पुद्गळ्या इष्ट, चेतन रुद्धि बहूटेरे. शान्ति० ॥ ४ ॥
 चउ निज्ञेपे शान्ति समजी, भाव शान्ति घट धारोरे;
 बुद्धिसागर शान्ति लहीने, जल्दी चेतन तारोरे. शान्ति० ॥ ५ ॥

१७ अथ श्री कुंधुजिन स्तवन.

राग केदारो.

कुंधु जिनेश्वर करुणानागर, भावदया भंडाररे;
 चिदानंदमय चेतन मूर्ति, रुपातीत जयकाररे. कुंधु० ॥ १ ॥
 ऋण भुवननो कर्ता ईश्वर, कर्ता वादी पक्षरे;
 सृष्टि कर्ता नही छे ईश्वर, समजावे जिन दक्षरे. कुं० ॥ २ ॥
 निमित्तयाँ कर्ता ईश्वरमां, दोषो आवे अनेकरे;
 विना प्रयोजन जगनो कर्ता, होय न ईश्वर छेकरे. कुं० ॥ ३ ॥
 सृष्टि कार्य तो हेतु उपादान, कोण कहो सुविचारीरे;
 उपादान ईश्वरने माने, दोष अनेक छे भारीरे. कुं० ॥ ४ ॥
 सृष्टिरूप ईश्वर ठरतां तो, जड रूप थयो इश्वरे;

- प्रभु मुञ्ज सत्ता छे तुज समी, निर्मळ व्यक्ति मुञ्ज चित्त रमी;
ते अशुद्ध परिणति तुर्त दमी. उपयोग० ॥ १ ॥
- निज भाव रमणता रंगाशुं, अंतर्धामी प्रभुने गाशुं:
प्रभु व्यक्ति समा अन्तर थाशुं. उपयोग० ॥ २ ॥
- चेतनता निजमां रंगाशुं; प्रभु तुज मुञ्ज अंतर झट जागे;
सहजानंदी चेतन थाशुं. उपयोग० ॥ ३ ॥
- प्रभु वस्तुधर्म तन्मय थाशुं, मुञ्ज रुचाधर्म प्रगट पाशुं:
गुणराणे गुण सहु निपजाशुं. उपयोग० ॥ ४ ॥
- प्रभुध्यान शुद्धदशा जागे, वेगे जयडंको जग वागे:
शुद्धिसागर जिनवर रागे. उपयोग० ॥ ५ ॥

२० अथ श्री मुनिमुव्रत जिन स्तवनम्.

श्री संभवजिन राजकीरे, ताहर अकळ स्वरूप जिनवर पूजो-प राग.

- मुनिमुव्रतजिन ताहकरे, अलख अगोचर रूप. मनमां ध्याशुं:
असंख्यप्रदेशी आत्मारे, परमेश्वर जग भूप, मनमां० ॥ १ ॥
- ध्याशुं ध्याशुंरे अनुभवयोगे, शुद्धध्याने ध्येयस्वरूप मन०
द्रव्य क्षेत्र काल भाव्यारे, चेतन व्यक्ति शुद्ध. मनमां०
परद्रव्यादिक नास्तितारे, क्षापिक केवल शुद्ध. मन० ॥ २ ॥
- सादि अनंति भंगीर्यागे, पान्था परमानन्द. मन.
प्रदेश प्रदेश प्रतिज्ञानमारे, भागे द्वेष अनंत. मन० ॥ ३ ॥
- परद्रव्य पर्यायानंतमुंरे, एक प्रदेश करे ताल. मन०
एक मनममां ज्ञानर्यागे चेतन द्रव्य असौल. मन० ॥ ४ ॥
- पर शुद्धता करे करीरे, धया प्रभु कृत्कृत्य. मनमां०
चेतन व्यक्ति समारवारे मन अशुद्ध मन्य. मन० ॥ ५ ॥
- त्रियोगे प्रभु आदयारे प्रभवणाल ना. मन.

एकमेक गुण ध्यानधीरे, यइ झालुं तुज हाथ.	मन० ॥ ६ ॥
अरुपी अरुपीने मळरे, साची जीवसगाइ.	मन०
बुद्धिमागर जागीयोरे, आची मुक्ति वधाइ.	मन० ॥ ७ ॥

२१ अथ श्री नमिनाथ जिन स्तवनम्.

धांवर घागी मारा साक्षिवा कायीळ मन जाजो-ए राग.

नमि जिनवर नमं भावधी, मारे मांवा मांये;	
धर्मादि द्रव्य शक्तियो, एक गुणता न तोळे.	॥ १ ॥
शुद्ध ध्यानमां आधीने, रगोरगमां वगीयो;	
धातोधात मटी रगी, लेश मात्र न रगीयो.	॥ २ ॥
स्व स्व जानि मटी रगी, जड भाव विहारे;	
ध्याता ध्येयता तानमां, सम्य सुखदां स्फुरे.	॥ ३ ॥
अनुभव ताटी लागतां, आनंद सुमागी;	
परम प्रभु आदर्शमां, जोड जानि घे मारी.	॥ ४ ॥
शुद्ध द्रव्य नेतुं तादरं, नेतुं मार्गं दीदुं;	
मत्तान् मग्नां प्रभु, मन लागुं धीदुं.	॥ ५ ॥
तारं ध्यान ते मादरं, टोप मुखी नाने;	
शुद्ध दधाना ध्यानमां, एहमेकता भांसे.	॥ ६ ॥
एहमेकता योगमां, मनपंडित प्रख्या.	
ताच्या जाग्रो नदि व्यन्धिधी, वस ज्ञाने ताच्या.	॥ ७ ॥
शुद्ध ज्ञेयादांग ज्ञानधी, एहमेक मटीया;	
सुख संवहःस्यःस्यःस्यः, वगे टोपो टटीया.	॥ ८ ॥
त्रिःत्रिःस्य इवगागमां, शुद्ध वदवा मटशु	
बुद्धिमागर विरवां इवनिं इवःस्यःस्यः मटशु	॥ ९ ॥

२२ अथ श्री नेमिनाथ जिनस्तवन,

राम उदग्ने .

गजुल्ल वरं ते नामना, येम पाळा वर्गीयाः	
मुजने मूर्वी नायली, पोनाथी हनीया.	॥ १ ॥
एमुदयो मनसां वरी, येम नारी न आनीः	
वीने इ री वरी मरु, एउ पोमट तापी.	॥ २ ॥
रुद्र न करवां जो हवीं, येम आंरी आरयाः	
पोडानी मरजी बिना, येम यीजा नायरा.	॥ ३ ॥
मरभादिक तीर्थवरा, सुरवामे वरीया.	
तेनाथी हुं ममे हनीके, आरी इमे वरीया.	॥ ४ ॥
हकुन जोवां न आवरया, बोडना विडनीः	
बनवानुं एम जो इहुं, वान पोलीं न जली.	॥ ५ ॥
जाडवहानी वीवरी, योज वीनी न पाणे.	
आरंभी एरहुं हुंके, ने हुं ते अलुवारी.	॥ ६ ॥
वाजा वासनागवरा, भीथ एर हुं ते वरीया	
हृषिकेशी एरुभां हया, आप मानन वरीया.	॥ ७ ॥
विडनी जो मन हुं, हेम वेम आरया	
आर भोली भीवरी, वेम वरसां न वरया.	॥ ८ ॥
वरी हया वरी वरी जग, वेम अन्दरी वरणीः	
निर्वर एरने वा हया, हेम इ उ वरया.	॥ ९ ॥
विनायकानी न वरया, हेम इ उ वरया	
हायरा हेम इ उ वरी, आर वरी वरया	॥ १० ॥
जगना हेम इ उ वरी, वेम वरया वरया	
हनीवरी एर वरया वरया, वेम वरया वरया	॥ ११ ॥
मरु वरया वरया, वेम वरया वरया	॥ १२ ॥

हरिणरवाभी षड् दया, मधु मुत्र पर लाख्या.	॥ १२ ॥
भरनां लम्न निवारया, ज्ञान मुक्तिनी आणी;	
अग्नि भाग भिल्यानीने, मने मुक्तिपां ताणी.	॥ १३ ॥
हुं पोळी समनी नदी, साची जगमां अरुळा;	
नाथे नेह निभायीयो, धन्व स्वाणी सखळा.	॥ १४ ॥
मोगारडीना जोरथी, घृह वागमां फग्गीया,	
रुपवादिह मीथेहगा, लळना मंग रतीया.	॥ १५ ॥
मोगारडीना भभारथी, मारो मंग न कीथो;	
ब्रह्मनागी माग स्वामिनी, जग जगमां श्रीथो.	॥ १६ ॥
गाने वेताया भागीया, स्वामी उपकारी;	
आठ मयानी भीवडी, पुरी पाळी मारी.	॥ १७ ॥
हाथोहाय न मेळव्यो, स्वामी गुणगणी;	
स्वामीना वृ कृत्यणी, हुं मड वेगणी.	॥ १८ ॥
त्रिशनीना कायिमां, कांड आवे न गामी.	
राजुळ वेगगग वर्ना, शुद्ध चेतना पामी.	॥ १९ ॥
जुदां मगपण मोंठणी, मोंठनां व माया;	
आनिनी जगजांभटा नाह लळनाया.	॥ २० ॥
नर के नागी हुं नरी वृदगठीनी हुं न्यागी,	
वृदगठ हाया खळवा शुद्ध वृद्ध हुं न्यागी.	॥ २१ ॥
नादरगणी निद्र हुं पद नवन म ति	
अत्रियणी स्वइहाणी वः वाग न जनि.	॥ २२ ॥
अननहाठणी वावडी संवगमा दुर्गी	
विपरीहाम मरणा. कांड वाव न मृगी	॥ २३ ॥
जुह मने दानवरा मज वरिण मजः	
इहहाणी मजवा वृ मजव वदमां वरणी	॥ २४ ॥

बनी वैरागण नेमिनी, पासे सट आची;	
उपकारी स्वामी कर्या, संयम लय लाची.	॥ २५ ॥
शोभा सतीनी मोटकी, जग राजुळ पामी;	
रहनेमिने बोधयी, थड गुण विश्रामी.	॥ २६ ॥
एक टेकी थड राजुले, भाव स्वामी कीधा;	
अद्भूत चारित्र धारीने, जगमां जस लीधा.	॥ २७ ॥
साची भक्ति स्वामिनी, अंतरमां उत्तारी;	
नवरस रंगे झीलती, लहे मुख खुमारी.	॥ २८ ॥
चेतन चेतना भावयी, एक संगे मळीयां;	
सपकथेणो निस्सरणीयी, शिवमंदिर भळीयां.	॥ २९ ॥
कर्म कटक संहारीने, नेम राजुळ नारी;	
शिवपुरमां सुखीयां थयां, वंदु वार हजारी.	॥ ३० ॥
शुद्ध चेतन संगमां, शुद्ध चेतना रदेशे;	
बुद्धिसागर भक्तियी, शाश्वत सुख लहेशे.	॥ ३१ ॥

२३ अध श्री पार्श्वजिन स्तवन.

राग उपरनो.

पार्श्व प्रभु प्रभुनामयी, मारे मोटुं शरणु;	
मेरु अवलंबी कहो, कोण झाले तरणु.	॥ १ ॥
भाव चिंतामणी तुं प्रभु, शाश्वत सुख आपे:	
चउ निक्षेपे ध्यावतां, भवनां दुःख कापे.	॥ २ ॥
नाहं मारुं आंवरु, एकर्त्तनना टाटे.	
सादि अनंति मगधी, तःख कोरु न काटे	॥ ३ ॥
शुद्ध दशा परिणामयी, निशदिन तुज भेटु	
शुद्ध दृष्टिधा देवतां, लेश लागे न छेटुं.	॥ ४ ॥

तुज मुज अंतर भागणे, संयम गुण युक्ति;	
क्षेत्र भेदने टाळीने, सुख लाहिशुं मुक्ति,	॥ १ ॥
मुक्तिमां मळशुं प्रभु, एम निश्चय धार्यो;	
ध्याने रंग बधामणां, मोह भाव विसार्यो.	॥ ६ ॥
तुज संगी थड चेतना, शुद्ध वीर्य उल्लासी ?	
बुद्धिसागर जागीयो, चेतन विश्वासी.	॥ ७ ॥

२४ अथ श्री महावीर जिनस्तवनम्

राग उपरनो.

त्रिशलानंदन वीरजी, मनमंदिर आवो;	
भाव वीरता माहरी, प्रभु प्रेमे जगावो.	॥ १ ॥
भाव वीर संचारथी, प्रभु मोह न आवे;	
द्रव्यवीर संचारमां, मोहनुं जोर फावे.	॥ २ ॥
च्यार निक्षेपे ध्याइए, भाव वीर्यना धारी;	
समकित गुण ठाणा थकी, प्रभो तुं संचारी.	॥ ३ ॥
भाव वीर्य प्रगटाववा. आलंघन साचुं;	
क्षयोपशम क्षायिकमां, मन मारुं राच्युं.	॥ ४ ॥
क्षयोपशमे ते हेतु छे, क्षायिक गुण काज;	
क्षायिक वीर्यता आपीने, राखो मुज लाज.	॥ ५ ॥
असंख्य प्रदेशे क्षायिक, भाव वीर्य अनंत;	
योग धुवता धारीने, लहे वीर्यने संत.	॥ ६ ॥
मति संगी पुद्गळ विषे, जे वीर्य कहांतुं;	
योगतणी धुवता थकी, ध्याने लेश न जातुं.	॥ ७ ॥
भाव वीर प्रभु आतमा, अंतर गुणभोगी;	
लघुता एकता लीनता, साधनथी योगी.	॥ ८ ॥

भाव वीर्य निजमां भळ्युं, वाग्गुं जितनगारुं;	
फरक्यो विजयनो वावटो, क्षायिक सुख सारुं.	॥ ९ ॥
आनंदमंगळ जीवमां, ज्ञान दिनमणि प्रगट्यो;	
दर्शनचंद्र प्रकाशीयो, तव मोहज विघट्यो.	॥ १० ॥
अनंतगुण पर्यायनो, जीव भोगी सवायो;	
बुद्धिसागर मंदिरे, चेतन इष्ट आयो.	॥ ११ ॥

“ कलश ”

भोळ्य रंग घधामणां, प्रभु पासने नामे-प. राग.	
चौबीस जिनवर भक्तिर्था, गाया गुण रागे;	
गाशे ध्याशे जे प्रभु, ते अन्तर जागे.	॥ १ ॥
अन्तरना उद्योतर्था, होय मंगळ माळा;	
मनमंदिर प्रभु आवतां, टळे मोहना चाळा.	॥ २ ॥
जिनभक्ति निज रूप छे, चेतन उपयोगी;	
अनंतगुणपर्यायनो, समये होय भोगी.	॥ ३ ॥
प्रळहळ ज्ञाननी ज्योतिमां, जड चेतन भासे;	
चेतन परमेष्ठी सदा, एग ज्ञानी प्रकाशे.	॥ ४ ॥
चेतननी शुद्ध भक्तिर्था, शुद्ध चेतन परखुं;	
अनेकान्तनय दृष्टिर्था, प्रभु गाइने हरखुं.	॥ ५ ॥
संवत ओगणीस चोसटे, पुनम दिन सारो;	
अपाट गुरु पक्षमां, गाम घाणसा धारो.	॥ ६ ॥
सोमवार चटना दिने, चौबीस जिन गाया;	
अन्तरना उपयोगी. सत्य आनंद पाया	॥ ७ ॥
सुखसागर गुरु प्रेमर्था दृष्टिसागर गावे	
गाशे ध्याशे जे नर्वा, ते शिवभुज्य पाव	॥ ८ ॥

अथ विंशति विहरमान जिनस्तवन प्रारंभ.

॥ १ ॥ श्री सीमंधर जिन स्तवत-राग उपरलो.

सीमंधर जिन रूपमां, हुं तो रहियो राची;	
भाव कर्मने टाळवा, शुद्ध परिणति साची.	॥ १ ॥
भाव कर्मना नाशर्था, द्रव्य कर्म टळे छे;	
नायक मरवाधी यथा, सैन्य पाहुं वळे छे.	॥ २ ॥
राग द्वेष भाव कर्म छे, द्रव्य कर्म ग्रहावे;	
राग द्वेष टळवा थकी, द्रव्य कर्म न आवे.	॥ ३ ॥
निश्चय शुद्ध चरित्रधी, राग द्वेष टळे छे;	
राग द्वेष टळवा थकी, निज लक्ष्मी पळे छे.	॥ ४ ॥
चेतन शुद्ध स्वभावमां, लीनता क्षण पावे;	
त्यारे सहजानंदनो, अनुभव मन आवे.	॥ ५ ॥
क्षयोपशम ज्ञाने करी, प्रभु श्रेणि चक्षियो;	
शुद्ध ध्यान महा शस्त्रधी, मोह साथे लाक्षियो.	॥ ६ ॥
जय लक्ष्मी अंगी करी, नव रुद्धि पायो;	
बुद्धिसागर ध्यानधी, प्रभु अंतर आयो.	॥ ७ ॥

अथ २ युगमंधर जिन स्तवन.

धांपर्यारी घाल्हमा कार्वाल मतजाजो-य राग.

युगमंधर जिन सेवना, मुज मनमां मीठी;	
स्पादाद दृष्टि थकी, जिन सेवा में दीठी.	॥ १ ॥
जेवुं तारुं रूप छे, सेवा पण तेवी;	
योगानीतनी सेवना, योगधी केम कहेवी.	॥ २ ॥
लेदपानीतनी भेवना, लेश्याधी न थाशे;	

क्रियातीतनी सेवना, केम करीने कराशे. ॥ ३ ॥
 शुद्ध भक्तिथी सहु थशे, भक्तिथी प्रभु पासै;
 बुद्धिसागर सेवना, शुद्ध भक्तिथी थाशे. ॥ ४ ॥

अथ ३ वाहुजिन स्तवनम्.

राग उपरलो.

वाहु जिनेश्वर वापजी, एक शरणुं तमारुं;
 भाव शरण प्रभुनुं कर्युं, मन मान्युं मारुं. ॥ १ ॥
 शुद्ध स्वभाव जे ताहरो, नित्य ते अनुसरवो:
 परभाव दूरे त्यागीने. स्वामी दिल धरवो. ॥ २ ॥
 मोहनी शिख निवारतां, शुद्ध शरणुं थाशे:
 व्यक्ति भाव शुद्धात्मनो, त्यारे शिघ्र करगशे. ॥ ३ ॥
 उपशम आदिभावथी, शरणुं तुज माचुं;
 बुद्धिसागर भावथी. प्रभु शरणथी राचुं. ॥ ४ ॥

अथ ४ सुवाहु जिन स्तवनम्.

राग उपरलो.

स्वामी सुवाहु शोभता, क्षायिक गुणधारी;
 पारिणादिक भावथी, जीवन जयकारी. स्वामी०॥१॥
 आँटाविक भाव निवारीयां, शुद्ध व्यक्ति समारी:
 अकळ कळा जिनडेवनी, अंतग्मां उवागी. स्वामी०॥२॥
 चाने प्रभु दिल आर्वीने. मां वान वधारो.
 बुद्धिसागरने प्रभु. ३ पाणथी च्यागे स्वामी०॥३॥

अथ ५ सुजातप्रभु स्तवनम्.

राग उपरनो.

स्वामी सुजात सोढामणा, अंतरमां उतार्या;
 क्रोधादि चार वरियो, प्रभु देखी हार्या. स्वामी०॥ १ ॥
 ज्यां प्रभु ध्याननी जांगुली, मोहादि न प्रचार;
 प्रभुस्मरण शुद्ध भावना, टाले विषयविकार स्वामी०॥ २ ॥
 उपशमादिक भावना, ज्ञाने सम्यग् भासे;
 बुद्धिसागर भाक्तियी, शाश्वत मुखयासे. स्वामी०॥ ३ ॥

अथ ६ स्वयंप्रभु स्तवनम्.

राग उपरनो.

स्वयं प्रभु जिन ज्ञानथी, लोकालोक प्रकाशी;
 क्षायिक नव रुद्धि लही, टाली सकल उदासी. ॥ १ ॥
 शक्ति अनंति आत्मनी, निर्मळ घट प्रगटी;
 मोहदशा जे अनादिनी, क्षणमाहे विघटी. ॥ २ ॥
 समवसरणमां बेसीने, शुद्ध तत्त्व प्रकाश्युं;
 श्रद्धा समकित योगथी, भविजन मन वास्युं. ॥ ३ ॥
 तुज वाणी अवलंबने, भवजलधि तरशुं;
 बुद्धिसागर टेकथी, निर्मळ मुख वरशुं. ॥ ४ ॥

अथ ७ रूपभानन स्तवनम्.

मदी यमुनाके तीर ऊडे शंख वल्लीयां-ए राग.

रूपभानन जिनराज कृपानु जगधणी,
 भार्वातीपर हरवा प्रभु जगमा दिनमणि;

रत्नत्रयिना नाथ सेवक हाथ शालजो,
जाणी बाल तमारो ज प्रेमे पाळजो. ॥ १ ॥

लोकोत्तर तुं देव खरेखर जाणीयो,
वीतराग भगवंत हृदयमां आणीयो;
तव आश्रामां धर्म खरेखर में लयो,
वस्तु धर्म स्याद्वाद खरो दिल सद्दयो. ॥ २ ॥

भाव धर्म चिन्तामणि पुण्ये में लहुं,
काल अनादि मिथ्याविष झट दूर ययुं;
भाव धर्म शुद्ध चरण कृपा करि आपजो,
शाश्वत मुखमय क्षापिक पदमां थापजो. ॥ ३ ॥

गुणस्थानक निस्सरणीए प्रभुजी चढावजो,
परम प्रभुनां दर्शन सत्य करावजो;
तारक नाम धरावी शमाटे न तारता,
साचा स्वामी सेवक दोष निवारता. ॥ ४ ॥

केवल ज्ञानथी छानुं न बहु हुं शुं कहुं,
शुद्ध स्वरूप तमारुं हृदयमां हुं बहुं;
बुद्धिसागर अकळ कळा धणी तारसो,
जाणी बाल तमारो जगन्धी उद्धारसो. ॥ ५ ॥

अथ ८ अनंतवीर्य स्तवनम्.

षट्ते वीर जिनेश्वरगया-ए राग.

अनंतवीर्य जगमां जयकारी, भाव दया उपकारी रे;
नार्या जगमां नर ने नागी, बाणीनी बलिहारी रे. अ० ॥ १ ॥

गृहावाम छंडी अनगारी, केवल ज्ञानना धारी रे.
जगहिनकारी कर्म निवारी, शुद्ध गमणता मारी रे. अ० ॥ २ ॥

चउ रूपधारी मुखनी वपारी, तव मूर्तिं गुणकारी रे;
 कनककमळर्या पृथ्वी विहारी, अकळकळा प्रभु तारी रे. अ० ॥३॥
 क्षयोपशम वळ योगे ध्याने, क्षायिक वीर्य वधारी रे;
 बुद्धिसागर शिव संचारी, सिद्ध बुद्ध अवतारी रे. अ० ॥ ४ ॥

अथ ९ सूरप्रभ स्तवनम्.

राग केदारं.

दोष अटार रहित सुरप्रभ, अहंन् जग जयकारीरे;
 हास्य अरति रति अज्ञान ने भय, शोक दुगंळा निवारीरे. दो. १
 राग द्वेष अविरति काम टाळी, मिथ्या निद्रापहारीरे;
 ढानादिक अंतराय निवारी, देव यया मुखकारीरे. दो. २
 देवनां लक्षण साचां तुजमां, वीतराग पद धारीरे;
 बुद्धिसागर देव लघो मे, वंदन वार हजारीरे. दो. ३

अथ १० विशाल जिन स्तवनम्.

राग केदारं.

वंदु भावे विशाल प्रभुजी, जेनी मीठी घाणीरे;
 साकर हारी तृणमां प्रवेशी, पाले मानव घाणीरे. वं० ॥ १ ॥
 कारण पंचथी कार्यनी सिद्धि, कर्मोद्यम भात्रीभावरे;
 काल स्वभाव ए पंचथी जाणो, धनतो कार्य वनावरे. वं० ॥२॥
 एकान्तपक्षे मिथ्यावादी, ग्रणसो त्रेसठ वादीरे;
 पंच कारणे कार्यनी सिद्धि, माने स्यादाद वादीरे. वं० ॥ ३ ॥
 तुज शासन अमृतरस पीधुं, मिथ्या विष दूर कीधुंरे;
 बुद्धिसागर सम्यग ज्ञानं, परमानंद पद लीधुंरे. वं० ॥ ४ ॥

अथ ११ वज्रंधर स्तवनम्.

साह्रिय सांनळोरे-ए राग.

- वज्रंधर प्रभुरे, वेगे मुज घर आवो;
दर्शन योगथी रे, करशुं भक्ति वधावो. ॥ १ ॥
- स्वामीं तुं मळे रे, भवोभव भावठ भागी;
प्रभु गुण ओळखी रे, यइयो तुज पद रागी. ॥ २ ॥
- गुणथी जे हळ्वो रे, ते तो कहो केम छोडे;
सचा तव समी रे, व्यक्तिथी प्रभु जोडे. ॥ ३ ॥
- तन्मयता लही रे, प्रभुनी संगे रहीशुं;
मुद्रघण्धि एम भणे रे, प्रभुगुण व्यक्तिथी लहिशुं. ॥ ४ ॥

अथ १२ चंद्राननप्रभु स्तवन.

राग उपरतो.

- चंद्रानन प्रभु रे, केवल ज्ञानना दरीवा;
अनंतगुण पर्यायथी रे, समये ममये भरीवा. ॥ १ ॥
- उत्पत्ति व्यय भुवता रे, समये समये साची;
आत्मद्रव्यमां ते कही रे, तेमां गहीपो हुं राची. ॥ २ ॥
- धन्य धन्य चीतरागता रे, शुद्धास्तरस भोगी;
मारा मन बर्मी रे, माधु निजगुण योगी. ॥ ३ ॥
- शरणुं ताहकं रे, कीइ ज्ञानथी माधुं;
पादे दिन बन्धु रे, अशनिश वृज गुण राधुं. ॥ ४ ॥

चउ रूपधारी मुखनी क्यारी, तव मूर्ति गुणकारी रे;
 कनककमळयी पृथ्वी विहारी, अकळकळा प्रभु तारी रे. अ० ॥३॥
 क्षयोपशम वळ योगे ध्याने, क्षायिक वीर्य वधारी रे;
 युद्धिसागर शिव संचारी, सिद्ध वृद्ध अवतारी रे. अ० ॥ ४ ॥

अथ ९ सूरप्रभ स्तवनम्.

राग केदारो.

दोष अटार रहित सुरप्रभ, अहं नू जग जयकारीरे;
 हास्य अरति रति अज्ञान ने भय, शोक दुगंछा निवारीरे. दो. १
 राग द्वेष अविरति काम टाळी, मिथ्या निद्रापहारीरे;
 टानादिक अंतराय निवारी, देव यया मुखकारीरे. दो. २
 देवनां लक्षण साचां तुजमां, वीतराग पद धारीरे;
 युद्धिसागर देव लघो मे, वंदन वार हजारीरे. दो. ३

अथ १० विशाळ जिन स्तवनम्.

राग केदारो.

बंदु भावे विशाळ प्रभुजी, जेनी मीठी वाणीरे;
 साकर हारी तृणमां भवेशी, पीले मानव घाणीरे. वं० ॥ १ ॥
 कारण पंचयी कार्यनी सिद्धि, कर्मोद्यम भावीभावरे;
 काल स्वभाव ए पंचयी जाणो, वनतो कार्य वनावरे. वं० ॥२॥
 एकान्तपक्षे मिथ्यावादी, व्रणसो व्रसठ वादीरे;
 पंच कारणे कार्यनी सिद्धि, माने स्यादाद वादीरे. वं० ॥ ३ ॥
 तुज नामन अमृतस पीधुं, मिथ्या विष दूर कीधुंरे;
 युद्धिसागर सम्यग ज्ञाने, परमानंद पद लीधुंरे. वं० ॥ ४ ॥

चउ रूपधारी मुखनी क्यारी, तव मूर्ति गुणकारी रे;
 कनककमळयी पृथ्वी विहारी, अकळकळा प्रभु तारी रे. अ० ॥३॥
 क्षयोपशम बळ योगे ध्याने, सायिक वीर्य वधारी रे;
 बुद्धिसागर शिव संचारी, सिद्ध बुद्ध अवतारी रे. अ० ॥ ४ ॥

अथ ९ सूरप्रभ स्तवनम्.

राग केदार्यं.

दोष अटार रहित सुरप्रभ, अर्हन् जग जयकारीरे;
 दास्य अरति रति अज्ञान ने भय, शोक दुगंछा निवारिरे. दो. १
 राग द्वेष अविगति काम टाळी, मिथ्या निद्रापहारिरे;
 दानादिक अंतराय निवारी, देव थया मुखकारीरे. दो. २
 देवनां लक्षण साचां तुजमां, वीतराग पद धारिरे;
 बुद्धिसागर देव लक्षो मॅ, वंदन वार हजारिरे. दो. ३

अथ १० विशाळ जिन स्तवनम्.

राग केदारो.

बंदु भावे विशाळ प्रभुजी, जेनी मीठी वाणीरे;
 साकर हारी तृणमां प्रवेशी, पीले मानव घाणीरे. वं० ॥ १ ॥
 कारण पंचयी कार्यनी सिद्धि, कर्मोद्यम भावीभाकरे;
 काल स्वभाय ए पंचयी जाणो, घनतो कार्य वनावरे. वं० ॥२॥
 एकान्तपक्षे मिथ्यावादी, प्रणसो त्रेसठ वादीरे;
 पंच कारणे कार्यनी सिद्धि, माने स्यादाद वादीरे. वं० ॥ ३ ॥
 तुज शासन अमृतरस पीधुं, मिथ्या त्रिप दूर फीधुंरे;
 बुद्धिसागर सम्यग ज्ञाने, परमानंद पद लीधुंरे. वं० ॥ ४ ॥

अथ ११ वज्रंधर स्तवनम्.

स्तवित्वात्मानं चोक्तं—ए. राम.

- वज्रंधर मधुने, वेगे नुज घर आवां;
 दर्शन योग्यी रे, वरुं भक्तिवधावां. ॥ १ ॥
 स्वार्थी तुं मते रे, भवोभव भावट भागी;
 मधु गुण ओज्ज्वली रे, धरयो नुज पट रागी. ॥ २ ॥
 गुणधी जे हृदयो रे, ते तो बरी केव लोटे;
 मया तव मधी रे, प्यक्तिधी मधु जोटे. ॥ ३ ॥
 तन्मपता ली रे, मधुनी संगे रहीशुं;
 मुरदधि एम भणे रे, मधुगुण प्यक्तिधी लहिशुं. ॥ ४ ॥

अथ १२ चंद्राननमधु स्तवन.

राम उपमनो

- चंद्रानन मधु रे, केवल जानना डरीया;
 अनंतगुण पर्यायधी रे, समये समये भरीया. ॥ १ ॥
 उपरि स्वय धरवा रे, समये समये सादी.
 आनन्दस्वयमी ते बरी रे, केशं गरीयो तुं रावी. ॥ २ ॥
 धन्य धन्य बीजावता रे, मुदाहृतनम मोती;
 दाया मन बरी रे, साइ निजगुण बोली ॥ ३ ॥
 दाया साइ रे, बीज जाननी साइ
 दाया साइ रे, साइ जाननी साइ

चड रूपधारी मुखनी क्यारी, तव मूर्ति गुणकारी रे;
 कनककमळयी पृथ्वी विहारी, अकळकळा प्रभु तारी रे. अ० ॥१॥
 क्षयोपशम वळ योगे ध्याने, क्षायिक वीर्य वधारी रे;
 बुद्धिसागर शिव संचारी, सिद्ध वृद्ध अवतारी रे. अ० ॥ ४ ॥

अथ ९ सूरप्रभ स्तवनम्.

राग केदार्य.

दोष अडार रहित सुरप्रभ, अर्हन् जग जयकारीरे,
 हास्य अरति रति अज्ञान ने भय, शोक दुगंठा निवारीरे. दो. १
 राग द्वेष अविरति काम टाळी, मिथ्या निद्रापहारीरे;
 दानादिक अंतराय निवारी, देव थया मुखकारीरे. दो. २
 देवनां लक्षण साचां तुजमां, वीतराग पद धारीरे;
 बुद्धिसागर देव लयो मे, वंदन वार हजारिरे. दो. ३

अथ १० विशाळ जिन स्तवनम्.

राग केदारो.

बंदु भावे विशाळ प्रभुजी, जेनी मीठी वाणीरे;
 साकर हारी तृणमां प्रवेशी, पाले मानव घाणीरे. वं० ॥ १ ॥
 कारण पंचथी कार्यनी सिद्धि, कर्मोद्यम भावीभावरे;
 काल स्वभाव ए पंचथी जाणो, वनतो कार्य वनावरे. वं० ॥२॥
 एकान्तपक्षे मिथ्यावादी, व्रणसो व्रैसठ वादीरे;
 पंच कारणे कार्यनी सिद्धि, माने स्यादाद वादीरे. वं० ॥ ३ ॥
 तुज शासन अमृतस पीधुं, मिथ्या विष दूर कीधुंरे,
 बुद्धिसागर सम्यग ज्ञानं, परमानंद पद लीधुंरे. वं० ॥ ४ ॥

अध ११ वज्रधर स्तवनम्.

साहिष सांनळोरे-ए राग.

- वज्रधर प्रभुरे, वेगे मुज घर आवो;
दर्शन योगधी रे, करशुं भक्ति वधावो. ॥ १ ॥
- स्वामी तुं मळे रे, भवोभव भावठ भागी;
प्रभु गुण ओळखी रे, थड्यो तुज पद रागी. ॥ २ ॥
- गुणधी जे हळ्यो रे, ते तो कहो केम छोडे;
सत्ता तव समी रे, व्यक्तिधी प्रभु जोडे. ॥ ३ ॥
- तन्मयता लही रे, प्रभुनी संगे रहीशुं;
बुद्धयन्धि एम भणे रे, प्रभुगुण व्यक्तिधी लहिशुं. ॥ ४ ॥

अध १२ चंद्राननप्रभु स्तवन.

राग उपरनो.

- चंद्रानन प्रभु रे, केवल ज्ञानना दरीया;
अनंतगुण पर्यायधी रे, समये ममये भरीया. ॥ १ ॥
- उत्पत्ति ज्यय ध्रुवता रे, समये समये साची;
आत्मद्रव्यमां ते कही रे, तेमां गहीयो हुं राची. ॥ २ ॥
- धन्य धन्य वीतगगना रे, शुद्धामृतरस भोगी;
मारा मन बर्मी रे, साधु निजगुण योगी. ॥ ३ ॥
- शरणुं नाहरुं रे, कीधुं ज्ञानधी साधुं;
घाटे दिल वम्हुं रे, अहनिश तुज गुण गधुं. ॥ ४ ॥

चत्र रूपधारी सुखनी बयारी, तत्र मूर्ति गुणकारी रे;
 कनककमळ्या पृथ्वी विहारी, अकळकळा प्रभु तारी रे. अ० ॥१॥
 शपोपशम बळ योगे ध्याने, शायिक वीर्य बधारी रे;
 बुद्धिमागर शिव संचारी, सिद्ध बुद्ध अवतारी रे. अ० ॥ ४ ॥

अथ ९. सूरप्रभ स्तवनम्.

राग केदागं

दोष अडार रहित गुरमभ, अर्हण जग जयकारीरे;
 धाम्य भरति रति अज्ञान ने भय, शोक दुगंठा निवारीरे. दो. १
 राग द्वेष अविगति काम टाळी, मिथ्या निद्रापहारीरे;
 दानादिक अंतगण निवारी, देव भया मुखकारीरे. दो. २
 देवनां अक्षण साचां नुजमां, धीतगण पट धारीरे;
 बुद्धिमागर देव अशो मे, वंदन वार हजारीरे. दो. ३

अथ १० विशाळ जिन स्तवनम्.

राग केदागं.

बंदू भावे विशाळ प्रभुनी, जेनी मीठी वार्णारे,
 माकर हागी नृगमां मवेर्नी, पीळे मानव घार्णारे. वं० ॥ १ ॥
 कागण पंचथी कार्यनी मिट्टि, कर्मांशम भावीपारारे;
 काळ स्वभाव ए पंचथी ज्ञाणां, बनतो कार्ये न्नावरं. वं० ॥२॥
 एचान्तपणे मिथ्यावादी प्रगमां प्रेमट वार्णारे;
 एच कागणे कार्यनी मिट्टि. माने व्यादाट वार्णारे. वं० ॥ ३ ॥
 नृत्र नामन भद्रतगम पीड, मिथ्या विष दुः कीर्तने,
 बुद्धिमागर सम्यग ज्ञान, परमानट पट धार्णारे. वं० ॥ ४ ॥

अथ ११ वज्रंधर स्तवनम्.

सावित्र्यं सांभोजोरं-० राम

वज्रंधर मधुमे, वेगे मुज यत्र आसोः	
दर्शन योगधी रे, वरधुं भक्तिवधारो.	॥ १ ॥
स्वामीं मुं मले रे, भवोभव भावट भारीः	
मधु गृण ओजधी रे, भद्रयो मुज पद रागी.	॥ २ ॥
गृणधी जे हृदयो रे, ते तो वारां वेम ज्योटेः	
सत्ता तव रमी रे, व्यतिधी मधु ज्योटे.	॥ ३ ॥
तन्मपता ली रे, मधुनी संगे रीतिः,	
दृढपथि एम भजे रे, मधुगृण व्यतिधी लीतिं.	॥ ४ ॥

अथ १२ चंद्राननमधु स्तवन.

राम उदरतो

चंद्रानन मधु रे, वेचल शानता दरीया.	
अनंतगुण पर्यायधी रे, समदे मरुदे भरीया.	॥ १ ॥
इत्यसि एवै पुत्रता रे, समदे समदे मारीः	
आमृतायना ते वारी रे, तेमां वरियो हुं वारी.	॥ २ ॥
धनु धनु रीतिगता रे, सुहायमान भरीः	
रामा मन रमी रे, मारु निजगुण रीती	॥ ३ ॥
दरुण वारी रे, वरिठ शानधी मारु	
वारु वीरु वरु व अरुणिरु मरु गुण मारु	॥ ४ ॥

पत्र रूपधारी गुरभी वयारी, तव मूर्ति गुणकारी रे;
 कनककमळधी पृथ्वी विहारी, अकळकळा प्रभु तारी रे. अ० ॥१॥
 शयोपगम कळ योगे ध्याने, क्षायिक वीर्य वधारी रे;
 बुद्धिमागर गिर संचारी, सिद्ध बुद्ध अवतारी रे. अ० ॥ ४ ॥

अथ ९. सूरप्रभ स्तवनम्.

राग केशवगं.

देव भद्रर रति गुरप्रभ, भद्रिन जग जयकारीरे;
 हाथ्य भक्ति रति अज्ञान ने भय, शोक दुःखनिवारिरे. दो. १
 राग देव भक्तिरति काम टाळी, मिथ्या निद्रापहारिरे,
 शान्तादिक भतगाय निवारी, देव यया मुख्यकारीरे. दो. १
 देवनां अज्ञान साक्षां मुक्तसां, शीतगाय पट धारीरे;
 बुद्धिमागर देव अगो मे, वेदन वार हजारीरे. दो. ३

अथ १० विशाल जिन स्तवनम्.

राग केशवगं.

बंदु सावे विशाल बभूनी, जेनी मीठी शारीरे,
 साक्षर हांगी कृपसां भवेनी, पीळे मानव पाणीरे. व० ॥ १ ॥
 हाग्य संवर्षां हावनी मिट्टि, ह्यसांयम भावीवाचरे,
 हाळ स्वभाव प संवर्षां ज्ञाना, जननी हायं ज्ञानाचरे. व० ॥२॥
 पहाळ्यात विद्याकर्त्री जगसा वसट शरीरे,
 वर हाग्य हावनी मिट्टि मान ह्यादाद शरीरे. व० ॥ ३ ॥
 वर हाग्य वरवस्य संवर्षां, विद्या विद्य इव कीरे
 बुद्धिमागर मध्यम ज्ञान जगमानव वर मीरे. व० ॥ ४ ॥

अथ ११ वज्रंधर स्तवनम्.

साहिब सांनळोरे-ए राग.

- वज्रंधर प्रभुरे, वेगे मुज घर आवो:
दर्शन योगथी रे, करशुं भक्ति वधावो. ॥ १ ॥
- स्वामीं तुं मळे रे, भवोभव भावठ भागी;
प्रभु गुण ओळखी रे, थडयो तुज पद रागी. ॥ २ ॥
- गुणथी जे हळ्यो रे, ते तो कहो केम छोडे;
सचा तव समी रे, व्यक्तिथी प्रभु जोडे. ॥ ३ ॥
- तन्मपता लही रे, प्रभुनी संगे रहीशुं;
बुद्धयन्धि एम भणे रे, प्रभुगुण व्यक्तिथी लाहिशुं. ॥ ४ ॥

अथ १२ चंद्राननप्रभु स्तवन.

राग उपरनो.

- चंद्रानन प्रभु रे, केवल ज्ञानना दरीया;
अनंतगुण पर्यायथी रे, समये ममये भरीया. ॥ १ ॥
- उत्पत्ति च्यय भ्रुवता रे, समये समये साची;
आत्मद्रव्यमां ते कही रे, तेमां रहीयो हुं राची. ॥ २ ॥
- धन्य धन्य वीतरागता रे, शुद्धामतरस भोगी;
मारा मन वमी रे, साधु निजगुण योगी. ॥ ३ ॥
- शरणुं तादरुं रे, कीधुं ज्ञानथी साचुं;
दादे दिल्ल वस्युं रे, अद्यानिश तुज गुण राचुं. ॥ ४ ॥

चउ रूपधारी मुखनी बयारी, तव मूर्ति गुणकारी रे;
 कनककमळयी पृथ्वी विहारी, अकळकळा प्रभु तारी रे. अ० ॥१॥
 क्षयोपशम बळ योगे ध्याने, क्षायिक वीर्य बधारी रे;
 बुद्धिसागर शिव संचारी, सिद्ध बुद्ध अवतारी रे. अ० ॥ ४ ॥

अथ ९ सूरप्रभ स्तवनम्.

राग केदारं.

दोष अटार रहित सुरप्रभ, अहंन् जग जयकारीरे;
 हास्य अरति रति अज्ञान ने भय, शोक दुगंछा निवारीरे. दो. १
 राग द्वेष अविरति काम टाळी, मिथ्या निद्रापहारीरे;
 दानादिक अंतराय निवारी, देव थया मुखकारीरे. दो. २
 देवनां लक्षण साचां तुजमां, वीतराग पद धारीरे;
 बुद्धिसागर देव लयो मे, बंदन वार हजारीरे. दो. ३

अथ १० विशाळ जिन स्तवनम्.

राग केदारं.

बंदु भावे विशाळ प्रभुजी, जेनी मीठी वाणीरे;
 साकर हारी ठणमां प्रवेशी, पीले मानव घाणीरे. वं० ॥ १ ॥
 कारण पंचयी कार्यनी सिद्धि, कर्मोद्यम भावीभावरे;
 काल स्वभाव ए पंचयी जाणो, वनतो कार्य वनावरे. वं० ॥२॥
 एकान्तपक्षे मिथ्यावादी, अणसो त्रेसठ वादीरे;
 पंच कारणे कार्यनी सिद्धि, माने स्याद्वाद वादीरे. वं० ॥ ३ ॥
 तुज नासन अमृतरस पीधुं, मिथ्या विष दूर कीधुंरे;
 बुद्धिसागर सम्यग ज्ञाने, परमानंद पद लीधुंरे. वं० ॥ ४ ॥

अथ ११ वज्रंधर स्तवनम्.

प्रातिपद प्रांसलोके-ए. राम

वज्रंधर प्रभुरे, योगे मुज प्रभ आवाः	
दर्शन योग्यी रे, वरधु भक्ति वधावाः.	॥ १ ॥
स्वामी मुं मले रे, भवोभव भावट भारीः	
प्रभु गुण ओल्लावा रे, भद्रयो मुज पट रागी.	॥ २ ॥
गुणधी जे हल्लयो रे, ते तो बरो वेम जोटे;	
सणा नर रामी रे, व्यतिधी प्रभु जोटे.	॥ ३ ॥
तन्मपता ली रे, प्रभुनी संगे रीः	
बुद्धपत्थि एम भणे रे, प्रभुगुण व्यतिधी लीः.	॥ ४ ॥

अथ १२ चंद्राननप्रभु स्तवन.

राम हल्लो

चंद्रानन प्रभु रे, वेदल जालता टाया	
अननगुण पर्यायधी रे, मन्ने मन्ने मनीः	॥ १ ॥
प्रातिपद प्रांसलोके रे, मन्ने मन्ने मन्ने	
अननगुण पर्यायधी रे, मन्ने मन्ने मन्ने	॥ २ ॥
प्रातिपद प्रांसलोके रे, मन्ने मन्ने मन्ने	
अननगुण पर्यायधी रे, मन्ने मन्ने मन्ने	॥ ३ ॥
प्रातिपद प्रांसलोके रे, मन्ने मन्ने मन्ने	
अननगुण पर्यायधी रे, मन्ने मन्ने मन्ने	॥ ४ ॥
प्रातिपद प्रांसलोके रे, मन्ने मन्ने मन्ने	
अननगुण पर्यायधी रे, मन्ने मन्ने मन्ने	॥ ५ ॥
प्रातिपद प्रांसलोके रे, मन्ने मन्ने मन्ने	
अननगुण पर्यायधी रे, मन्ने मन्ने मन्ने	॥ ६ ॥

चउ रूपधारी मुखनी वयारी, तव मूर्ति गुणकारी रे;
 कनककमळ्या पृथ्वी विहारी, अकळकळा प्रभु तारी रे. अ० ॥१॥
 क्षयोपशम बळ योगे ध्याने, क्षायिक वीर्य वधारी रे;
 बुद्धिसागर शिव संचारी, सिद्ध बुद्ध अवतारी रे. अ० ॥ ४ ॥

अथ ९ सूरप्रभ स्तवनम्.

राग केदारो.

दोष अटार रहित सुरमभ, अहंन् जग जयकारीरे;
 हास्य अरति रति अज्ञान ने भय, शोक दुगंछा निवारीरे. दो. १
 राग द्वेष अविरति काम टाळी, मिथ्या निद्रापहारीरे;
 दानादिक अंतराय निवारी, देव थया मुखकारीरे. दो. २
 देवनां लक्षण साचां तुजमां, वीतराग पद धारीरे;
 बुद्धिसागर देव लक्षो मे, बंटन वार हजारिरे. दो. ३

अथ १० विशाल जिन स्तवनम्.

राग केदारो.

बंदु भावे विशाल प्रभुजी, जेनी मीठी वाणीरे;
 साकर हारी तृणमां भवेशी, पीले मानव घाणीरे. वं० ॥ १ ॥
 कारण पंचथी कार्यनी सिद्धि, कर्मोद्यम भावीभावरे;
 काल स्वभाव ए पंचथी जाणो, वनतो कार्य वनावरे. वं० ॥२॥
 एकान्तपक्षे मिथ्यावादी, व्रणसो त्रेसठ वादीरे;
 पंच कारणे कार्यनी भिद्धि, माने स्यादाद वादीरे. वं० ॥ ३ ॥
 तुज शासन अमृतस पीवुं, मिथ्या विय दूर फीवुंरे;
 बुद्धिसागर सम्यग ज्ञाने, परमानंद पद लीवुंरे. वं० ॥ ४ ॥

गति प्रदेशे क्षायिक सुख अनंतयी, भरियो तुं भगवंत. वी० ॥ २ ॥
 प्रनंत गुणधीरे ध्रुवता, परपुद्गळ नहि संग;
 कारण कार्यपणे समये गुण परिणमे, निर्मळ प्रभु गुण चंग. वी० ॥३॥
 उपयोगी सहृ द्रव्यनो, लोकालोक प्रत्यक्ष;
 बुद्धिसागर अंतर अनुभवे, चिदानंद गुण दक्ष. वी० ॥ ४ ॥

अथ १८ महाभद्र जिनस्तवनम्.

श्रुयम जितेश्वर प्रीतम माहसरे-ए राग.

महाभद्र जिनवर प्रभु उपदिशेरे, द्रव्य विशेष स्वभाव;
 परिणामिकता फर्चुता तथा रे, ज्ञायकता सुख दाव. महा० ॥ १ ॥
 प्राहकता भोक्तृता जीवमां रे, रक्षणता जयकार;
 व्याख्याव्याप्यकता सापेक्षयी रे, अनेकान्त मत धार. म० ॥ २ ॥
 आधाराधेयता तेम जाणजो रे, जन्य जनकता घोष;
 अगुरु लघुता विभुता हेतुता रे, कारकता घट शोष. म० ॥ ३ ॥
 प्रभुता भावुकताऽभावुकता रे, स्वकार्यपणुं मुखकार;
 स प्रदेशपणुं तेम जाणजो रे, गति स्वभाव विचार. म० ॥ ४ ॥
 स्थिति स्वभाव ने अवगाहकपणुं रे, अखंडता निर्धार;
 अचल असंगपणु अक्रियतारे, सक्रियता जयकार. म० ॥ ५ ॥
 ध्याने धारो दिलमां भावने रे, निर्मळ रूप पमाय;
 बुद्धिसागर वस्तु स्वभावमां रे, शाश्वत धर्म सदाय. म० ॥ ६ ॥

अथ १९ देवयशा जिनस्तवनम्.

अमितदन जिन दर्शन-ए राग.

देवयशा जिन दर्शन मीठहुं, नय गम भंग विचार;
 तत्त्व स्वप्ने वस्तु विचारतां, दर्शन जग जयकार. दे० ॥१॥

परिपूर्णाक्षरे वस्तु देखतां, न रहे किंचित् भेदः
 अल्पाक्षिजन देखे वस्तुने, तेना मनमां रे खेद. दे० ॥२॥
 पद् दर्शन पण जिन दर्शन विषे, सापेक्षेरे समायः
 अनेकांत जिन दर्शन सेवतां, चेतन धर्म पमाय. दे० ॥३॥
 स्याद्वादवादीरे धर्मने पारखे, पामे दर्शन धर्मः
 बुद्धिसागर निर्मल दर्शने, अनंत शाश्वत धर्म. दे० ॥४॥

अथ २० अजीतवीर्य स्तवनम्.

गिरजादे गुरु तुमत्तना-ए राग.

अजीतवीर्य जिनवर नमुं, जग बंधव जग त्रातारे;
 दीनदयान्तु दिनमणि, निष्कामी सुखदातारे. अजी. ॥ १ ॥
 व्यक्तिभाव अनंतता, गुण पर्याय विलासारे;
 अगुरु लघु अवगाहना, लोकांतै नित्य वासारे. अ० ॥ २ ॥
 द्रव्य भाव बे कर्मने, ध्यान थकी तै वाच्युरे;
 तादि अनंति भंगथी, अंतर्धनने वाच्युरे. अ० ॥ ३ ॥
 असंख्य मदेसे निर्मली, ज्योति अनंत प्रकाशारे;
 बल ज्ञान प्रमाणथी, बानियो हुं विश्वासाारे. अ० ॥ ४ ॥
 तापो तुज दर्शने. उपयोगे घट जागुरे;
 कित श्रद्धा योगथी, जिन नगारुं वाच्युरे. अ० ॥ ५ ॥
 भव बाजां बागीयां. ध्यान देय सुब गाच्युरे;
 दिक् अंतराय तो. मनमां अतिशय लाच्युरे. अ० ॥ ६ ॥
 सुब वधानतुं. चेतन मृत्मां आच्युरे.
 सागर ध्यानथी. शाश्वत धर्म पमाच्युरे. अ० ॥ ७ ॥

कलश.

गाया गाथारे विंश जिनवरना गुण गाया;
 विहरमान जिनवर गुण गातां, अनुभवानंद पायारे. विं० ॥१॥
 अंतरना उद्गारथकी में, जिनवर भक्ति कीर्षी;
 नवधाभक्ति जिनवरनी छे, भक्ति शक्ति प्रसिद्धिरे. विं० ॥२॥
 मन वाणी कायाना दोषो, भक्ति करंतां नासे;
 रत्नत्रयीनी लक्ष्मी प्रगटे, परम प्रभुता प्रकाशेरे. विं० ॥३॥
 संवत ओगणीस चोसठ साले, आपाठ पंचमी सारी;
 कृश पञ्च शनिधारे रचना, स्थिरता जय करनारीरे. विं० ॥४॥
 विहरमाननी विंशी गाथे, ध्यावशे ते मुख लेखे;
 जिन भक्ति प्रगटावे शक्ति, परम प्रभु उपदेशेरे. विं० ॥५॥
 चैनन्य शक्ति भक्ति योगे, प्रगटे छे जयकारी;
 शुद्ध स्वरूप रमणता योगे, आनंद मंगलकारीरे. विं० ॥६॥
 माणमानगरे चानुर्मासमां, विहरमान जिन गाया;
 मुखसागर गुरुयोगे शान्ति, बुद्धिसागर पायारे. विं० ॥७॥

श्री सीमंधर स्तवनम्.

धरि सिद्धाचल भेट्या-ए राग.

श्री सीमंधर वंदना, भवनां दुःख हर्ता;
 महाविदेह वासी प्रभु, शाश्वत सुख कर्ता. श्रीसीमंधर० ॥ १ ॥
 लघुना एकता लीनता, तुज ध्याने यावे;
 अनुभव मंदिर दिनमाणे, प्रभु तूं प्रकटावे. श्रीसीमंधर० ॥ २ ॥
 निश्चय ने व्यवहार्या. शरणुं एक नाकं;
 हुं तूं भेट मयारवा, प्रभु ध्यान छे माक. श्रीसीमंधर० ॥ ३ ॥

क्षेत्र भेदना विरहने, नव उपयोग टाले;
 तुज भक्तिमां मुक्ति छे, मोहनुं जार गाले. श्रीसीमंधर० ॥ ४ ॥
 आडा जलधि गिरि भेदने, तुज दर्शन करगुं;
 बुद्धिसागर प्रभु मळे, एक ठामे ठरगुं. श्रीसीमंधर० ॥ ५ ॥

सीमंधर स्तवनम्,

राग उपरगो.

श्रीसीमंधर स्वामीनुं. शरणुं एक साधुं;
 प्रेमीमां प्रेमी प्रभु, नव वण सहु वाधुं. श्रीसीमंधर० ॥ १ ॥
 स्मरण मनन एकतानता, करतां एक तारी:
 भक्तियी भागे आंतरो, शुद्ध चारित्र घारी. श्रीसीमंधर० ॥ २ ॥
 मारा मनमां तुं एक छे. पूर्णानंदविलासी:
 बुद्धिसागर बंदना, करतां मृत्तवासी. श्रीसीमंधर० ॥ ३ ॥

श्रीसिद्धाचल स्तवनम्.

थांपरवारी साहिबा कादाल मनजाजो-ए राग.

आदीश्वर अरिहंतजी, मुखना छो दारिया:
 विमलाचलवासी प्रभु, रत्नत्रयी भरिया. ॥ १ ॥
 आदीश्वरना ध्यानधी, घट आनंद आव्यो;
 प्रभुगुणमां लीनता यतां: एकरूप सृहायो. ॥ २ ॥
 अनुभव अमृत पानमां. चेतन मृत्त भोगी:
 निर्मल शुद्ध स्वभावनो, योग माधे योगी. ॥ ३ ॥
 भक्ति क्रिया ने ज्ञानधी. विमलाचल यात्र:
 करुं न जन यावणे. परमानंद पात्र. ॥ ४ ॥

गुण स्थानक पमपालीये, चढी जिनवर भेटुं;	
शुक्र ध्याननी दृष्टिथी, देखतां नहि छंटुं.	॥ ५ ॥
निज दृष्टि निजमां भळी, विमलाचल फरशी;	
शत्रु सहू पाछा फर्या, देखी ज्ञाननी वरशी.	॥ ६ ॥
असंख्यपदेनी चेतन, थयो शक्ति विलासी;	
उकट वीर्य प्रध्यानथी, विमलाचल वासी.	॥ ७ ॥
एकमेक प्रभु भेटतां, एकरूप मुहाया;	
सादि अनंति स्थितिथी, क्षायिक गुण पाया.	॥ ८ ॥
शुद्ध परिणति भक्तिथी, यया सिद्ध अनंता;	
विमलाचल महिमा यणो, पापी माणी तरंता.	॥ ९ ॥
सिद्धाचल दिखरे चढो, चेतन गुण प्याग;	
आदीश्वर भेटी भला, अन्तरथी न न्यारा.	॥ १० ॥
वरणुं सिद्धाचल कर्तुं, तेनो विश्वासी;	
शुद्धिमागर भेटतां, ज्योति ज्योत मकाशी.	॥ ११ ॥

अथ स्युलिभद्रनी सजाय.

वांवरथरी साहिया कार्याल मन जात्रो-ए राग

कोशा कडे स्युलिभद्रने, विनति अन्तरेला;	
नवरम रंग रीत्रीए, आ भोगनी वेला.	॥ १ ॥
योगिनो बंध केम धर्यो, भोगी नवरम भदरा;	
बैरागी अही केम आविया, यड हाशा टमरा.	॥ २ ॥
आच्या तो भान प्रजो, विरहाग्रि समाचो;	
प्याला प्रेदना रीत्रीए. रीत्रीए मुग्धदाचो.	॥ ३ ॥
छंदो वेदने भोगीना, जेव स्पेज रांती;	

- संध्यानुं जेधुं वादळुं, जेवो काचनो प्यालो,
 क्षणिक भोगना प्रेमने, केम करीए ठालो. ॥ १७ ॥
- छंदो वेपने बोलती, तुं मोह भरेली;
 जोवनीपांना जोरमां, मोहयी वनी घेली. ॥ १८ ॥
- कायानो शो गारवो, मुंझे मूढ अज्ञानी;
 वचन बदतां भोळी तें, वात सत्य न जाणी. ॥ १९ ॥
- तजे न साधु वेपने, जे चेतन ज्ञानी;
 बगर विचार्यु बोलती, तारी बुद्धि छे पानी. ॥ २० ॥
- साधु वेप धर्या थकी, दुनियाथी न्यारा;
 उपाधि अळगी करी, यइया अणगारा. ॥ २१ ॥
- साधु वेपने धारिने, धरीए गुरु शिक्षा;
 साधु पंथने आदर्यो, करी तत्त्व परीक्षा. ॥ २२ ॥
- निरुपाधि पद योगयी, ज्ञान आनन्द भोगी;
 रत्नवरीने साधना, शुद्ध अन्तर योगी. ॥ २३ ॥
- काया कलेवर कारमुं, चुंधतां धाय पीडा;
 काया अशुचि कोथळी, पडता खूब कीडा. ॥ २४ ॥
- साधुनो वेप मांढको, दुनियाथी न्यारो;
 मुक्तिनां मुख पामवा, व्यवहार अमारो. ॥ २५ ॥
- भोळी तुं भरमाय छे, विषयानन्द माची,
 जडमां आनन्द नहि कदी, तागी बुद्धि छे काची. ॥ २६ ॥
- भोगी नहि जड वस्तुनो, हुं चेतन योगी;
 हेण न किंचिन् योगमा, समजे शुं भोगी. ॥ २७ ॥
- साकर स्वाद न जाणता, कडवा रस भोगी;
 शुं तुं जाणे तेम मूर्खणी, अन्तर सुख भोगी. ॥ २८ ॥
- क्लेश न संयम मार्गमा, नित्य द्योप समाधि,

राग ट्रेपने टाळना, धाय त्रेण न आधि,	॥ २९ ॥
ध्यापारी ध्यापारमां, तनु फाट्ट न जाणे;	
मुनिवर संयम साधना, शील त्रेण न आणे.	॥ ३० ॥
अमृतरसना भोगाटा, अमृतना रागी;	
जोगदशामां जोगाटा, अन्तर पैरागी.	॥ ३१ ॥
अन्तरना उषसांगी, आनंद सुमारी;	
हेरा दशा विवरी महु, जट प्रेम नियारी.	॥ ३२ ॥
संयम तपनी आशिधी, कर्म बाट्ट बळे त्रे;	
अन्तरात्मना प्रेमधी, भव भ्रमणा टळे त्रे.	॥ ३३ ॥
काया न बळती साधुनी, विष अन्तर पाळे;	
मुनिवर संयम धारिनि, कुळ निज अजुवाळे.	॥ ३४ ॥
बोली बोली प्रेमीटा, ए मोहनी वाणी,	
ज्ञान विना अज्ञानधी, खूब मोह भराणी.	॥ ३५ ॥
चेतीनि हवे चित्तमां, जटमां केम शूले;	
जट तण्णानां भ्रान्तिमां, केम पांगट पळे.	॥ ३६ ॥
बालपणे अज्ञानधी, तव संगति कीधी	
मद्गुरुना उपदेशधी, वाट मोक्षनी लीधी	॥ ३७ ॥
वेऱ्या वट मतिरायजी, तज वाणी मारी	
साकर अमन मारिगी मने लगे प्यारा	॥ ३८ ॥
धन्य धन्य साचा गर मन मन्य वताव्यु	
धमगर प्रणम मुटा, मन मन्यज मान्यु.	॥ ३९ ॥
जट पुद्गळनां मगते, मार रूप न दीट्ट.	
मन्य वानुना ज्ञानधी, तव वद्वज मोट्ट	॥ ४० ॥
भवघट घाट जो गवा, गर मदीया साचा.	
वद्वजचर्य धरी मोहने घट माया तमा	॥ ४१ ॥

કોના શ્રાવીકા થઈ, ચઢી શિવપુર વાટે;
 સમકિત રત્ન આપિયું, વસતિનાજ સાટે. ॥ ૪૨ ॥
 પ્રહ્લચારી સ્યુલિભદ્રજી, જગમાં જય પાયા,
 ચોરાની ચોવિંશી મુખી, નામ જગમાં રહાયા. ॥ ૪૩ ॥
 સદ્ગુરુ મંગલ યોગથી, વેશ્યા મુલ પામી;
 રત્નરથીને સાધતાં, થઈ મુલ વિશ્રામી. ॥ ૪૪ ॥
 મુલમાગર ગુરુ પ્રેમથી, સ્યુલિભદ્રને ગાયા;
 શુદ્ધિસાગર ધન્ય ધન્ય પ્રહ્લચારી સવાયા. ॥ ૪૫ ॥

હૃદય સ્ફુરણા સ્વાધ્યાય.

મગ્ન.

મનીલે દેવનાદેવા, કરીલે સદ્ગુરુ સેવા;
 કર્દી નદી વાણમાં જાતિ, સ્વેચ્છર વાણમાં ખાન્તિ. ॥ ૧ ॥
 જગનની કારમી પ્રીતિ, જગનની કારમી રીતિ;
 જગનની કારમી મીતિ, જગનની કૃટ છે નીતિ. ॥ ૨ ॥
 જગનના રંગ છે રંગી, જગનના પ્રેમ વધુ રંગી;
 જગન આ નાટ્યભૂમિ છે, જીવનની આજ ઘૂમી છે. ॥ ૩ ॥
 જગનમાં પ્રવ્રતા દર્શિયા, જીવો નહિ મોહથી તરિયા;
 જગનમાં સ્વાર્થની વ્યાજ, જગનમાં સ્વાર્થ દુઃખદાથી. ॥ ૪ ॥
 જગનમાં ક્રેશના કૃટા, વિચારો કૃન્ય છે ભૂટા;
 જગનમાં મત છે મુર્ખા જગનમાં મર્મ છે દુઃખી. ॥ ૫ ॥
 જગનની શીતિયા પ્રવ્રતી, શ્રી નહિ ધાય તે સવ્રતી;
 પ્રવ્રમા પ્રમની કૃત્તી પ્રમૂમાં યીતના કેત્તી. ॥ ૬ ॥
 પ્રમાંગ નન્વમા મ્મત, પ્રમાંગ વાણ નહિ પ્રમવું.
 વૃદ્ધવાંચિ પત્ર દર વાર્ક, નરીને વાણમાં વાર્ક. ॥ ૭ ॥

अन्तर प्रदेशमां उतरेली वृत्तिना उद्गार स्वाध्याय.

गङ्गल.

- परु नहि वाद्यमां प्रीति, तजु नहि आत्मनी रीति;
भर्यो हुं आत्मना सुखे, पडु नहि मोहना दुःखे. ॥ १ ॥
- भूलुं नहि भान पोतानुं, रलुं नहि तत्त्व तो छानुं;
थयुं मन स्थिर चिरशांति, टळी गइ दुःखनी भ्रान्ति. ॥ २ ॥
- अरूपी ब्रह्म मे ध्यायुं, अनुभव सुख दील आयुं;
जगन्ने केम कहेवाशे, अरूपी वाणीं शुं पाशे. ॥ ३ ॥
- समाइ हुं रयो घटमां, पडु केम वाद्य स्वटपटमां;
करु हुं वाद्ययी कृत्यो, करे छे कृत्य जेम भृत्यो. ॥ ४ ॥
- विपाकी कर्म जे आवे, खरे छे तेह निजभावे;
तटस्य दृष्टियी देखुं, तटन्य धर्मयी पेलुं. ॥ ५ ॥
- विपाको भोगवी छुट्ट, मोहारि ध्यानयी कूट;
निजानंदी खरो भोगी, प्रभुना ध्यानयी योगी. ॥ ६ ॥
- स्वतंत्र भावयी रहेवुं, कोइने कांइ नहि कहेवुं;
बुदयग्नि सुख विश्रामां, प्रभुनी सत्यता पामी. ॥ ७ ॥

अथ कपटनी सङ्गाय.

धो रे तिझाचळ भेटवा-ए राग.

- कपट कळा करनारनुं, कदी थाय न सारुं;
कपट ते पापनुं मूळ छे, महा दुःख यनारुं. कपट० ॥ १ ॥
- हाजीहा मुख बोलतो, राखे दिलमां काती;
कपट त्यां धर्म न संपजे, बन्न जेवी छे छाती. कपट० ॥ २ ॥
- कपटी जन मीटुं बोलतो, बळी हलवे बोले;

कपटीनी रीत कारमी, वात सत्य न रोले.	कपट० ॥ ३ ॥
पत्नीमां जेम कागडो, पशुमां गृगाल;	
कपट कळा राज तंत्रमां, वयांधी धर्ममां रुपाल.	कपट० ॥ ४ ॥
बहु बोले कपटी नहि, अति विनयमां काट्टुं;	
अप्याचार अनाचारमां, तेम कपटज भाट्टुं.	कपट० ॥ ५ ॥
कपटे रोदुं ते पडे, जाय दुर्गति वेहेलो;	
कपटी निंदा बहु करे, पाप कार्यमां पेहेलो.	कपट० ॥ ६ ॥
भाचार्यने धूर्तमां, वेष्ट्या विद्रज्जनमां;	
बली विनेषे वणिहमां, भयुं कपट ते मनमां.	कपट० ॥ ७ ॥
एकति वात ए नहि, प्रायः वचन ए जाणो;	
अल्प अधिक सहू जीवमां, पाप कपट पिछाणो.	कपट० ॥ ८ ॥
कपट कोड न सुखीया, दुःखीया जन भारी;	
कपटी नीचमां नीच छे, याय तेनी सुवारी.	कपट० ॥ ९ ॥
दुःखम पंचम कालमां, खुव कपटी पूजाता,	
बुद्धिमागर मज्जता, मज्जन मुख पाता.	कपट० ॥ १० ॥

॥ शिक्षा मड्झाय. ॥

श्रीर सिद्धाचल वेष्ट्या ए राम

वचन विमार्ग बाटोण नहि रीण माया,

समकित वग जीव मर छ शम्भ्या तत्र ने दाया.

हेन शिक्षा दिष्ट शरीण

(ए ट्रेक)

दुर्जनर्था टरे रशो रग मज्जन नीनि,

शम्भ्या नीनि समनो गळा वाप धर्नीनि

दिल० ॥ २ ॥

एरीण नहि काः मायमा. तत्रो विनय विस्तारो,

भात वीर जग वीरला, तोडे भव पास.	विषय० ॥१॥
विषय र्वाग वैराग्यथी, ज्ञानभानु प्रकाशे;	
शुद्ध रमणवा जागृती, विषयाहि प्रणाशे.	विषय० ॥४॥
आत्म प्रतीति भक्तिर्था, चेतन मिद्ध धार्ये;	
बुद्धिमागर ध्यानर्था, देश निर्भय पाये.	विषय० ॥५॥

मिद्धसमान भावनानी सङ्ग्राह.

राग उपरमो.

निर्मल मिद्ध समान भुं, जीव जोगुं विचारी,	
उपवासना भावना, शिखर तैयारी.	निर्मल० ॥ १ ॥
श्रुत ज्ञानार्थी पणे, ध्यान धारुं साधुं;	
साक्षात् उपयोग तन्पणे, निरुपद्रवां राधुं.	निर्मल० ॥ २ ॥
चेतन मना व्यावतां, मगटे शुद्ध ध्यक्ति;	
बाग द्या विपटं मरु, साची चेतन मक्ति	निर्मल० ॥ ३ ॥
धर्मव्यय मद्रुं निर्मला, ध्यान तन्तम भेदे;	
दृश्य ध्यान उपयोगर्था, यारी कर्म उच्छेदे.	निर्मल० ॥ ४ ॥
कवच कर्मला यार्थान, दर निर्भय राग	
बुद्धिमागर ध्यानमा ध्यानि निश्चय प्राये	निर्मल० ॥ ५ ॥

अनुभव मद्रुग्राह.

राग उपरमो.

अनुभवज्ञान वहायमा मिद्धसम पृथ भागी	
अनुभवज्ञान वहायमा. विपट दृश्य भागी	अनुभव० ॥ १ ॥
अनुभव वदुं वदुं, शिखर तैयारी	

अनुभव भानु ज्योती, ज्ञेय चेतन भासे. अनुभव० ॥ १ ॥
 अनुभवामृत भोजने, भूख भवती भागे;
 अनुभवामृत पानयी, योगी घट जागे. अनुभव० ॥ २ ॥
 अनुभवनी खुमारीयी, प्रगटे सुख शांति.
 ब्रह्मानंदी अनुभवी, तेने नहि मोह भ्रान्ति. अनुभव० ॥ ४ ॥
 चेतनना शुद्ध ध्यानयी, शुद्धज्ञान प्रकाशे;
 बुद्धिसागर अनुभवे, शिवमंदिर पासे. अनुभव० ॥ ५ ॥

स्वचेतन शक्ति सङ्घाय.

राग उपरान्त.

निजशक्ति निजमां भळे, शुद्ध चेतन होवे;
 अनुभवज्ञान प्रतापयी, निजने निज जोवे. निज० ॥ १ ॥
 निश्चयनय दृष्टि यकी, शुद्ध चेतन पोते;
 गुणठाणे गुण संपजे, क्यां तुं बीजे गोते. निज० ॥ २ ॥
 स्थिरता चेतनरूपयां, करतां सुख प्रगटे;
 त्रणभुवनना नाथने, देखे दुःख विघटे. निज० ॥ ३ ॥
 ध्यानक्रिया निज आत्मनी, शुद्ध छे व्यवहारे;
 पोते पोताने ध्यावनो, पोते पोताने तारे. निज० ॥ ४ ॥
 परमशुद्ध भगवान्तुं, अनुभव मुक्त्व हरगुं;
 बुद्धिसागर ध्याननुं, होजो क्षणक्षण हरगुं. निज० ॥ ५ ॥

आत्म गमणता म्नाःयाय.

राग उपरान्त.

आत्म गमणता शरीर परमाव निवारी;
 नास्ति भीति वादना केम मरुते धारी. आत्म० ॥ १ ॥

भात्म रमणता चरण छे, निश्चयधी सुहावे;
 भात्मोपयोगी विरला, कोइ योगिभो पावे. आत्म० ॥ २ ॥
 भटकी बाध भदेशमां, सुख शांति हारो;
 भंतर्मांहि उतरो, पापो भव पारो. आत्म० ॥ ३ ॥
 मननी संकलता पकी, चार गतिमां फरवुं;
 मन संकलता घरीने, एक ठामे ठरवुं. भात्म० ॥ ४ ॥
 बाध शिष्यधी गेंचीने, मन अन्तर वाळो;
 बुद्धिमागर ध्यानधी, उग्र जीवन गाळो. भात्म ॥ ५ ॥

उपयोग स्वाध्याय.

पैमा पैमा-ए राग.

नव एकानि न घारीण, वारीण कळी माया;
 परमारना काममां, वारीण काया नय० ॥ १ ॥
 वैर न दीळ्मां रागीण, मागीण मत्वरागी;
 दया धर्म केळारीण, शिवगुणनी ग्यागी. नय० ॥ २ ॥
 धर्म नियमने भाटगी, द्रष्ट श्रद्धा परीण;
 संकट पदनां धर्मधी, कोट काळे न करीण. नय० ॥ ३ ॥
 निश्चयने व्यवहारनी, मापेला समजो;
 माय्य मायनता भाटगी, निजभावमां समजो. नय० ॥ ४ ॥
 गृह्यमाधी ज्ञान वापने, शिष्य मयता धरजो;
 बुद्धिमागर ध्यानधी, मृग्य नाभव वरजो. नय० ॥ ५ ॥

प्रमुनी प्राप्ति स्वाध्याय.

पैमा पैमा-ए राग.

वाच प्रमुनी प्राप्ति करवा, नीति प्राप्ति गमांवे;
 वाच प्रमुनी प्राप्ति करवा, धनुसमान्ध वापारे. १० ॥१॥

कहेणी सरखी रहेणी राखो, ताची वाणी भाखोरे;
 नीच भावना दुःख वहिनां, मूळी काटी नाखोरे. प० ॥२॥
 शत्रु मित्रमां समान बुद्धि, करशी मननी शुद्धिरे;
 शुद्धसदागमना उपयोगी, पामो शाश्वत क्राद्धिरे. प० ॥३॥
 निंदक वंदक ने सम जाणो, उच्च भाव दिल आणोरे;
 आनंदासुत जीवन प्रगटे, मुक्तिपुरी सुख माणोरे. प० ॥४॥
 ताची शिक्षापी लई दीक्षा. परम प्रभुने स्मरशोरे;
 बुद्धिसागर शिवपुर पामी, निर्भय यज्ञे ठरशोरे. प० ॥५॥

कलियुगना शेतीयाओ.

उत्पद्यते

अधुना पंचमकासनणो छे महिमा मोटो.
 लोभी अर्जुनोण धर्म व ज्यो गोटो;
 नही धर्मनु भान मानना जे पुजारी.
 नही गुरुमां शर नागो तो गन्धी शारी
 ज्या त्यां जगमा देवजे बर आम्बोपनि जे शेतीया,
 पुजक नही ते देवना ते नागना जे. वेडेया
 पैशांनो परमेश्वर करता मनमा शरीरे;
 पुत्रादिकने मार म नीने धर्मज हाया.
 मोगन खावे मत्स्य देवना पैशा मारे
 इया इया पै क्रांते पाणज वाच हाडे
 अधिमानना नेरमा हीन कुलीने इया त्यां फरे.
 शेतीया छे वेडेया ते भद्रु जगवनु हु करे.
 वने मरुतो मरु नाभ पण तेनु कावु.

लजवी जननी कूख घोल तो जे नहि साचुं;
ताळी दइने हसी पटे छे साची वाते,
राग घरे छे परनारी वेश्यानी माने;
भारभूत छे भूमिमां ते मगररीमां म्हालना,
सी, आइ, इना पुच्छ माटे लक्ष्मी व्ययमां म्हालना. ॥ ३ ॥

वणी ठणीने घमघम गाडी जे दोडावे,
नात जातने कुलजनोतुं भूडुं गावे;
राग घरीने आंखो फाडी नाटक जावे,
लक्ष्मी गयाथी अश्रु टाळी क्षणमां रोवे.
नविन सुधारा शोखमांहि दील जेनुंज बेश छे,
धर्म मर्मने जाणता नहि, उपर उपरनो वेप छे. ॥ ४ ॥

सद्गुरु मुनिने वंदन करतां लज्जा पापे,
जलनी पेटे जावं निशदिन नीचा ठामे;
मगररीमां म्हाले बोली वणगां फुंके,
सत्य धर्मनुं कृत्य तेहने मनथी चुंके.
कलिकालमां शेडीया केइ वेडिया थइने फरे,
धन्य धन्य श्रद्धाळुं जे जन शेडिया जगमां खरे. ॥ ५ ॥

गाडी वाडी लाडी ताडीना जे प्रेमी,
सूत्र श्रवण नहीं प्रेम नहि जे व्रतना नेमी;
पाप कृत्यमां कीर्ति माटे खचें लाखो,
परमाधामी सरखानी थइ गड छे राखो.
धन्य धन्य ते शेडीया जग परंपकारी सत्य छे,
बुद्धिमागर धन्य ते नर श्रेष्ठी साचुं कल्प छे. ॥ ६ ॥

श्री सिद्धाचल स्तवनम्.

- श्री सिद्धाचल भेटीए, भवभय दुःख हरवा;
 आधि व्याधि उपाधिनां, दुःख सघळां हरवा. श्री० ॥ १ ॥
- सकल तीर्थ शिरोमणि, विमलाचल धारो;
 शंभुंजयने भेटतां, आवे भवदुःख आरो. श्री० ॥ २ ॥
- असंख्ययोगे सेवीए, ज्ञान ध्यानमां राची;
 सम्यग् दृष्टि जीवडा, रहं तीर्थमां मार्ची. श्री० ॥ ३ ॥
- शंभुंजयगिरि दर्शने, सत्य आनंद यट्मां;
 चिंतामणि हस्ते चढ्यो, पटो शुं स्वत्पट्मां श्री० ॥ ४ ॥
- प्रण पन्थयी चढाय छे, बीजा फेडक पन्थ;
 आदीश्वर प्रभु भेटीए, लोकोत्तर निर्ग्रन्थ. श्री० ॥ ५ ॥
- गिरिपर चढीए प्रेमयी, इर्यासमिति संभारी;
 हलवे हलवे चालीए, मौनव्रतने धारी. श्री० ॥ ६ ॥
- आहुं अवहृं न जोइए, चालो शवत्य नुसारो;
 धाकंतां विधाम लेट. आगे चढीए विचारो. श्री० ॥ ७ ॥
- अममल पन्थ संचरी. पेसो जिनवर द्वारो;
 दर्शन करीए देवनुं. भवपार उतारो श्री० ॥ ८ ॥
- भक्ति प्रिया ज्ञान पंथयी. विमलाचल चढीए;
 अनभव सार्थीना नाचयी. मोहाभय ती नरोण श्री० ॥ ९ ॥
- दहन दंड देवनुं. पोवन. शनमा मरण
 दुःखमाग तीर्थना दहनमा हं व. श्री० ॥ १० ॥

श्री पद्मप्रभुस्तवने.

पद्मप्रभु जिन अंतरजामी, जगजीवन जगराज;
 पुरुषोत्तम परमात्म स्वामी, निरम्या नयण आज,
 हरे हं हरम्युं रे गिरुआना गुणे करी;
 करदोय जोडीरे वंदुं हूं हर्ष घरी. (एं टेक) ॥ १ ॥
 म्यर्ग यकी चर्वा मात कुखे जय, आवे श्री जिनराय;
 तय चोसठ गुरपति हरखीने, मणमे मभुजी पाय;
 हरये मानारे अतिशय भक्ति करी. करदोयजो० ॥ २ ॥
 जिनपति जन्मोच्छवने काले, मभुने सुरगिरी लेइ,
 एकक्रोट शाठलाय कळश भरी, न्द्वण करे गुर केइ;
 कर्ममेल टालेरे, दुःख जेम नावे करी. करदोयजो० ॥ ३ ॥
 जिनवर जननी पामे मूकी, नंदाश्वर गुर जाय,
 जन्म कल्याणक अतिशय योगे, अजवाहुं नरके याय;
 देव एवा देगुरे, होय भाग्य दशा तरी. करदोयजो० ॥ ४ ॥
 लाड लडावे माता मेमे, मोटा जिनवर याय;
 भोग रोग न्यजी निज भानम, जळ पंकजने न्याय,
 दीक्षाकाले आवेरे, लोकांतिक हर्षघरी. करदोयजो० ॥ ५ ॥
 दीक्षा ग्रही निःसंगी जग घर्णी, महीयळमां विचरंत.
 कर्म म्यगर्वा केवळ पाण्या, मभवमरण विरचंत;
 देव कोडाकांडीरे, माय लइ आवे हरि. करदोयजो० ॥ ६ ॥
 चार मुग्गे काय पर्यदा भागे, हटी देशना देई;
 कर्म ह्यारी शिवपुर पहोंच्या, परमात्म पद लेइ,
 गान आजोथेरे निरम्यनां नैनां तरी;
 पुट्टिमागर वटेरे, शाश्वत गिट्टि वगी. करदोयजो० ॥ ७ ॥

मोहस्वाध्याय.

धीरोस्तिद्धाचल भेदवा-ए राग.

मोह न करीए प्राणिया, मोहथी दुःख थावे:	
चारगतिमां भटकता, जीवदा भय पावे.	मोह० ॥ १ ॥
मोहे आजीजी घणी, हेस जगनां भारी;	
वैर क्षेर इप्या घणी, खूब थाय खुवारी.	मोह० ॥ २ ॥
मोह टळे सहु दुःख टळ्युं, मोह वातो भूंडी;	
मोह महामद्द जीवनां, थाय रीति रुडी.	मोह० ॥ ३ ॥
मोहे भान न आत्मनुं, मोहे पंडित भूल्या:	
अशुद्ध परिणति छाकयी, झंझाळे झूल्या.	मोह० ॥ ४ ॥
ज्ञाने मोह निवारीए, धारीने जिनवाणी;	
बुद्धिसागर ध्यानयी, बरो मुक्ति राणी.	मोह० ॥ ५ ॥

खटपट त्याग-स्वाध्याय.

राग उपरतो.

खटपटमां नहि खुंचीए, त्यागीए मोहमाया:	
विषयो विष सम जाणीए, नहि जीवनी काया.	खटपट० ॥ १ ॥
तन धन मंडिर मालीयां, कोड माथ न आवे	
चेन चेन अरे आनमा, केम ममता धरावे	खटपट० ॥ २ ॥
पुढरना म्वरु कागमा क्षणदां नप पळटे	
गर्वाए केम एहमा जेड उपजे विचटे.	खटपट० ॥ ३ ॥
कायानां शो गारवां, चेन चेनन ज्ञाने:	
वे या ने शिव महत्तना, बहाया मोपाने.	खटपट० ॥ ४ ॥

हीरो हाथ चण्डो रगो, धा तुं निज गुण रागी;
बुद्धिमागर धर्मशी, जीव बनसे सौभागी. स्वदृष्ट० ॥ ६ ॥

असार संसार स्वाध्याय.

भा संसार भगार छे, जन्म मृत्युधी भरियो;
गेग शोकधी हवास छे, मशानुःखनो दरियो. आ० ॥ १ ॥
भरवां लेख न गुण छे, आशा नृगानी सार्डी;
क्रोधाग्नि मज्जे सदा, गुभो आंस उघाडी. आ० ॥ २ ॥
विषय विषनां वृक्ष छे, उषां त्यां जेगना कांटा;
बज्जे देगनुं भुनट्टे, मारी सिबिउ आंटा. आ० ॥ ३ ॥
काम कर्माधर वेगधी, मुद जीवने करदे;
विद्या मज्जम मोटको, मार्ली जीवन मरदे. आ० ॥ ४ ॥
चिन्ता चिन्तामय बज्जे, रनि अग्नि शिषाल;
अज्ञान घुवट खाल्ता, मोटो मोट खनाल. आ० ॥ ५ ॥
श्रमिमानना पांता, मोट सिद्ध धट्टके;
परभार रामभ मानीलो, उषां निजदीन भुंके. आ० ॥ ६ ॥
बाट प्रपाटो बागता, महु शर्णी दुःखी,
परिहरतां संसारने, थाय मृनिवरा सुखी. आ० ॥ ७ ॥
विगत्ये वन बाल्डीने, तर्नाए मवट्टेरी;
बुद्धिमागर धर्मशी, शजे मंगल भेरी. आ० ॥ ८ ॥

वर्तमानकाल सुभाग.

वर्तमान जो काल सुभाग, तो पासो मरुतागो;
वर्तमानकां उष मारुधी, खेनने छट तांटेर. वर्त० ॥ १ ॥

भूतकालमां बगडेला पण, वर्तमानमां मृधरेरे;
 चंद्रशेखर चिल्लाती मृधर्या, ज्ञानी वाणी उच्चरेरे. वर्त० ॥२॥
 गयो वखत नही पाछो आवे, भविष्यमां शुं याशेरे;
 वर्तमानमां जे नहि मृधर्या, ते दुर्गति दुःख पाशेरे. वर्त० ॥३॥
 भूतकालमां बांध्यां कर्मां, वर्तमानमां उळतारे;
 वर्तने वर्तमान कालमां, भाणी शिवपुर वळतारे. वर्त० ॥४॥
 वर्तमानमां वीर प्रभुए, ध्यान करी शिव लीडुरे;
 आपादाभूति आचार्य, वर्तमान हित कीडुरे. वर्त० ॥५॥
 भूतकालमां अनेक जन्मो, यइया कर्म त्वाडरे;
 वर्तमानमां तेना ध्याने, कदी न यइए मोडरे. वर्त० ॥६॥
 अशुद्ध पर्यायो चेतनना. संभारे शुं साले;
 वर्तमानमां ते मान्यायी, कदी न शर्म थनारुले. वर्त० ॥७॥
 अशुद्ध पर्यायो जे पूर्वे, यइया ते अवनांदिरे;
 वर्तमानमां उच्च भादना. चेतनना अवगाहीरे. वर्त० ॥८॥
 भूतकालमां बांध्यां कर्मां, वर्तमानमां आवेरे;
 उदयागत द्विविध कर्मोयी, ध्याने भिन्न मृहावेरे. वर्त० ॥९॥
 शुद्ध निश्चयनयनी दृष्टि, अंतरमांदि घरीएरे;
 उदयागत कर्मो भोगवतां, वर्तमान शिव वरीएरे. वर्त० ॥१०॥
 भूतकालमां कोइक शत्रु, वर्तमानमां प्यारोरे;
 भूतकाल स्थिति संभारे. आवे नहि भव आरोरे. वर्त० ॥११॥
 भूतकाल ललनानो रागी. वर्तमान वैरागीरे;
 भूतकालने संभार्यायी, पूर्व भोगनो रागीरे. वर्त० ॥१२॥
 पूर्व भोगनी याद न करवी, मुनिने शिक्षा मारीरे;
 शुद्ध निश्चय दृष्टि चढी, वर्तमान मुखकार्रीरे. वर्त० ॥१३॥
 अप्पासो परमप्पा भावो. वर्तमानमां प्रेमेरे;

वर्तमानमां केवलज्ञानी, उच्चध्यानना नेमेरे. वर्त० ॥१४॥
 भूतकालन अनंतकर्मों, वर्तमानमां जावेरे;
 वर्तमानना श्वासोश्वासे, चेतन सिद्ध कदावेरे. वर्त० ॥१५॥
 वर्तमान वाजी छे हाथे, भार्युं त्रिभुवन नाथेरे;
 वर्तमानमां जे जे करशो, ते ते आवे साथेरे. वर्त० ॥१६॥
 वर्तमानमां जेजे धावो, तेने फळसे आगेरे;
 वर्तमानने जेह घगाडे, ते जन भिक्षा मागेरे. वर्त० ॥१७॥
 भूतकालमां जे जन भोगी, वर्तमानमां योगीरे;
 भूतकालमां जे जन रोगी, वर्तमान निरोगीरे. वर्त० ॥१८॥
 गयो वखत संभारे चिंता, वर्तमानमां प्रगटेरे;
 भूतकालने मंभार्याधी, वर्तमान सुख विघटेरे. वर्त० ॥१९॥
 भूतकालनो पार न आवे, कदी न जेनी आदिरे;
 अंत न आवे भविष्यनो तेष, वर्तमान तो आदिरे. वर्त० ॥२०॥
 वर्तमान भोगवधा रूपे, करशो धर्म विचारिरे;
 पाप तज्जिने धर्मज करशो, समजो नरने नारीरे. वर्त० ॥२१॥
 प्रसन्नचंद्र राजर्षि मोटा, वर्तमान निज ध्यानेरे;
 कर्म स्वपावी सहजानंदे, चढीया शिव सोपानेरे. वर्त० ॥२२॥
 वर्तमानमां ध्यान लगावी, सिद्धया जीव अनंतारे;
 वर्तमानने सफल करो जन, जिनवर एम वर्दतारे. वर्त० ॥२३॥
 वर्तमान सुधारी पूर्वे, केइक सिद्धया माणीरे;
 वर्तमानमां उच्च भाव वण, आवे घटमां हानिरे. वर्त० ॥२४॥
 घोर कर्मना करनारा पण, वर्तमान शिव जावेरे;
 वर्तमानमां उच्च यवाधी, भविष्य पण शुभ थावेरे. वर्त० ॥२५॥
 वर्तमानमां पाप कर्याधी, भविष्यकाले दुःखीरे;
 वर्तमानमां ध्यान बिना तो, कदी न घाशो सुखीरे. वर्त० ॥२६॥

करी कमाणी भूतकाळनी, वर्तमान जीव पावेरे;
 वर्तमानधी भविष्य नृधरे, समजु मनमां आवेरे. वर्त० ॥ २७ ॥
 वर्तमानमां जे जन काळो, भविष्यमां पण तेवोरे;
 शुद्ध रमणता वर्तमानमां, भविष्यमां सुख मेवोरे. वर्त० ॥ २८ ॥
 अतीत भाविनी चिंता टाळी, वर्तमान शुभ करीएरे;
 संग्रहनय सत्ताधी चेतन, ध्याने शिव सृख वरीएरे. वर्त० ॥ २९ ॥
 प्रारब्ध भोगवतां फेईक, वर्तमान भीखारीरे;
 क्रियमाण संचितने त्यागी, जीवन मुक्तता धारीरे. वर्त० ॥ ३० ॥
 वर्तमानमां ज्ञानी वनवुं, वर्तमानमां ध्यानीरे;
 वर्तमानमां योगी वनवुं, वात न कांईक छानीरे. वर्त० ॥ ३१ ॥
 वर्तमानमां यातक कर्मो, ध्याने जीव स्वपावेरे;
 वर्तमानमां धार्यु थावे, कोईक मनमां आवेरे. वर्त० ॥ ३२ ॥
 वर्तमान स्थिति सुधर्याधी, नीच जनो पण उंचारे;
 वर्तमाननुं ध्यान मजानुं, काढे कर्मना उचारे. वर्त० ॥ ३३ ॥
 वर्तमानने सुधार्या वण, नृपति पण भीम्बारीरे;
 जुओ दज्ञानन दुर्गति पाम्यो, मनुष्य भवनेदारीरे. वर्त० ॥ ३४ ॥
 यम नियमने आसन साधी, प्राणायाम अभ्यासीरे;
 मत्याहार धारणा ध्याने, शुद्ध समाधि वासीरे. वर्त० ॥ ३५ ॥
 वर्तमानमां शुद्ध विचारे, होवे शुद्धाचारीरे;
 अंतरना उपयोगे रहेतां, मिद्ध बुद्धता धारीरे. वर्त० ॥ ३६ ॥
 वर्तमाननुं टाणुं मोडुं. पदोचे कडी न नाणुरे;
 वर्तमानमां धर्माचारे, होवे शिवपुग आणुरे. वर्त० ॥ ३७ ॥
 ठाठपाटमां जे जनगचे. अभिमानधी फलेरे.
 वर्तमानमां नीच भावधी. भव अगहदमा झलेरे. वर्त० ॥ ३८ ॥
 शुद्ध भाव चेतनना जे ठे. उच्च भाव ते जाणोरे

- नीच भोव छे जड रमणता, समजु मनमां आणोरे. वर्त० ॥३९॥
- मायामां सपडातां नीचा, उंचा आत्म स्वभावेरे;
नीच उच्चनो अंतर समजी, उच्च भाव.जन लावेरे. वर्त० ॥४०॥
- उच्च भावना उच्च थवामां, साची छे जयकारोरे;
नीच भावना नीच वनावे, समजो तच्च विचारोरे. वर्त० ॥४१॥
- दुःख भोगवतां वर्तमानमां, उच्च भावना भावोरे;
उच्च भावना कर्म विदारो, युक्ति मनमां लावोरे. वर्त० ॥४२॥
- शाताशाता वेदनी आवे, शुद्ध दृष्टि नही चूकोरे;
कर्मोदयथी दुःखो पडतां, उच्च भाव नव मूकोरे. वर्त० ॥४३॥
- दुःखनां चादळ शीर चढे पण, उच्चभाव नव त्यागोरे;
दुनिया लोको भूंडा कहेवे, तोपण अंतर जागोरे. वर्त० ॥४४॥
- व्यभिचारानुं आळ चढावे, कोइक द्वेषी माणीरे;
तोपण दोलमां उच्चभावना, राखो समजी वाणीरे. वर्त० ॥४५॥
- एक मुनिवर ध्याने रहीया, लोको निंदा करतागे;
वर्तमानमां उज्ज्वल भावे, केवल कमळा वरतारे. वर्त० ॥४६॥
- मास उपर जन कोइक पापी, वर्तमानमां दीक्षारे;
वर्तमानमां शुद्ध स्वभावे, पामे अनुभव शिक्षारे. वर्त० ॥४७॥
- कोइक चोरे पाप कर्यावाद्, दीक्षा लीधी भावेरे;
वर्तमानमां उच्चभावथी, शाश्वत मुखडां पावेरे. वर्त० ॥४८॥
- गइ तिथी ब्राह्मण नव वांचे, न्याय विचारी चालोरे,
वर्तमानमां शुद्ध विचार, शाश्वत मुखमां म्हालोरे. वर्त० ॥४९॥
- कर्या कर्म जे भूतकालमां, वर्तमानमां नासेरे;
वर्तमानमां विशुद्धभावे, केवल कमळा पासरे. वर्त० ॥५०॥
- विषय विकारो नीच भावना, त्यागो हिमा ठेवोरे.
श्रद्धा भक्ति विनय भावथी, गुरूपद पंकज सेवोरे. वर्त० ॥५१॥

परनिन्दा करवानी बूरी, त्यागो तेव नशारीरे;	वर्त० ॥५२॥
संग्रहनयथी सिद्ध समाना, देखोने संसारीरे.	
पापी जीवोने देखी मन, क्रोध जरा नव करवोरे;	वर्त० ॥५३॥
धर्मिसज्जन जीवो देखी, मनमां आनंद धरवोरे.	
परतुं बुरु कदी न चिंतो, लक्ष्या उज्ज्वल याशेरे;	वर्त० ॥५४॥
उच्चभावथी मनहुं निर्मल, शुद्ध गुणो प्रगटाशेरे.	
वैरझेरना अशुभ विचारो, कदी न मनमां करीणरे;	वर्त० ॥५५॥
पर भुंहुं चिंतवबुं हिंसा, रौद्रध्यान परिहरीणरे.	
जेजे सद्गुणने चिंतवशो, तेनी वृद्धि याशेरे;	वर्त० ॥५६॥
उच्चभावना कदीन मूको, तेथी उच्च थवाशेरे.	
खातां पीतां हरतां फरतां, उच्चभावना राखोरे;	वर्त० ॥५७॥
अशुभ विचारो पापी जाणी, जल्दी मारी नाखोरे.	
गपसप अशुभ विचारो मनमां, आवंताने वारोरे;	वर्त० ॥५८॥
अन्तरना उपयोगी प्हाला, शिक्षा मनमां धारोरे.	
धर्मोद्यम करवार्थी सर्वे, परम प्रभुता पावोरे;	वर्त० ॥५९॥
वर्तमानमां उच्चभावथी, व्रणभुवन जस जावोरे.	
आश्वना विचारो नीचा, संवर उच्च विचारोरे;	वर्त० ॥६०॥
भव मुक्ति पोताना हाथे, जाणी चेतन तारोरे.	
नित्यनियमथी सदाय वगीण. उच्च विचारो भावोरे;	वर्त० ॥६१॥
नित्यनियमथी उच्चभावना, करतां शिवमुग्ध थावोरे.	
सटपट खटपट सटपट त्यागी, धीर वीरता धारोरे;	वर्त० ॥६२॥
उच्चभावना क्षणक्षण करीण, अनुभव अन्न वपारीरे.	
कोइ नाइ अग मारु द्वेषी, द्वेषी कोइ न मागोरे;	वर्त० ॥६३॥
जीवो सर्वे सिद्ध समा ले, उच्चभाव जयवारीरे.	
अनंतशक्ति स्वामी हुं हुं, उच्च भावना सांगोरे;	

दृष्टोद्भव जेम बीज थकी तेम, उद्याशय बलिहारिरे. वर्त० ॥६४॥

सोहं सोहं उच्च भावना, तत्त्वपति पण प्यारिरे;

अर्थ विचारो समजी सेवो, शुद्ध धारणा धारिरे. वर्त० ॥६५॥

जेवा जेवा मन विचारो, तेवा छे उचारोरे;

विचार राग्या छे आचारो. समजी तत्त्वने धारोरे. वर्त० ॥६६॥

उच्च भावना उत्तम कर्मणे, दोषो सर्व प्रणाशेरे;

उच्च भावना उत्तम भक्ति, मनु समो जीव धारोरे. वर्त० ॥६७॥

सिद्ध समो हूं अण बाल्यां, पर पुद्गलार्थी न्यारोरे;

वर्तमानमां शुद्ध भावना, शाले कर्म विकारोरे. वर्त० ॥६८॥

मन बचन कायार्थी न्यारो, शुद्धरूप जयकारिरे;

वर्तमानमां उच्च भावना, आपं शिव सुख भारिरे. वर्त० ॥६९॥

मन्त्रप्रदीपो स्वार्थी भोक्ता, निर्मल निजगुण कर्तारि;

एवम शुद्ध निरंजन योगी, परपणितिनो हर्तारि. वर्त० ॥७०॥

भौतिक भावो मृत्युर्था न्यारा, अनन सुखनो भोगीरे;

निजगुण योगी कर्म वियोगी, नही शोकी नहि रोगीरे. वर्त० ॥७१॥

चिदानंदनो भोक्ता हूं हूं, शुद्ध भावना उर्ध्वारि;

एवम प्रभुने प्राप्त यवामो, ए छे साधी कुंक्षारि. वर्त० ॥७२॥

पुरुषोत्तम चेतनर्था व्यक्ति, कर्ता मार्थी भक्तिरे;

अहोर्वाच लक्ष्य घट प्रगटे, वर्तमानमां युक्तिरे. वर्त० ॥७३॥

वर्तमानमां उपयोगी जन, दगट कोर बहु शक्तिरे;

वर्तमानमां अतर् वनो, उच्च यवार्था युक्तिरे. वर्त० ॥७४॥

दश क्षयाने नव संशयमां, उच्च भावना मार्गारि,

पुद्गलवस्तु शब्दा शब्दी, धागो योग्यकारिरे. वर्त० ॥७५॥

एवम सागमां निज मार, उत्तम सुदि राग्यारि;

वर्तमानमां शुद्ध परिगर्तिगी, अनुभव भवत चार्यारि. वर्त० ॥७६॥

आर्तध्यानने रौद्रध्यानने, त्यागी धर्पने धरीएरे;
 शुकध्यानयी केवल पामी, शिवमंदिर संचरीएरे. वर्त० ॥७७॥
 दुनियानो भय त्यागी धर्म, भाव थकी धसमसीएरे;
 दुनिया शुं कहेशे भय राखे. मोह थकी नहि खसीएरे. वर्त० ॥७८॥
 साहसगुणयी वीर्य प्रगटशे, साहसयी शिव मळशेरे;
 साहसगुणयी धर्म पन्थमां. बळतां दुःखो टळशेरे. वर्त० ॥७९॥
 आत्ममेमयी चेतन मळशे, अभिमान इट गळशेरे;
 सर्व जगन्ने कुंडुं व सरखुं, माने सुखडां मळशेरे. वर्त० ॥८०॥
 परना दोषो कटी न देखो, दोष दृष्टियी दोषीरे;
 सदगुण दृष्टियी गुण लेतां, वनशो निजगुण पोषीरे. वर्त० ॥८१॥
 अपकारि दुर्जनने देखी, करुणा दिलमां लावोरे;
 उच्चभावयी सज्जन मोटा, चेतन मेम जगावो रे. वर्त० ॥ ८२ ॥
 औदार्यिक दृष्टियी देखोतो, जगत् लागशे भुंडीरे;
 सदगुण दृष्टियी देखोतो, जगत् लागशे रुंडीरे. वर्त० ॥ ८३ ॥
 टोपे टोपे सरः भरानुं, उच्चभावना एवी रे;
 हळवे हळवे उच्च कोटीमां, वृत्ति क्षण क्षण देवीरे. वर्त० ॥ ८४ ॥
 आत्मभावयी उच्च सदा हुं, घरमां के जंगलमां रे;
 एवी रटना अंतर रटशो, भाव प्रभु मंगलमां रे. वर्त० ॥८५॥
 शुद्ध स्वभावे सहुयी मळवुं, भजन प्रभुनुं करवुं रे;
 अंतरना उपयोगे रहेवुं. गुरु चरण अनुसरवुं रे. वर्त० ॥८६॥
 अनेक जननी सोदत धातां, मोह पाश नव पडवुं रे;
 क्रीधावशोने इट त्यागी, वचन वदो नहि कडवुं रे. वर्त० ॥८७॥
 दुःख समयमां अंतरयी इट. सुख भावना भावो रे;
 श्लेशे दुःखो मळशो सुखो. वर्तमान न्यो ल्हाची. रे वर्त० ॥८८॥
 उच्च भावयी क्लेशन श्लेशे. ज्यां न्यां शांति प्रसरशे रे;

उच्च भावधी क्षणमां मुधरी, चेतन धार्यु करणे रे. वर्त० ॥८९॥
 अडग वृत्तिने उच्चाशयधी, क्षण क्षण शुद्ध थवासे रे;
 चेतन श्रद्धा साची थासे, कर्म कलंक कटासे रे. वर्त० ॥९०॥
 शांति स्थळ चेतनने जाणी, समता सत्य पमासे रे;
 जीवनकळा बहु उच्च थवाधी, चेतन रुद्धि कमासे रे. वर्त० ॥९१॥
 वर्तमान परिणति जो निर्मल, निर्मल चेतन कहीए रे;
 मलीनता मायानी त्यागी, सरल भावधी रहीए रे. वर्त० ॥९२॥
 मनने सत्तामां राखीने, अशुभ विचारो हरीए रे.
 हृदय स्थानमां ध्यान लगावी, अंतर्मुख संचरीएरे वर्त० ॥९३॥
 जडतो जडभावे परिणमसे, चेतन चेतन भावे रे;
 भेद ज्ञानधी निजमां वर्ती, भव्यो शिव मुख पावे रे. वर्त० ॥९४॥
 उत्पत्ति स्थिति ध्रुवताने, वर्तमानमां बरवी रे;
 पद्गुण हानि वृद्धि धारी, अंतर्मुखता करवी रे. वर्त० ॥९५॥
 पररमणता ज्ञाने त्यागी, थडए निजगुण रागीरे;
 निजगुण रागी जन सौभागी, वर्तमान बडभागीरे. वर्त० ॥९६॥
 अंतर्मुखता राखी ध्याने, परमब्रह्मने ध्यावोरे;
 निज शक्ति निजमां परिणमतां, क्षायिक लब्धि पावोरे. वर्त० ॥९७॥
 संयमधी शक्ति बहु प्रगटे, जो जो चित्त विचारीरे;
 जीव अनंता पाण्या मुक्ति, स्वरूप साचुं धारीरे. वर्त० ॥९८॥
 विषयकपाये शक्ति घटती, अनुभवधी ए भाळ्युं रे;
 पर पुद्गल परिणामी चेतन, पर स्वभावे दाळ्युं रे. वर्त० ॥९९॥
 ज्ञान ध्यानधी मोहावरणो, क्षणमां भव्य निवारोरे;
 धैर्य धरीने प्रवृत्तधात्रो, मळ्यो समय केम हारोरे. वर्त० ॥१००॥
 जेवुं धारो तेवुं करशो, मुधरवुं निज हाथेर,
 परम मधु सत्ताने ध्यावो, कष्टं त्रिभुवन नाथेर. वर्त० ॥१०१॥

मारा खोटा थायुं हाथे, नही नाखो पर माथेरेः
 मनमांमकलाओ शुं प्राणी, शुभकृत्य निज हाथेरे, वर्त० ॥१०२॥
 पोते मभुजो सद्गुणमयी, करणो तेहुं पाशोरे;
 रत्न द्वीप मनुभवने पामी, स्वरी कमाणी कमाशोरे, वर्त० ॥१०३॥
 पूर्व भवनी करी कमाणी, वर्तमान भोगवतारे;
 स्वरी कमाणी वर्तमाननी, भावदया मादवतारे, वर्त० ॥१०४॥
 ममतानां फल मीटां जाणी, शुद्ध विचारो मेवोरे;
 मदाचारधी उत्तम थाशो, पामो निबंभुग्ग मेवोरे, वर्त० ॥१०५॥
 उत्तम नीति उत्तम रीति, निर्मल मनहुं करीपरे;
 संबट पदनां धैर्य धरीने, जय लक्ष्मी इष्ट करीपरे, वर्त० ॥१०६॥
 जदधी वृत्ति नादि चेतनने, उद्यभावधी शांतिरे;
 चेतनभावे चेतन शांति, जाणे दुग्गनी आंतिरे, वर्त० ॥१०७॥
 बोदक निष्टे बोद बगाटे, उद्यभाव नादि त्यागोरे
 उद्यभावधी वर्तन उच्छुं, ममजी साधुं जाणेरे, वर्त० ॥१०८॥
 मूर्खपणाधी बोदक भांटे, बोदण मोध न कर्मोरे;
 नेनुं एण मारु चिंतवयुं, नाणेने बरी मग्गोरे, वर्त० ॥१०९॥
 बपट करीने बोद पामावे, बोदण हीन न धाडुंरे,
 उद्यभाव आत्मनो पदाओ, दुग्गमां सुग्ग कमाडुंरे, वर्त० ॥११०॥
 बोदक मोधी बपटी बरोरे, ममता नेह न जंटीरे;
 मोध बपटधी न्यागे चेतन, उद्यभाव नादि मंटीरे, वर्त० ॥१११॥
 बोदक पामंही बोदे एण, जग न दुग्गी थापुंरे;
 दुग्गपणाधी चेतन न्यागे, उद्यभाव मन बरीपरे, वर्त० ॥११२॥
 मोन एणं एण धैर्य धरीने, भावी शुं निरोटीरे;
 मज्जाधी शुं मदा निरोटीरे, अनेह सुग्ग सुग्ग मोटीरे, वर्त० ॥११३॥
 बपटवधीनी मममम एण, बोद जग नादि करीपरे

ज्ञानादिक लक्ष्मीनो भोगी, उच्चभावना वरीपरे. वर्त० ॥११४॥
 मिश्रो पण जो शत्रु थावे, तोपण समता घरशोरे;
 मित्रभावना खरा दृश्यथी, भावी मंगळ वरशोरे. वर्त० ॥११५॥
 अशुभ विचारोना मतिपक्षी, शुभ विचारो करवारे;
 कोडक देव दगावे तोपण, पग पाळा नदीं घरवारे. वर्त० ॥११६॥
 अदेखाइथी कोडक भूडुं, दुर्जन करवा घारेरे;
 एवानी पण दया चिंतवची. प्रेमभावथी भारेरे. वर्त० ॥ ११७ ॥
 सर्व जगत्मां भाव शांतिथी, भव्यो शिव मुख वरशोरे;
 आत्मभावथी भव्यो सर्वे, शिव सन्मुख संचरशोरे. वर्त० ॥११८॥
 जीव करु सहु शासन रासिया, उच्च भावना सारी रे;
 तरतम योगे उच्च भावने, भावो नरने नारीरे. वर्त० ॥११९॥
 पडता जनने साद्य करीने, उच्च भावमां स्थापो रे;
 परम करुणा दृष्टि धारी, संकट वल्लिकापोरे. वर्त० ॥१२०॥
 आ मारो आ मुजथी जुदो, भेद भावना त्यागीरे;
 पोताना सम सर्वे जीवो, भावो थड गुण रागीरे. वर्त० ॥१२१॥
 सत्ताथी सहु परम ब्रह्म सम, जीवो सहु संसारीरे;
 ब्रह्म दृष्टिथी जोतां क्षण क्षण, बनो शुद्ध ब्रह्मचारीरे. वर्त० ॥१२२॥
 शुद्ध ज्ञानने ध्यान मतापे, कर्मनो पडदो चीरेरे;
 उच्च भावथी नजरे निरखो, साचो चेतन हीरोरे. वर्त० ॥१२३॥
 उच्च भावथी अन्तर शुद्धि, प्रगटे उत्तम बुद्धिरे;
 अशुभ लेश्याम्कंधो नासे, प्रगट शाश्वत ऋद्धिरे. वर्त० ॥१२४॥
 अमंग्य प्रदेशी चेतन व्यक्ति, साची छे निज भक्तिरे,
 पदकारक निजमां परिणमतां, मकळ कर्मथी मुक्तिरे. वर्त० ॥१२५॥
 आत्मोन्नतिमां उद्यम करवो, पगनी उर्प्या वारीरे;
 परोन्नतिमां शुभ पांतानु, वतां शिवा धारीरे वर्त० १२६॥

सावधान धुनियामां रहेवुं, मर्म वचन नहि कहेवुं रे;
 खरो वखत आवे मनमांदि. उघ भावयी रहेवुं रे. वर्त० ॥१२७॥
 उघ भावनाना अभ्यासे. चिदानंद जयकारीरे;
 पग हेठळ रुद्धि छे परगट. जासो नई जन हारीरे. वर्त० ॥१२८॥
 चोरी शारी चुगली त्यागी, सदगुण माला बरीएरे;
 कदी न हलको परने पाटो, दुःखि जन उदरीएरे. वर्त० ॥१२९॥
 उघभावयी सुधरे छे जन, सह जनने मृथरवुरे;
 क्षायिक भावे निजगुण पापी, परम द्राघपद बरवुरे. वर्त० ॥१३०॥
 आश्रवते संवरनुं कारण, उघभावयी यावेरे;
 ज्ञानिजनने संवर शुद्धि. साची मनमां भावेरे. वर्त० ॥१३१॥
 अनुक दोपी अमुक पापी, एवुं दील न धारीरे;
 सत्तायी निर्मल छे सर्वे. मनमां नित्य विचारोरे. वर्त० ॥१३२॥
 ज्ञानदानने अभयदानयी. उत्तम जीवन करीएरे;
 परोपकारे मननी शुद्धि. निर्भय स्थाने ठरीएरे. वर्त० ॥१३३॥
 परमदया कारक योगिनी. पामे सिंह जो जावेरे;
 क्रूरभावने दूर कराने, दया हृदयमां लावेरे. वर्त० ॥१३४॥
 जाति बर तनीने पशुओ. योगी पासे वेसेरे;
 उघभावनी अद्भुत माहिमा. समजु चित्त श्वेतेरे. वर्त० ॥१३५॥
 उघभावयी मुनिवर ज्ञानी. शांति जग पेलावेरे;
 अनार्यने पण आर्य कराने. मुक्ति पुगी लेह जावेरे. वर्त० ॥१३६॥
 योगीजनना शरीर वायुयी. सर्पादिक विष नामेरे;
 उघभावनी अद्भुत माहिमा. समजुने समजावेरे. वर्त० ॥१३७॥
 तद तद दानादिक आचरणो. उघभावयी मनेटेरे;
 विषयब्रामना टेपादिक दांर उघभावयी विषयेरे. वर्त० ॥१३८॥
 उघभावयी मुनिवर याव. उघ भावयी ज्ञानीरे;

उच्च भावधी अवगत योगी, शुद्ध भाव मस्तानीरे. वर्त० ॥१३९॥
 उच्च भावधी जन छे राणा, उच्च भावधी शाणारे;
 अनुभवामृत पीवुं मेमे, योगी जन मस्तानारे. वर्त० ॥१४०॥
 उच्च भावधी अजरामर पद, सुख अनंतु चरवुरे;
 सादि अनंति स्थिति पामी, कदी न मरवुं खरवुरे. वर्त० ॥१४१॥
 वर्तमानमा धर्माभ्यासे, जीवन सर्वे गालोरे;
 केवल ज्ञान अने दर्शनधी, मुक्तिपुरीमां म्हालोरे. वर्त० ॥१४२॥
 उच्च भावना भेद घणा छे, अनुक्रमे सद्गु लहीएरे;
 अनुभव मंगल माला पामी, परम महोदय वहीएरे. वर्त० ॥१४३॥
 क्षायिक शुद्ध स्वरूप मजानुं, पोतानुं श्रुत वरीएरे;
 उच्च भावना निशदिन ध्यावो, केम परने करगरीएरे. वर्त० ॥१४४॥
 वर्तमानमां शुभ कृत्यो धासो, उच्च भावने माटेरे;
 उच्च भावनी मुक्ति मोटी, मुक्ति सद्गुरु हाटेरे. वर्त० ॥१४५॥
 उच्च भावनी वृद्धि धासे, गुरु प्रतापे घटमां रे;
 मन मर्कट भटके नहि टोटी, घटमां केवळी पटमां रे. वर्त० ॥१४६॥
 मनधी भवने मनधी मुक्ति, नीच उच्च आशयधीरे;
 खराभावधी वनो ज्यां त्यां, भव्यो उच्च हृदयधीरे. वर्त० ॥१४७॥
 क्रिस्तायी जे कको घुंटे, तेपण बी. ए. धावेरे;
 उच्च भाव तेम निशदिन वधसे, ज्ञानी मनमां आवेरे. वर्त० ॥१४८॥
 बार भावनाना अभ्यासे. मंथम निखरे घडीएरे;
 अशुभ विचारो जे जे आवे, तेनी माथे लडीएरे वर्त० ॥१४९॥
 वायभावधी कदी न उंचा. भन्नगमांदि सपजोरे;
 भन्नग परिणासे उचा निशदिन तेमां सपजोरे वर्त० ॥१५०॥
 आत्मभावमा भण भग गेवुं, कांडने कांड न कहेवुं रे;
 सद्गुरु चाण कयलमा गेवुं, गुरु वचनामून पीवुं रे. वर्त० ॥१५१॥

कहेणी सम रहेणीने राखी. सदाचारयी रहीएरे:
 अन्तरना उपयोगे जागी. परम प्रभुने लहीएरे. वर्त० ॥ १५२ ॥
 सद्बर्तनयी उच्चकोटीमां. वर्तमान परिणामीएरे:
 उच्चभावयी उच्चशक्ति छे, मोह बने नहि भयीएरे. वर्त० ॥ १५३ ॥
 एक समयरूप वर्तमाननुं, वर्णन अत्र न कीधुं रे:
 व्यवहारे लौकीक रुदीयी, वर्तमान फल लीधुं रे. वर्त० ॥ १५४ ॥
 अनुमोदन जे धर्म कृत्यनुं. भूतकाळनुं ग्रहीएरे:
 भूत पापना पश्चात्तापे, वर्तमान गहगहीएरे. वर्त० ॥ १५५ ॥
 सदाचार जे धर्म पन्यना. निशादिन तेने पाळोरे:
 पापकर्मनी वृत्ति टाळी. धर्मपंथ अनुवाळो रे. वर्त० ॥ १५६ ॥
 जे जे हेतु धर्मपंथना, व्यवहारे शुभ दाख्यारे:
 तेनुं खंडन कदी न करीए. वीरजिने सहु भाग्यारे. वर्त० ॥ १५७ ॥
 उच्चभावना जे हेतुयी, यावे तेने ग्रहीएरे:
 खंडन मंडनमां नहि पडीए. नृगुरु शरणमां रहीएरे. वर्त० ॥ १५८ ॥
 सद्गुरु मुनिवर आज्ञा घारी, धर्म कृत्य सहु करीएरे:
 गुरुविना नहि ज्ञान कदापि. भवपायोधि तरीएरे. वर्त० ॥ १५९ ॥
 स्तरछंदतानी देवो त्यागी, गुरुशरण चित्त घरीएरे:
 सद्गुरु मुनि कृपारी सहजे. मुक्ति पंथ अनुसरीएरे. वर्त० ॥ १६० ॥
 संवत् ओगणीश चोसठ साले. श्रावणवद् मृत्वकारारे:
 पंचमीने दीन रविवार शुभ. रचना कीधी सारीरे. वर्त० ॥ १६१ ॥
 प्रमय प्रहरमां रचना पुगी. करतां मंगल मालारे:
 नगर माणसा चोमानामां. अनुभव मुन्व विशालारे वने ० ॥ १६२ ॥
 मुन्वमागर्जी सद्गुरु मोटा. धर्म पंथमा धोर्गारे:
 समता संगे निशादिन मुन्वी. अनुभव हाथे दोगारे वने ॥ १६३ ॥
 गुरु कृपाया मनमा आवो. स्मृरणना अत्र प्रकाशारे.

वृद्धिगागर अनुभव ज्ञाने, शाश्वत गुण विनासीरे. वर्त० ॥१६४॥
 मन्त्रा रगतनी शार्ङ्गता छे, धर्म धर्मो गालेरे;
 मन्त्रग धारे भणते गणने. ते शिद्धमंदिर म्हाळिरे. वर्त० ॥१६५॥
 प्रेमभाषी ते जन वांचे. धर्म ग्रंथ जयकारेरे;
 तेना यामा अनुभव मगद, भणतो तत्र विनारीरे. वर्त० ॥१६६॥
 अनुभवान्न गागर श्रींठी. पामो शिव गुण भाखिरे;
 पुण्यार्क वांगनी पडे जगमां, थाणो ग्रंथ प्रमिद्धिरे. वर्त० ॥१६७॥

आत्मप्रेमानन्द.

आत्मप्रेम आनन्द विनातुं, नीरन लुप्त छे जगमां;
 आत्मप्रेमानधी अनुभवाने, आनन्द व्याप्यो रगरगमां ॥ १ ॥
 सर्व मार्गाने पांताना गम. देणो ध्यानी जग जोगी;
 अनुभवान्न फळने म्हाडी, कडी न थार ते रोगी ॥ २ ॥
 उभ बावथा उवां ग्यां वनां, विषय विनातो प्रेम धरो;
 आत्म प्रेमनां म्हाड लया वग. फोगट उवां व्याकिय फगी ॥ ३ ॥
 आत्म प्रेमनी नीरन दीट्टे अनुभवयी नतरं दीट्टे;
 आत्म प्रेम वग म्हाड दग्यां, मगनु छे दार पीट्टे ॥ ४ ॥
 आत्म प्रेमनी मूळि जां, आत्म प्रेमनी रंगी;
 आत्म प्रेमनी मदनता म्हाड, आत्म प्रेम रोगी म्हाड ॥ ५ ॥
 आत्म प्रेमनु वधन कर्तुं इत्यर्थी म्हाडि म्हाड;
 आत्म प्रेमनी मूळी म्हाड जन, आत्म प्रेमनी मदन धरुं ॥ ६ ॥
 आत्म मूळि योगि वने, आत्म प्रेम म्हाडनी म्हाड;
 आत्म प्रेमनी म्हाड कर्तुं, आत्म म्हाडनी म्हाडनी ॥ ७ ॥
 आत्म प्रेमनी म्हाड म्हाडनी. विषयान्दो नदि म्हाड;

आत्म प्रेम सरवरमां झील्ये, अनुभव सुख योगी माणे. ॥८॥
 आत्म रमणता आत्म प्रेम छे, आत्म प्रेमनी वलिहारी;
 आत्म प्रेमयी वतें शांति, आत्म प्रेम छे जयकारी. ॥ ९ ॥
 आत्म प्रेमयी सुखनी ल्हरो, आत्म प्रेमयी क्रोध गळे;
 आत्म प्रेमयी लज्जल लेम्या, मुक्ति दशामां जीव भळे. ॥१०॥
 आत्म प्रेममां जे रंगामे, अनुभव तेन इष्ट धामे:
 आत्म प्रेमनी वानो मोडी, पाण्या ने मन हरवामे. ॥ ११ ॥
 आत्म प्रेम छे सुखनो दरियो, वृषादिक दोषो खाले:
 आत्म प्रेमनी खामीयी बहु दुनिया कलेशी कलिकाटे. ॥ १२ ॥
 बरहोर निदानी देवी, आत्म प्रेमयी शिघ्र दळे:
 समुओ मिथो इष्ट धामे, अकळ कळाने कोण फळे. ॥ १३ ॥
 सुखवृत्तियी दुनिया सघळी, सुखवाळी भासे छे अहो:
 आत्म प्रेमनो अद्भुत महिमा, आत्म प्रेममां लीन रहो. ॥ १४ ॥
 सुखनी लीला भरपूर भासे, आत्म प्रेमयी सत्य ल्हो:
 आत्म प्रेमयी लीनता मळशे, ममजी भज्यो लीन रहो. ॥ १५ ॥
 आत्म प्रेमयी सज्जन जीवो, धर्म पंथमां दोरामे
 जाति बर पण आत्म प्रेमयी, जोनी इष्ट निर्मळ धामे. ॥ १६ ॥
 आत्म प्रेमयी सुंदर दुनिया, आत्म प्रेमनी देव ररी:
 बोर मधुर आत्म प्रेमयी, नाशत सिद्धि शीघ्र बरी. ॥ १७ ॥
 दुर्जनन पण आत्म प्रेमयी, नवजनताने इष्ट धामे:
 बोर मधुर फणीधर पोष्यो, आत्म प्रेम सुखली बरि. ॥ १८ ॥
 आत्म प्रेमयी परमदया छे, वरणावृष्टि जण मनरे:
 जगदुदारक आत्मप्रेम छे, कोणे ने बली आन को ॥ १९ ॥
 आत्म प्रेमयी उज्ज्वल ज्योने, चिदानंदना पद भोगी:
 आत्म प्रेमनी निरवशारी, आत्मप्रमी नरक दोरी ॥ २० ॥

आत्मप्रेमयी सर्व सरीखा, शिवमंदिर सज्जन पावे;
 व्रणधुवननो नाथ वनेछे, ज्ञानी जन जगमां गावे. ॥ २१ ॥
 आत्मप्रेमयी मफुल्ल सुखहुं, नीच भावने दूर करे;
 अस थावर जीवोना रक्षक, आत्म प्रेमीओ शान्तिवरे. ॥ २२ ॥
 दया धर्मनुं मूळ खरु एम, सज्जनना मनमां आवे;
 सदाचारनी शुद्धि घारे, आत्मिक प्रेमे जय यावे. ॥ २३ ॥
 चेतननी श्रद्धा यावार्थी, आत्म प्रेम मनमां आवे;
 आत्म प्रेमयी भक्ति मगटे, ध्यान दशा मनमां भावे. ॥ २४ ॥
 आत्म प्रेमव्रण पुढल ममता, कदी न छूटे वात खरी;
 आत्म प्रेमयी धननी ममता, नासे भाखुं सत्य धरी. ॥ २५ ॥
 मारो जीव मुजने जेम व्हालो, तेम अन्यनो मन धरवो;
 आत्म प्रेमनो अर्थ मुणीने, सत्य पंथ ए अनुसरवो. ॥ २६ ॥
 दोष दृष्टिनो नाश खरेखर, सदृण दृष्टि बहु खीले;
 आत्म प्रेमयी नवधा भक्ति, अनंतभव पातिक पीले. ॥ २७ ॥
 आत्म प्रेमीजन कीर्ति पावे, आत्म प्रेमी छे उपकारी;
 आत्म प्रेमनी छे बलिहारी, समजो मनमां नरनारी. ॥ २८ ॥
 मिथ्या झगडा धर्म भेदना, आत्म प्रेमयी सहु नासे;
 आत्म प्रेमयी धर्म फेलावो, मिथ्यादृष्टि दूर यासे. ॥ २९ ॥
 शुद्ध निश्चयनययी आत्म, निर्मल परमात्म सरखो;
 चेतननी सत्ताना प्रेमी, भविकजन मनमां हरखो. ॥ ३० ॥
 सातनयोयी चेतन जाणी, चेतननी प्रीति करवी;
 आत्म प्रेमयी पुढल प्रीति, क्षणीकने सहेजे हरवी. ॥ ३१ ॥
 आत्म प्रेम मशस्य कद्यो छे, उच्च भावने करनारो,
 हिंसा जूहुं चोरी मधुन, ममतादिकने हरनारो. ॥ ३२ ॥
 देव गुरुने धर्म राग सम, आत्म रागने प्रेम कहो;

सर्व जीवोपर आत्म प्रेमधी, सद्गुण दृष्टि सद्य बहो. ॥३३॥
 आत्म प्रेमधी गंभीर दृष्टि, मोटुं मन तो झट थावे;
 चिदानंद चेतनमय मूर्ति, परखे हरखे मुख पावे. ॥ ३४ ॥
 वाद्य विषयमां मन नहीं भटके, चंचळता मननी नासे;
 शुद्ध दशामां स्थिरोपयोगे, अनुभव मंदिर मुख भासे. ॥३५॥
 क्षांति मार्दव आर्जव मुक्ति, तप संयमने सत्यपणुं;
 शौच आकिंचन ब्रह्मचर्यदश, आत्म प्रेमी पामे एमभणुं ॥३६॥
 पंच महाव्रत आत्म प्रेमधी, धारे सद्गुरुनी शिक्षा;
 ब्रह्मदृष्टि खीले छे निशदीन, शिक्षाधी पाळे दीक्षा. ॥ ३७ ॥
 अन्य जनोपर गुस्तो धातां, आत्म प्रेम मनमां लावो;
 हिसानी बुद्धि धातां पण, आत्म प्रेम मनमां भावो. ॥ ३८ ॥
 अशुभ विचारो परिहरवाने. आत्म प्रेम औपध मोटुं:
 चिंतामणि सम तेनो महिमा, वचन जाणशो नहि खोटुं. ॥३९॥
 कल्पवृक्षने काम कुंभ सम, आत्म प्रेम महिमा सारो;
 आत्म प्रेमधी मुक्ति मळे छे, अनेकांत मत निर्धारो. ॥४०॥
 संवत ओगणीश चोसटमांदि; नगर माणसा चोमागुं;
 श्रावण वद पांचम रविवारे, वर्णन कीधुं छे खानुं. ॥ ४१ ॥
 भणी गणीने आत्म प्रेममां, वर्ते ते पामे ऋद्धि;
 पुष्यार्क योगनी पेटे पामो, बुद्धिसागर मुखसिद्धि. ॥ ४२ ॥

मंगल.

मङ्गलपद जरिदन्त छे, मङ्गलपद छे सिद्धः
 मङ्गलपद आचार्य छे, उपाध्याय गुण ऋद्ध. ॥ १ ॥
 पंचम मङ्गल माधु छे. परमेष्ठी एपञ्च;

गातां ध्यातां प्रेमयी, कर्म रहे नहि रक्ष.	॥ २ ॥
नमस्कारना ध्यानयी, मगटे शक्ति अनन्त;	
सर्वोत्तम मङ्गल सदा, करे कर्मनो अन्त.	॥ ३ ॥
शाश्वत मुख देनार छे, मङ्गल पद नवकार;	
सर्वमन्त्रनुं सार छे, जगमां जय करनार.	॥ ४ ॥
कामदुग्ध चिन्तामणि, कल्प कल्पिसम एह;	
नमस्कार महामन्त्रे, स्मरतां गुण गणगेह.	॥ ५ ॥
चार निशेषे ध्याए. महामन्त्र नवकार;	
विदानन्द घट उद्धमं, होवे भवजल पार.	॥ ६ ॥
चउद पूर्वनुं सार छे, स्मरतां नासे दुःख;	
शुद्धिमागर ध्यानयी, होवे शाश्वत मुख.	॥ ७ ॥

आत्मज्ञान.

दुहा

आत्मज्ञान करीए सदा, विदानन्द गुणधाम;	
आत्मज्ञानयी मार्गीए, नही रूपके नाम.	॥ १ ॥
आमा मन्त्रे निय्य छे, कर्म प्रदण करनार;	
कर्म हण्य एण ने कं, निज पर्यावाधार.	॥ २ ॥
अन्तर्दृष्टि मारी मुदा, पांसे शाश्वत ध्यान;	
आत्म प्रवृत्ती धारणा, कर्ता मगटे ध्यान.	॥ ३ ॥
अन्तर्दृष्टि मारना, सारह शुद्धि पाय;	
उजोति निर्मल उज्ज्वले, भजगाम घट पाय.	॥ ४ ॥
अन्तर्दृष्टि उपासना, शायिक गुण उपास्य;	
मातंगाम माय उ मायन्त वट राय.	॥ ५ ॥

स्याद्वादना ज्ञानधी, जाणे सहु परमार्थ;	
स्याद्वादना ज्ञान वण, भटके मन वाशार्थ.	॥ २ ॥
स्याद्वादना ज्ञानधी, हठ कदाग्रह त्याग;	
स्याद्वादना ज्ञानधी, प्रगटे मन वरोग्य.	॥ ३ ॥
स्याद्वादना ज्ञान वण, तत्त्वग्रहे एकान्त;	
स्याद्वादना ज्ञान वण, कंदी टळे नहि भ्रान्त.	॥ ४ ॥
स्याद्वादना बोधधी, नासे मिथ्या गर्व;	
रत्नत्रयिनी साधना, ऋद्धि प्रगटे सर्व.	॥ ५ ॥
सूक्ष्म तत्त्वना ज्ञान वण, अन्तरमां अन्धेर;	
सूक्ष्म तत्त्वना ज्ञानधी, चिदानन्दनी ल्हेर.	॥ ६ ॥
रमणुं आत्म स्वभावर्मा, वागे महलंतूर;	
धृदिमागर ध्यानधी, चिदानन्द भरपूर.	॥ ७ ॥

चिदानन्द ल्हेर घटर्मा.

चिदानन्दनी ल्हेरी घटर्मा, केम पट्टं हुं खटपटर्मा,	
बाध भावर्मा कंदी न शान्ति, केम पट्टं हुं लटपटर्मा.	॥ १ ॥
अन्तरमां शान्ति छे साची, अदा तेनी खरी ठरी.	
चेतन गुणर्मा अनन्त लीळा, अनुमयी में दील खरी.	॥ २ ॥
शिरोपयोगे सुरता लागी, मूलाणी दुनियादारी;	
रंगायो अनुमरना रंगे, प्रगटी ज्योति जयकारी.	॥ ३ ॥
शान्तदृष्टिर्था मयळे शान्ति, भास्यो अनुभव अन्तरमां;	
भानव ते परमात्म पोने; माम्युं मार्चुं भणतर्मा.	॥ ४ ॥
लय लागी अन्तरमां प्यारी, भ्रळळकळा प्रभुनी मारी;	
प्रगटयुं भजताटुं अन्तरनुं, नाटुं मिथ्यात्म मारी.	॥ ५ ॥

देखुं ते पोते हुं निश्चय, स्वपर प्रकाशी मुखकारी;
 अनुभव प्याला पीधा भेमे, कटी न उतरे खुमारी; ॥ ६ ॥
 बीजाने कहेहुं शा माटे, वाणी अगोचर नियार्यो;
 प्रारब्ध योगे कथहुं लखहुं, पण सहुयी हुं छुं न्यारो. ॥ ७ ॥
 समजे समजु मज्जानो कोइ, अववृत्त योगी खेलाहुं;
 वाय भावनी भ्रान्ति द्राळी, अन्तर सदगुण अजवाहुं. ॥ ८ ॥
 अलख देशमां निशदिन रहीशुं, निराकार पदने वरशुं;
 बुद्धिसागर अलख ध्यानयी, निर्भय रामे अट ठरशुं. ॥ ९ ॥

विनयस्वरूप.

भलो विनय छे भलो विनय छे, विनये विशा अट आवे;
 विनयहीन मानव मन गंधु, निर्मल नी रीते थावे. ॥ १ ॥
 बैरियो पण विनय मन्त्रयी, वसमां थावे छे जाणो;
 विनय देवहुं साधन करतां, सहु ऋद्धि घटकां मानो. ॥ २ ॥
 मोठा जननो विनय करतां, पगटंको जगनां वागे;
 विनयबन्तने मंत्र फट्टे छे, नर्वननो पाये लागे. ॥ ३ ॥
 मन वाणी कापायी करीए, विनय मज्जानो मुखकारी;
 विनय विनानी विशा बंध्या, फल आपे नहि जयकारी. ॥ ४ ॥
 विनयबन्तने मान मडे छे, आन्ध्रान मन ते पाने.
 विनय विनानो मनुष्य गट्टो, दुःख पाने उ मो ठाने ॥ ५ ॥
 मोगपूट्ट शोभे छे नेके, नेकी हीन विनय काय;
 विनयहीनने विशा आवे, ने मूठे पण नहि दादा.
 काय काननो दुबई पणे विनयई न नहि काय उर
 मधुगुमनी आशाने उर पणे विनयहीन अवकाह पण

- फणिधरने जेवुं पयपानज, अविनयिने विद्या तेवी;
 विनयहीनने विद्या देतां, दुर्गतिनी वाटज लेवी. ॥ ८ ॥
- विनय मजानो विनय मजानो, विनेय शिष्यो सुख पावे;
 काचा घटमां जलनी पेठे, अविनयिने विद्या भावे. ॥ ९ ॥
- विनय भक्ति श्रद्धाष्टु जनने, आत्म ज्ञान देवुं साचुं;
 बुद्धिसागर द्रव्य भावर्था, विनयभावमांही राचुं. ॥ १० ॥

परमार्थ वाणी.

- मोहदशा उपशान्त थया वण, साचो रस्तो नहि सुझे;
 तीव्रकपायो मंद पड्या वण, सदुपदेशे नहि सुझे. ॥ १ ॥
- सन्त मळ्या पण अकड रहेवे, आत्महित ते नहि साधे;
 दास वनीने गुरु सेव्या वण, सदुपदेशे नहि वाधे. ॥ २ ॥
- श्रद्धा भक्ति जे जे अंशे, ते ते अंशे धर्म लडे;
 गुरु कृपार्थी धर्म मळे छे, जिनेन्द्र वाणी एम कहे. ॥ ३ ॥
- तन मन गुरुने अर्पण करतां, गुरुवाणी मनमां उतरे;
 जाग्रत गुरुनी सेवा करतां, भवपाथोधि भव्यतरे. ॥ ४ ॥
- शंकाकांक्षानुं मूळ वळतुं, गुरुवाणी मनमां धरतां;
 मन आनन्दी मफुल्ल सुखडुं, सद्गुरुनी आज्ञा वरतां. ॥ ५ ॥
- जंगमतीर्थ मुनीश्वर गुरुना, चरणे रहीए दास वनी;
 गुरुकृपार्थी करमां परखो, शाश्वत चेतन भव्यमणि. ॥ ६ ॥
- अध्यात्म ज्ञानोदधि मुनिगुरु, चरण सेवना सुखकारी;
 एवा गुरुना दास वन्यार्थी, ज्ञानकळानी तैयारी. ॥ ७ ॥
- निष्कामपणार्थी सद्गुरु सेवा, जे करशे ते भव तरशे;
 भवळ म्होदय शुद्ध सनातन, रत्नत्रयी मेमे वरशे. ॥ ८ ॥

आत्मतत्त्व लक्ष्यार्थ ग्रहोने, तन्मय चित्ते धर्म करो;
बुद्धिसागर परम प्रभृता, प्रगटावी आनंद वरो. ॥ ९ ॥

धर्म सूत्रमां स्वार्थ त्यागः ॥

धर्मसूत्रने भणो भणावो, पैसा माटे फोक अरे;
स्वार्थतणी फांसीने माटे, धर्म न प्रणमे दील खरे. ॥ १ ॥
परमार्थपणामां स्वार्थ कर्षायी, स्वार्थतणी स्थिरता थाती;
स्वार्थ टड्या वण धर्म न प्रणमे, मोटी स्वार्थतणी काती. ॥ २ ॥
जो प्रगटे आत्मार्थ प्रेम तो, पैसानी त्यां वात नहीं;
अमृत पण जो विष वने तो, धर्मवासना दूर रही. ॥ ३ ॥
परमार्थ कृत्यमां स्वार्थपणानी, हृदयवासना दूर करो;
परम धर्म प्रगटशे तेथी, शाश्वत शिवपद ठाम ठरो. ॥ ४ ॥
पैसा आदि लालच छोडी, धर्म कृत्य दीलमां धरवुं;
निष्कामपणार्थी उच्चकोटीमां, प्रेमे झट पगळुं भरवुं. ॥ ५ ॥
उदर पोषण धर्म कृत्यना, नामे करवुं ते भूंडुं;
धर्म प्रेम जागे नहि तेथी, थातुं नहि मनहुं रुहु. ॥ ६ ॥
धर्माध्यापक शिक्षक आदि, पदवी जे पैसा माटे;
अन्ते तेथी थाय न सारु, जीव वळतो अवळी वाटे. ॥ ७ ॥
धन आदिनो स्वार्थ तजीने, निष्कामपणार्थी धर्म करो;
उच्चभावना प्रगटे तेथी, वीर जिनेश्वर धर्म धरो. ॥ ८ ॥
धन्य धन्य मुनिवर सद्गुरुजी, स्वार्थ तजी परमार्थ करे;
सफल मुनिनां धर्म कृत्य सहु, शुद्ध हृदयमां धर्म धरे. ॥ ९ ॥
स्वार्थतजीने परमपत्न्यमां, अधिकारे पगळुं भरवुं;
बुद्धिसागर धर्मसूत्रना. उद्देशोने अनुसरवुं. ॥ १० ॥

आत्मज्ञानिना उद्गार

शुद्ध चेतना स्वरूप रमणमां, अनुभव योगे रंगापो,
 भूल्यो मिथ्या दुनियादारी, स्वरूप म्हारु हुं पायो. ॥ १ ॥
 दुनियानी स्वप्नसदृश छोडी, जोडी सुरता अन्नरमां;
 यन्त्र तन्त्रनी तजी कल्पना, भ्रमं न माया भणतरमां. ॥ २ ॥
 निन्दो कोइक बंदो कोइक, दुनियानी परवाहनथी;
 मनमां आवे तेथुं मानो, ल्यो शुं अमृत वारि मथी. ॥ ३ ॥
 अळहळ ज्योति दर्शन करशुं, बाध दशामां नहि फरशुं;
 तरशुं भवजलधिने सहेजे, अन्तरनी वातो करशुं. ॥ ४ ॥
 अलखनी अवधृत दशामां, जगनुं स्वप्नं भूलायुं;
 हुं तुं नो सहु भेद गयो दूर, भूल्यो सहु मिथ्या गायु. ॥ ५ ॥
 मगटयो विजळीनो चमकारो, झळहळ झगमग अजवाळुं;
 कशुं न कोने जातुं मुखथी, अन्तर आंखोथी भाळुं. ॥ ६ ॥
 दुनिया मानो के नहि मानो, जरुर तेनी शुं मारे;
 समज्या तेने सान मळी छे, पोताने पोते तारे. ॥ ७ ॥
 मूढ कहो के युध कहो कोइ, तेथी कंड न जावानुं;
 ज्ञान ध्यानमां रहेशुं रंगे, भावि भाव ते थावानुं. ॥ ८ ॥
 अनुभवामृत पीधुं प्रेमे, विषयाशा दूरे वारी;
 शुद्धिसागर अलखधूनमां, चिदानन्दपद जयकारी. ॥ ९ ॥

आत्म देशमां अनन्त सुख.

आत्म देशमां सुख अनंतु, मळपा पछी नहि टळवानुं;
 आत्म देशनी लीला न्यारी, परम रूपमां भळवानुं. ॥ १ ॥

आत्म देशानां अकलकला छे, इच्छल इंगमग ज्यां ज्योतिः
 अंतरमां उत्तरी जोवार्थी, चेतन ज्ञाने विष्णोति. ॥ २ ॥
 आत्म देशमां जोगी जागे, परमात्म पदने परत्वेः
 आप स्वरूपे आप प्रकाशे, समजी हंसा मनहरत्वे. ॥ ३ ॥
 जन्म जरा मृत्युधी न्यारी, आत्म देग यदमां लावोः
 मायाना देशो लक्ष्मी, आत्म देशमां इष्ट आवो. ॥ ४ ॥
 एकाकार मयजा त्वां भासे, भेदभाव नाहि रवेदानोः
 अलखदेश पोतानो सन्तो, ज्ञान चक्षुधी जोवानो. ॥ ५ ॥
 अलखदेशमां जात भाव नाहि, निराकार छे जयवारीः
 अनंत गुण पर्याप्तुं आधर, शुद्ध मरुपद गुणकारी. ॥ ६ ॥
 दृग्द देनाग माया देशो, माया इत्यन्तो छे ब्यारीः
 गुरता माथो अलख देशमां, अलखदेशनी बन्धारी. ॥ ७ ॥
 अलखदेशना गुणो अनंत, पावे तेनी हृदियारीः
 यद्विनागर आत्म देशमां, जावो भव्यो नगरी. ॥ ८ ॥

देह नगर.

देह नगरमां शे हं विष्णोति, जोग आर्वाते मया नहिः
 अनंत आत्मा अनंत बाल्या, मन धन माया अंगी गरी देवा. ॥ १ ॥
 वादीनां छे वदामं, देहना रचना देवीः
 मान मूर्ध मन श्ठी काया परधरनी वाटव लेवी. ॥ २ ॥
 काया नगरी देवी न काया माने हं काया नगरी
 पदं वादीनां वदामं एतं काया नगरी नगरी. ॥ ३ ॥
 मरु मरु मरु मरु मरु मरु मरु मरु मरु मरु
 काया नगरी मरु मरु मरु मरु मरु मरु मरु मरु

काया नगरीना बसनारा, चेत चेत चेतनराया;
 बुद्धिसागर अवसर पापी, जाग्रत या चिद्बनराया. दे० ॥ १ ॥

रीस.

उदा.

रीस कदी नहि कीर्तीए, रीस थकी सन्ताप; बर शेर मगटे बहु, मगटे बहुलां पाप.	॥ १ ॥
अवळी बुद्धि उपजे, हठ कदाग्रह जोर; रीस थकी बहु शोक छे, ठरे न जेयुं दोर.	॥ २ ॥
रीस सर्पिणी मन ढसे, मगटे मिथ्या घेन; प्रेम सम्प टाळे अरे, पडे न रीसे चेन.	॥ ३ ॥
अकृत्य कृत्य कराप छे, अवाच्य पण बोलाय; व्हालां पण द्वेषी बने, अवळे पन्थ जवाय.	॥ ४ ॥
अमृत शिक्षा शेर सम, रीसे क्रुद्धि विनाश; विवाहनी बरसी बने, रीसे कार्य हणाय.	॥ ५ ॥
ज्ञानी ध्यानी मोटका, रीसे बाळे दाट; रागी पण द्वेषी बने, बेसे उंधे खाट.	॥ ६ ॥
रीसे सन्मति वेगळी, रीसे दूरे धर्म; पग पग रीसे दुःख छे, रीसे बाधि कर्म.	॥ ७ ॥
तप जप संयम सहु टळे, मळे नहि मुखधाम; क्षमा धर्याथी सन्मति, सिद्धे सघळां काम.	॥ ८ ॥
रीस तज्याथी शान्तता पामे सहु कल्याण, बुद्धिसागर सज्जनो, पामे शिवपुर स्थान.	॥ ९ ॥

चिन्ता.

सुखा

चिन्तार्थी सतुषाः सन्, चिन्ता चिन्ता कथामः	
सुखेन सम चिन्ता कर्ता, चिन्ता दुःखवर्ती व्याप	॥ १ ॥
चिन्तार्थी नाहि येन ते, सदा साह संसार.	
चिन्ता कथार्थी ते परमा, आह्वय व्याकुल व्याप.	॥ २ ॥
चिन्तार्थी कर्ता कर्ते, कर्तव्ये माण चिन्तारः	
कलत्रं च निर्धनं कथा, ज्ञान भवान्तो ज्ञान.	॥ ३ ॥
आर्षं सौन्दर्यं सुखं ते, चिन्तार्थी संसार.	
धर्मं धर्मं सुखे नहि, चिन्तार्थी सत् पाप.	॥ ४ ॥
चिन्ता ऐ मत्ता राक्षसी, सदा सदा सुखे माणः	
सत्यानन्दने दात्री, अंधारा सम आप.	॥ ५ ॥
चिन्ता त्यां आनन्द नहि, सुखो विपत्तौ चितः	
महामर्त्तान चिन्ता अरे, रोष न भय्य पवित्र.	॥ ६ ॥
जायत सुख न सम्पजे, पग पग रोषे दुःख;	
चिन्ता बनारा अहो, लोभेन दाता सुख.	॥ ७ ॥
रोग शोक मन उज्वे, चिन्तार्थी संसारः	
चिन्ता टाकतां सह टाकतुं, सुखिनापर धार.	॥ ८ ॥

धर्म महस्य बोधक.

साह वनीया इ परबारा सुखेन अन्तरमा नाह धारी
 कृत् कपटमा निगर्दिन साह, पाप कर्ता मानन स्वार्थे
 धर्मना ज्ञान लक्ष्मी न न लक्ष्मी इः नाह पाता साह
 परबारा यह मर धर्माना इ-आ मनमा राग

साधु संतनी निन्दा करतो, धर्मरत्न दूर नाखे.	मोहे० ॥ २ ॥
पैसा माटे सूत्र भणावे, शिक्षक नाम घरावे;	
श्रावक एवुं नाम घरावे, ज्ञान द्रव्यने खावे.	मोहे० ॥ ३ ॥
पैसा माटे भाषण करीने, लावे घरमां नारी;	
कळिकाळमां सुधारो आ, वाणी बोले प्यारी.	मोहे० ॥ ४ ॥
आजीविका श्रावक चलवे, धर्म पन्थयी भूंडा;	
उपर सारा अंदर काळा, धर्म धूतारा कूडा.	मोहे० ॥ ५ ॥
धर्म नामनां फंड करीने, अबळी वात चलावे;	
गणधर वाचक वचन विराधे, कळिकाळमां फावे.	मोहे० ॥ ६ ॥
मुनिवर गुरुनी आण न माने, मनमां आव्युं करता;	
श्रावक एवा अर्धदग्ध केड, चतुर्गतिमां फरता.	मोहे० ॥ ७ ॥
धर्म द्रव्यनुं रक्षण करता, श्रावकनां व्रत पाळे;	
बुद्धिसागर सदगुरु आज्ञा, पाळी धर्म चाले.	मोहे० ॥ ८ ॥

प्रासंगिक बोध.

श्रद्धा भक्ति वण अंधारु, खूले कदी न मुक्ति धारु;	
वर्णां ठणीने चमचम चालो, मगरुरीमां म्हालो,	
फरुड फांको याशे वांको, सज्यो ठाठ सहु ठालो.	श्रद्धा० ॥ १ ॥
शिरपर टोपी करमां सोटी, चश्मां आंखे घालो;	
वीढीनो घुमाडो पीवो, पण अंने तो चालो.	श्रद्धा० ॥ २ ॥
जमण भ्रमणमां निशदिन रातो, खातो कुलट्टा लातो;	
पाप कर्मनी पोटी वांधी, मरी नरकमां जातो.	श्रद्धा० ॥ ३ ॥
टापटीपमां दीवस गाळो, धर्म पन्थने खाळो;	
गण्यां मारो मनमां आव्यां, भरवो पडे उचालो.	श्रद्धा० ॥ ४ ॥

गुरुविना तो ज्ञान न मळतुं, भाषानुं भणतर काचुं;
 गुरु विनय वण मान नटळतुं, समजी ल्यो मन साचुं. श्रद्धा० ॥ ५ ॥
 स्वच्छंद छोकरवादी टाळी, गुरु भक्ति दिल धरीए;
 गुरुविनयथी ज्ञानज पामी, मुक्ति वधू झट वरीए. श्रद्धा० ॥ ६ ॥
 कंचनदारा त्यागी गुरुना, पगपर मस्तक धरीए;
 बुद्धिसागर गुरु कृपाथी, भवसागर झट तरीए. श्रद्धा० ॥ ७ ॥

माया स्वरूप.

जगमां माया छे घुतारी, माया अनन्त दुःख देनारी,
 माया सारी माया प्यारी, माया कामणगारी;
 अंधी छे मायाथी दुनिया, माया विपनी क्यारी. ज० ॥ १ ॥
 कुमतिंनीं जननी छे माया, प्रगटे चोरी जारी;
 मायानां विप वृत्तो ज्यां त्यां, माया शक्ति भारी. ज० ॥ २ ॥
 माया कामण माया हुंमण, माया नाच नचावे;
 मायाना अंधारामांहे, फरतां पार न आवे. ज० ॥ ३ ॥
 माया दरियो कोइक तरियो, माया युद्ध करावे;
 मायामां म्हारु जे माने, ते दुर्गतिमां जावे. ज० ॥ ४ ॥
 मायानी पूजारी दुनिया, ज्यां त्यां नरने नारी;
 बुद्धिसागर सन्तो साचा, सुरता भन्तर धारी. ज० ॥ ५ ॥

अनुभव.

अनुभवामृत स्वाठ्या. अजर अमर मुख घायः
 अनुभव शिव मुख वानर्गी. परम प्रभु परम्बाय. ॥ १ ॥
 अनुभव केवल ज्ञानना. लघुभ्रान छे भव्य.

अनुभव निश्चय धर्मनो, सर्व थकी कर्तव्य.	॥ २ ॥
अनुभव रक्त मजीठनो, उतरे नहि तलमात्र;	
अनुभव पाम्या जे जना, तेनां अन्यज गात्र.	॥ ३ ॥
अनुभव ताळी लागतां, दर्शन जिनतुं याय;	
रवि किरणो प्रगट्या थकी, नजरे सर्व जणाय.	॥ ४ ॥
निश्चय श्रद्धा अनुभवे, शुद्ध रमणता थाय;	
जे पाम्या ते त्यां रम्या, परने नहीं जणाय.	॥ ५ ॥
गुरुगम ज्ञानाभ्यासथी; प्रगटे अन्तर दृष्टि;	
अन्तर्दृष्टि प्रगटतां, देखे निजगुण सृष्टि.	॥ ६ ॥
उदासीनता त्यां टळे, बदन प्रफुल्ल जणाय;	
बाह्य फरे मारब्धथी अन्तर भिन्न सदाय.	॥ ७ ॥
अन्तरना उपयोगथी, अखण्ड निजगुण भोग;	
बुद्धिसागर सिद्ध छे, रत्न त्रयिनो योग.	॥ ८ ॥

द्रव्यभाव विहार.

बहेतुं जल निर्मल रहे, मलीन थिर जल थाय;	
गामो गाम विहारथी, निर्मल मुनि सदाय.	॥ १ ॥
सर्व सद्गना त्यागमां, निमित्त हेतु जे विहार;	
ममत्व टळतुं वेगथी, उत्तम मुनि व्यवहार.	॥ २ ॥
निर्जन स्थान विहारथी; ज्ञानी मन वैराग्य;	
वैराग्ये मन वर्तनां, प्रगटे छे सांभाग्य.	॥ ३ ॥
मुनि गीतार्थ विहार छे, गीतार्थ निश्चिन धार;	
अन्यागमना ज्ञानथी, एकीलो न विहार.	॥ ४ ॥
अन्तरना उपयोगथी, अन्तरमांदि विहार;	

उपशमादिक भावयी, निश्चयनय अनुसार.	॥ ५ ॥
अन्तरना सापेक्षयी, साचो वाच विहार;	
अन्तरयी निश्चल रहे, भाव्युं शास्त्राधार.	॥ ६ ॥
पवन फेरवे पर्णने, तेम प्रारब्धे देह:	
देश विदेशे भटकनुं, निश्चययी निजगेह.	॥ ७ ॥
प्रारब्धे विचरे मुनि, स्थिरता निजगुणमांढि;	
सुद्धिसागर सन्तने, सदानन्द घटमांढि.	॥ ८ ॥

सत्यबोध.

वसे ज्ञान त्यां मान नहि, दामवसे त्यां काम;	
सुद्धिसागर रवि अने, रजनी एक न वाम.	॥ १ ॥
पर ललना परधन तजे, सेवे मज्जन संग;	
सुद्धिसागर अनुभवे, परमानन्द तरंग.	॥ २ ॥
मन पाराने मारवा, उजम औपध जाण;	
ज्ञानि जननी सेवना, वीजुं अनुभव ज्ञान.	॥ ३ ॥
वैरमूल वानी सुरी, प्रेममूल उपकार;	
दया धर्मनुं मूल छे, मोक्ष मूल अनगार.	॥ ४ ॥
विनयमूल विद्या करी, मनु मूलजे बोध;	
क्षमा मूल मनु नहति, गुरु मूल छे बोध.	॥ ५ ॥
विवेक मूल मज्जनपणें, धर्म मूल विश्वास.	
ध्यान मूल इच्छा करी, मोह मूल छे आस.	॥ ६ ॥
आत्मज्ञान शिव पन्थ छे, सुद्धिसागर ज्ञान;	
अनुभवगडे जे रसे, ते पाने सुख ग्यान.	॥ ७ ॥

सिद्धान्तामृत.

कर्मा कर्म छुटे नहि, भोगववां निर्धार;	
नरपति सुरपति रंक सह, कर्माधीन संसार.	॥ १ ॥
निकाचितजे बांधियां, अष्ट कर्म दुःखकार;	
भोगववां नको पडे, कर्मा न आवे पार.	॥ २ ॥
कर्म करे ते भोगवे, राग द्वेष मयोग;	
चतुर्गतिमां भटकथुं, कर्म तणो सह भोग.	॥ ३ ॥
उदयागत करणी करे, ज्ञानी अन्तर भिन्न;	
नविन कर्म बांधे नहि, अन्तरमां लपलीन.	॥ ४ ॥
उपशमादिक धर्ममां, ज्ञानि जन उपयोग;	
बाधभाव राचे नहीं, बाधभाव छे रोग.	॥ ५ ॥
ज्ञानदशा विरतिपणुं, करे कर्मनो नाश;	
स्याद्वादना ज्ञानधी, होवे शिवमां वास.	॥ ६ ॥
आत्मज्ञाननी तीव्रता, भाव धरणनो योग;	
मुदिसागर भोगवे, शाश्वत सुखनो भोग.	॥ ७ ॥

शुद्धस्वरूप.

इहा.

शुद्ध स्वरूपाधारमां, वनें जो उपयोग;	
परमानन्द पद अनुभवे, निश्चय निज गुण भोग.	॥ १ ॥
चिदानन्दनी न्हेरियो, मगटे आत्ममहार;	
निश्चय निज चारित्र्यमां, सिद्ध शुद्ध निर्धार.	॥ २ ॥
निश्चय गुण उपयोगमां, सर्व स ऋ परित्याग;	
शुद्ध ध्यान आलम्बने, शुद्ध रमणता लाग.	॥ ३ ॥

टले मोहनी वासना, झळ हळ जागे ज्योत;
 निक्षय धर्म दशावरे, धावे धर्मोद्योत. ॥ ४ ॥
 अनेकान्तना ज्ञानधी, ध्यावो चेतनराजः
 परम महोदय पद वरो, अखण्ड शिव साम्राज्य. ॥ ५ ॥
 सर्वोपाधि त्यागधी, परमानन्द जणायः
 अनुभवी ए अनुभवे, परम प्रभुता पाय. ॥ ६ ॥
 अनुभवीए अनुभव्युं, ए पद स्थिरता पाय;
 बुद्धिसागर आत्मनुं, प्रभुपणुं परत्वाय. ॥ ७ ॥

योग विषय.

नाभिकमलमां नृरता साधी, गगन गुफामां वास कर्यो;
 भूलाणी सह दुनियादारी, चेतन निज घरमांहि ठर्यो ॥ १ ॥
 चिदानन्दनी त्हेरि घटमां, अनुभवो नहि जाय कही;
 हाढर्माज रंगाणी रङ्गे, झळहळ ज्योति जागी रही; ॥ २ ॥
 इन्द्रासननी पण नहि इच्छा, वन्दन पूजन मान टव्युं;
 अख निरञ्जन स्वामी मळीयो, जलविन्दु जलधिमां भव्युं।३।
 नहि कोइ रागी नहि कोइ द्वेषी, दृष्टा साक्षीभूत रणो;
 नाम रूपयी न्यारो परख्यो, वाणीधी नहि जाय कश्यो ॥४॥
 अनन्त शक्ति स्वामी भेटयो, ज्यां जोवुं त्यां अजवाळुं;
 उलट आंत्ययी आव्यो घटमां, अनन्त लक्ष्मी घर भाळुं ॥५॥
 मन वाणी कायादिक रचना, प्रारब्धे ते वनी रही;
 साक्षी भूत हुं तेनो रहियो. अकळ कळा नहि जाय कही ॥६॥
 उलटयो शाश्वत नुस्वनो डगियो, परा पार पण नहि पावे.
 बुद्धिसागर धन्य जगन्मां. शाश्वत शिव मन्दिर जावे. ॥ ७ ॥

वैराग्यामृत.

षणी ठणी शुं फूले फूलण, छेवट सहु चाख्युं जाणे;
 अमर रक्षा नहि कोइ आभगमां, पाछळथी तुं पस्नाणे. ॥ १ ॥
 म्हाक माने फोगट माणी, त्हाक कोइ न थानारु;
 सगा संबंधी गाडी लाडी, अन्ते सर्वे जानारु. ॥ २ ॥
 जेजे इच्छे ते सहु जाणे, माया वाडी करमाणे;
 मरडी मूछे मन शुं म्हाले, पाछळथी खत्ता खाणे. ॥ ३ ॥
 मगरुपी मन शुं म्हाले, केम अवले रस्ते चाले;
 अणघायो अरे काळ पकडणे, छानि आखे केम नवभाले. ॥ ४ ॥
 बडाइनां शुं यणगां फुंके, भवाइनी भुंगळ वागे;
 समज समज चेतन मनमांदि, याळ हवे मन वैराग्ये. ॥ ५ ॥
 दुनियांनी खटपट सहु खोटी, जीवनी आशा मोटी;
 अन्ते तो अणघायुं जावुं, सापे आवे नहि लोटी. ॥ ६ ॥
 दुनियांमां मुगनी आशा नहि, तजो विषपनी पिपासा;
 साचुं मुग चेतननुं शाश्वत, माया संगि जन दासा. ॥ ७ ॥
 आय्यो अनुभव रहे न छानो, अंतरमां साचुं मानो;
 बुद्धिमागर निद्र निरंजन, दशा अगधी म्मानो. ॥ ८ ॥

अलम्ब फकीरी.

अलम्बकरींमां मुग जालि, वाकी दुनियांमां भ्रान्ति;
 अलम्बकरीं मांदि रहेवुं, दुनियांनुं करेवुं स्तेवुं. ॥ १ ॥
 अलम्बकरीं घून द्वांमां, परम ममु दर्शन होरे;
 मनुपर दर्शन पामी दृशा, पोताने पोते जेवे. ॥ २ ॥
 स्वादाद् नय अलम्बकरीं, वेरे त्यां नहि दीडगीरी;

अन्तर सृष्टि लीला प्रगटे, लोह संग तेजंतुरी.	॥ ३ ॥
स्पृहा नहि तलभार जगत्नी. नामरूपयी हुं न्यारी;	
कोइक निन्दो कोइक वंदो, समभावे घट उजियारो.	॥ ४ ॥
दुनियानी खटपट लटपटमां, मुखतुं चिन्ह न देखारुं:	
पोताने पोते देख्यो त्यां, कांड न जातुं नहि धारुं.	॥ ५ ॥
जुओ विचारी जुओ विचारी, देह देवळमां संन्यासी:	
सन्यासीनी अकळकळाने, देखंतां नहि उदामो.	॥ ६ ॥
ध्याने ध्यावुं जन्तर गावुं, मुरतापी दीलमां लावुं;	
परम प्रभुतुं दर्शन दीटुं, वाद्यभावमां नहि जावुं.	॥ ७ ॥
अलखफकीरी भोगवामां. सान धाततो रंगाणी:	
सुद्धिसागर अलखफकीरी, आनंदकारी मस्तानी.	॥ ८ ॥

आत्मज्ञानप्रकाश.

आपस्वरूपे आप प्रकारपो. नाहुं महुं हुं ने मारुं:	
बदहुं व्यवहारो हुं मारुं. शुद्धरूप निक्षय न्यारुं.	॥ १ ॥
औद्यिकयोगे फारवुं हरवुं, अन्तरयी न्यारा गेहुं:	
भिन्न भिन्न जट चेतनशक्ति. निजधन तो निजने देवुं.	॥ २ ॥
अन्तरसृष्टियी महुं जोवुं, परिणतुं नहि पम्भावे:	
ध्यान धारणामां हुं पोते. पोते पोताने ध्यावे.	॥ ३ ॥
चेन पडे हुं दुनिया रंगे. आत्मनांहि रंगावां:	
चेन पडे नहि वादनदेसे, नदेस अन्तर्गमां जातां.	॥ ४ ॥
रूप रागमां बीज बना हुं. अन्तर्गमी निक्षय धार्यो:	
शरीरनांहि बान कस्यो पन. निक्षययी हुं हुं न्यारी	॥ ५ ॥

स्याद्वादनपटाष्टि देखुं, वस्तुरूप साचुं भासे;
 नाप कहुं तो नाम न तेनुं, गुरुगमर्था ते परखासे. ॥ ६ ॥
 अनुभव आव्यो टळे न टाळ्यो, सिद्धयुद्ध हेतु घासे;
 बाधभाव विसारी देतां, साचो अनुभव परखासे. ॥ ७ ॥
 सत्तापी छे सिद्ध समोवड, नवधा भक्तिर्था पूजो;
 अकळकळा अगजीवननी छे, समजे तेदिज नहि बीजो. ॥ ८ ॥
 परम महोदय शाश्वत लक्ष्मी, समय समय तेनो भोगी;
 युदिसागर गाथो ध्यावो, सायिक शाश्वतपद योगी. ॥ ९ ॥

तर्कवितर्क.

तर्कवितर्को करो करोडो, चर्चार्थी मस्तक फोडो;
 अट्टवृत्तिघोडा पर बेसी, मनमां आवे त्यां दोडो. ॥ १ ॥
 विषय विचारो करो इमारो, पण आवे नहि भवपारो;
 दुनियांनी स्वटपटमां खुंची, फोगट मानवभव हारो. ॥ २ ॥
 देह वेगळो जीव मुमाफर, अणधार्यो अन्ने जाणे;
 आंग्य र्मांचाप कहुं न हाथे. पाळळ्यो तो पम्ताणे. ॥ ३ ॥
 स्वप्नामेवी जगनी माया, पाणीमांना पडलाया;
 मर्गा संवंची मूर्की जावुं. र्मी घन पुत्र अने बाया. ॥ ४ ॥
 चेतो अटपट चेतो अटपट, छेटीं दो दुनियावात्री;
 बाधभावनी कृष्णा छेटी, अन्तरमां रहेशो रात्री. ॥ ५ ॥
 मोहभावनी स्वटपट छेटी, आतमने मेवो ध्यावो;
 वृदिसागर शाश्वत लक्ष्मी, येवानो मर्तीपो व्हावो. ॥ ६ ॥

चितिशक्ति.

- चेतिशक्तिने ओळखवाधी, समजाशे घटमां ऋद्धिः
 चेतिशक्तिना पूर्णपणाधी, क्षायिक भावेछे सिद्धि. ॥ १ ॥
- आत्मज्ञान वण जग अंधारु, आत्मज्ञान अपें सारुः
 आत्मज्ञान वण वाळदशां, निशदिन जाणो अंधारु. ॥ २ ॥
- आत्मज्ञान वण कदी न शान्ति, टळे नहि भवभय भ्रान्तिः
 आत्मज्ञान उपयोग दशा वण, प्रगटे नहि अन्तर कान्ति. ॥ ३ ॥
- आत्मज्ञान रविना उद्योते, मिथ्यातम झट अळपाशे;
 सोहं सोहं रटना योगे, परगट पोते परखाशे. ॥ ४ ॥
- आत्मज्ञान वण अंधो मानव. भटकेछे भवमां भारोः
 आत्मज्ञान वण कदी न टळती, जोशो आ दुनियादारी ॥ ५ ॥
- हरिहर ब्रह्मा खुदा स्वयंभु, पोते पोताने देखे;
 आत्म ते परमात्म साचो. वाकी सघट्टें उवेखे. ॥ ६ ॥
- तपजप किरिया दीक्षा भिक्षा, आत्म ज्ञान वण छे काची;
 आत्मज्ञानधी मुनिपणुं छे, भव्यो रदेशो त्यां राचो. ॥ ७ ॥
- तकळ सूत्रनुं सार प्रकाश्युं. आत्मज्ञान वरवुं साचुंः
 त कदाग्रह तेथी टळशे. ते वण भणतर सहु काचुंः ॥ ८ ॥
- म्हारे तो चिन्तामणि फळायो. आत्मज्ञान घट परखायुंः
 बुद्धिसागर अनंकान्न नय. समजी म्हारु में पायुं. ॥ ९ ॥

॥ ब्रह्मचर्य ॥

पर परिणामिनी न्याग रवेव. निश्चयधी ते ब्रह्मचारी.
 निश्चयधी जे ब्रह्मचारीछे. तेनी जगमा ब्रह्मचारी

- आत्मज्ञानथी परपरिणतिना, त्यागी निश्चय ब्रह्मचारी;
 आत्मज्ञान वण वृषभ विगेरे, वाद्यशीलना आचारी. ॥ २ ॥
 द्रव्य थकी ब्रह्मचारी होवे, मिथ्यात्वी जे अज्ञानी;
 परपणितिथी भवमां भमता, वात जरा नहिछे छानी. ॥ ३ ॥
 भाव थकी ब्रह्मचारी होवे, अनेकान्त मतनो ज्ञानी;
 भाव ब्रह्म ते उपादान छे, भाखेछे जिनवर वाणी. ॥ ४ ॥
 भाव ब्रह्मनुं कारण साचुं, द्रव्यब्रह्म ते ज्ञानीने;
 समजण साची शास्त्रे भाखी, सुज पडे नहि मानीने. ॥ ५ ॥
 द्रव्य शीयल ते रंकसमुं छे, भाव शीयल मुरपति सरखुं;
 द्रव्य थकी पण अनन्त मदिमा, भाव शीयल जाणी हरखुं. ॥ ६ ॥
 भावथकी ब्रह्मचारी थातां, मुक्ति करतलमां साची;
 भाव ब्रह्ममां अनन्त शक्ति, रहेतो ज्ञानी त्यां राची. ॥ ७ ॥
 भाव ब्रह्मव्रत शून्य हृदय जन. द्रव्यब्रह्मथी मन फूले;
 भाव ब्रह्मनी माप्ति वण ते, भवभ्रमणमांढि झूले. ॥ ८ ॥
 द्रव्यभावथी जे ब्रह्मचारी, जगमां तेनी बलिहारी;
 सापेक्षाए सवें साचुं, समजे समकित अवतारी. ॥ ९ ॥
 द्रव्यशीयलथी भावब्रह्मनी, अलखदशामां रंगायो;
 बुद्धिसागर भाव ब्रह्मनो, अनुभव घटमांढि पायो. ॥ १० ॥

लक्ष्मीसत्तानी उपाधि.

- लक्ष्मां सत्तानी उपाधि, षण्टावे व्याधि आधि;
 लक्ष्मी सत्ताथो न्याराने, जब्दी घटमां ह्यो साथी. ॥ १ ॥
 विष्टामम दुनियांना माने, वध्युं न कांडक हु मानु;
 लक्ष्मी ललनानी लालचथी, ब्रह्मनच रहियुं छानुं. ॥ २ ॥

अनेक बांचो नवरस ग्रन्थो, मायाना ए सहु पन्थोः
 रहे वासना जडनी दीलमां. काचा एवा सहु ग्रन्थो. ॥ ३ ॥
 जड संगी ते खरा कुरंगी, जड वस्तुना भीखारी;
 लक्ष्मीदारो ते कहेवाना. ए पण मिथ्यात्म भारी. ॥ ४ ॥
 करो हजारो करो हजारो. उद्यम लक्ष्मीना माटेः
 तन धन मूर्खी अंते जावुं, वहेती चतुर्गति वाटे. ॥ ५ ॥
 खावो पीवो हसो सुवो पण. आंख मिंचाए अंधारुः
 जोयुं सयहुं चाल्युं जासे. फूले तुं शाने सारुं. ॥ ६ ॥
 त्वरित चेतो त्वरित चेतो, काळ जपाटा शिर देतोः
 वेडक चाल्या वेडक चाले, परभवतो पन्थज वहेतो. ॥ ७ ॥
 धर्म करो इट धर्म करो इट. मर्लीसुं नरभवतुं टाणुंः
 प्रपंच मायाना सहु छोडी. ध्यावो गावो जिनगाणु. ॥ ८ ॥
 अमृत्य अवसर अमृत्य अवसर, पापी प्राणी शीघ्र तरोः
 बुद्धिसागर अलम्बनिरंजन, ध्याने शाश्वत सिद्धि बरो. ॥ ९ ॥

आत्मज्ञान महत्ता.

अनेक भाषा भणतर योगे. जगतां पंडित कहेवाणोः
 मायत्सनी अभ्यास करो तो. मोक्षतर तेना दाणो. ॥ १ ॥
 जेवी वृत्ति तेना थालो. करी ब्रह्मज्ञाने न्वाणोः
 मृत्युवन्वने मोषो जगतां, मायाधी नहि भरणाणो. ॥ २ ॥
 आत्मज्ञाननी माप्रियण तो. आत्मोन्नति न धानारीः
 उद्यमावना आत्मज्ञानधी परम मोक्षदपद भारी. ॥ ३ ॥
 सर्वदेवना सर्वकालना. आत्मज्ञानवत्त अंधारुः
 आत्मज्ञानवत्त कटी न मळो मोक्षणु नार श्यार ॥ ४ ॥

शोधो घटमां शोधो घटमां, सातनयोना ज्ञानवदे;
 चउनिक्षेपा सप्तभंगीथी, सम्यक् चेतन तत्त्व जडे. ॥ ५ ॥
 चेतन परखो चेतन परगो, चेतनने जाणी हरखो;
 देह सृष्टिनो कर्त्ता इर्ता, चलवे छे तनुनो चरखो. ॥ ६ ॥
 असंख्यभानु चंद्रतेजपण, जेना तेज यकी भासे;
 बुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर, स्रळहळतो घटमां पासे. ॥ ७ ॥

मन चंचळता.

उषां मूर्धा मननी सिधरता नहि, त्यां मूर्धा चंचळ बेळा;
 मननी चंचळता भवेहेतु, मळे नहि अनुभव मेळा. ॥ १ ॥
 क्षण क्षण मांदि नव नव रंगो, मननी चंचळता योगे;
 मन चंचळता चेतन चंचळ, योगी चंचळता रोकें. ॥ २ ॥
 इन्द्रिक्वर्णवत् ठरे नहि मन, त्यां मूर्धा भरमां भ्रमवुं;
 चतुर्गतिमां मन भटकावे, बाध दशापांदि रमवुं. ॥ ३ ॥
 आन्मज्ञानवण चित्त ठरे नहि, कगे उपायो जो कोटी;
 योगाष्टक अभ्यास कर्याथी, उषनीवन आना मोटी. ॥ ४ ॥
 ज्ञानाभ्यासे मन वाळ्यार्थी, मन पारो ठरणे टापे;
 अन्तरमां उपयोगे रमतां मननी निधळता जापे ॥ ५ ॥
 वैराग्ये मनट्ट वाळ्यार्थी, वाळ्यविषयार्थी मन भटकें;
 र्थी मद्गुरूनी श्रद्धाभक्ति, योग मनट्ट नाह भटकें. ॥ ६ ॥
 र्थी मद्गुरूनी पास कृपावण. मन चंचळता नही टळें;
 आलंवन मद्गुरूनुं पांटे, गुरूकृपार्थी गर्म मळे ॥ ७ ॥
 गुरू भक्तिर्था ज्ञान मरमळे, ज्ञाने शुद्ध क्रिया होतें,
 आप स्वल्प आप मरमानें. पांते पांतांनं पांते. ॥ ८ ॥

गुण स्थानकमां नीपनञ्चे गुण. अनुक्रमे मननी स्थिरताः
 बुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर, योगे परम प्रभु वीरता. ॥ ९ ॥

कङ्कवस्तुमां राहुं.

- हुं राहुं हुं ललनातदुमां. गंदी छे खीनी कायाः
 हुं राहुं हुं धन सत्तामां. जूडी छे नेनी माया. ॥ १ ॥
- हुं राहुं हुं बाडीमांदि, बाडीनी छे नक्षरताः
 जे जन जेनां राचे जेमे, तेनां ते जन अवनरता. ॥ २ ॥
- हुं हुं राहुं शरीरमांदि, शरीर पन जुहुं थातुं:
 हुं हुं राहुं मोन मझमां, तेनां मुख न परखातुं. ॥ ३ ॥
- हुं हुं राहुं मिष्टजमपमां, मिष्टजमप विष्टा यातीः
 हुं हुं राहुं स्नान कृत्पमां, शरीर शोभा करमाती. ॥ ४ ॥
- हुं हुं राहुं सुबाजनामां, चार यडीनुं चांदरतुं:
 हुं हुं राहुं रमन गमनमां, परभव जानां नहि शरतुं. ॥ ५ ॥
- हुं हुं राहुं हवा दवामां, हवा दवा मूकी जातुं:
 हुं हुं राहुं मित्रवृन्दमां, अंते तो न्यारा यातुं. ॥ ६ ॥
- हुं हुं राहुं स्वजन कृत्पमी, अंते बोद न छे बेडीः
 हुं हुं राहुं मात जनकमां, जूडां बगवत बडे छेयीः ॥ ७ ॥
- हुं हुं राहुं मिष्य बर्गमां, तेयी चेतन छे न्यारोः
 हुं हुं राहुं चन चारमां, अने चेतन छे प्यारो. ॥ ८ ॥
- हुं हुं राहुं बादभावमां, बांटे न अंते मुख थातुं:
 बुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर, पाने माहुं पग्ग्यातुं. ॥ ९ ॥

सद्गुरु बोधः

- कृपा करी सद्गुरुर धोष्यो, विवेक वस्तुनो आप्यो;
 जट वस्तुथी भिन्न वताथी, जिन पदमां निजने थाप्यो. ॥ १ ॥
 बाह्य विषयमां दृःख वताप्युं, अन्तरमां मुख समजाप्युं;
 मोहभावमां भव दर्शाप्यो, स्थिरतामां मनहुं आप्युं. ॥ २ ॥
 म्यादाददर्शननो अनुभव, गुरुकृपाए घट पायो;
 नामरूपथी न्यारो भास्यो, ब्रह्म तेजमय परखायो. ॥ ३ ॥
 चित्तवृत्तिना शम्प्या उज्जाला, मारुधे बौलुं चालुं;
 गुणस्थानक निखरपर चढया, अभ्यासे मनहुं बालुं. ॥ ४ ॥
 अनुक्रमे अभ्यास करीने, परम महोदयपद वरशुं;
 गुणपर्याय स्वरूप रमणता, अन्तरना ध्याने करशुं. ॥ ५ ॥
 स्पृहा नथी तलभार जगद्वनी, कीर्तिभासा परिहरी;
 अन्तरने बाहिरमां समता, अन्तरमांदि दृष्टि घरी. ॥ ६ ॥
 भ्रमण्यपदेशो मांदि वसवुं, महजस्वभावे अवधारुं;
 सर्व संग परित्यागावम्प्या, शुद्ध चरण घटमां धारुं. ॥ ७ ॥
 जट स्वभावे जटता रहेणे, चेतन चेतनता लेणे;
 बुद्धिमागर ज्ञानदिवाकर, योगे साचुं परग्याने. ॥ ८ ॥

मन मळवार्थी अन्तर वार्ता थायः

- चित्त मळया वण दिव्यनी वानो, वीजाने नदि कडेवारी;
 चित्त मळया वण मेष यथा वण. स्वरी वानतो नदि वार्ता. ॥ १ ॥
 निष्काम मेषथी चित्त मळे उ, श्रद्धाना योगे बहेतुं;
 भक्ति योगे चित्त मळेले, व वण जागो नदि म्हेतुं. ॥ २ ॥

आत्म प्रेमयी ज्ञान मळे छे, प्रेम विना नहि उच्च ज्ञानाः
 श्री सद्गुरुल्लुं मन मेलववा, उक्त उपायो दीन वर्या. ॥ ३ ॥
 विनय विना नहि विद्या मळती. विनये प्रसन्न गुरु होवेः
 मन निर्मलता तेथी याती, पोते पोताने जावे. ॥ ४ ॥
 उच्च ज्ञानवण उच्च भाव वण, अनुभवदर्शन नहि थातुंः
 सूत्रसार छे अनुभव दर्शन, ज्ञानिथी ते परखातुं. ॥ ५ ॥
 सूत्रतत्त्वनी गहन शैलीनो, अनुभव ज्ञानिओ जाणेः
 बुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर, योगे ज्ञानी मुक्त मागे. ॥ ६ ॥

चेतनशक्ति खीलवणी.

सार सार सहु सूत्रवशुं छे. चेतन शक्ति खीलवणीः
 खीले छे संप्रमयी शक्ति. ध्याने निज शक्ति भजवी. ॥ १ ॥
 असंख्य योगे शक्ति खीलती. अन्तरमांदि अवधारोः
 परम महोदय जीवनी सत्ता. आविर्भावे भव्य करो. ॥ २ ॥
 निमित्त हेतु अनेक दाख्या. उपकारकने आदरवाः
 आत्मतत्त्वने साध्यगणीने, निमित्त हेतुने वरवा. ॥ ३ ॥
 निमित्त हेतु नय व्यवहारे, ज्ञानी ज्ञान थकी जाणेः
 अन्तरनी शक्ति खीलववा, पोतानो मत नहि ताणे. ॥ ४ ॥
 चित्त प्रेम भक्तिनी स्फुरणा. प्रगटे निमित्त तेह वरोः
 क्षयोपश्रमयी जेमां रुचि. निमित्त माचां अनुसरो. ॥ ५ ॥
 नमज्यावण शुं निमित्त करणे. ज्ञानविना औपथ त्वातुंः
 सद्गुरुवेद्याज्ञायी वती. अभ्यासे शिवपुत्र जातुं. ॥ ६ ॥
 सद्गुरुवेद्य मन्त्राह विनातुं. अं पथ भक्षण दुःखकारीः
 सद्गुरुनी आपा मेवनयी निमित्त जाणत ज्यकारी ७

हठ कदाग्रह तर्ती निमिषने, अनुसरणुं मेमे माह;
मुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर, मगटे पग्गातुं व्याह. ॥ ८ ॥

शाश्वत सुख अभ्यास.

- शाश्वत सुख अभ्यास कर्पाधी, शाश्वत सुखदां प्रगटाणे;
सर्वसंग परित्याग कर्पाधी, अनुभव अन्तरमां धाणे. ॥ १ ॥
- सर्वसंग परित्याग हेतुने, आदरवा समती मेमे;
व्यवहार चरित्रादिक हेतुते, अयलंबां समती नेमे. ॥ २ ॥
- जे जे अंशे निरुपाधित्व, ते मे अंशे धर्म गरी;
आत्मज्ञानधी टळे उपाधि, समती साधुं भव्यवरो. ॥ ३ ॥
- सर्वप्र जो समानदृष्टि, ज्ञानादिक मगटे सृष्टि;
सर्वप्र जो दया भावना, धर्म मेघनी ए दृष्टि. ॥ ४ ॥
- उद्यभावना जो सर्वप्र, उद्यपणुं अन्तर मगटे;
धर्मक्षमा गुण मगटे त्वाणे, मोहारि शक्ति विघटे. ॥ ५ ॥
- सर्व देशमां सर्व कालमां, चिदानंद संगी थावुं;
परपरिणतिनो त्याग करीने, शिवपुरमांदि झट जावुं. ॥ ६ ॥
- अनुभवामृत स्वाद लयाधी, मनहुं अन्तरमां ठरणे;
अन्तरमां उतर्याधी भ-यो, परमव्रतपद अनुसरणे ॥ ७ ॥
- सर्व जीवांसा निरोभारधी, वन ते पद जयकारो.
ज्ञानाभ्यासे आविर्भावे मगटे रुद्धि मुग्धकारी ॥ ८ ॥
- हठ कदाग्रह मपता न्यागी मन्व तन्व सर्गी थावुं;
मुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर, योगे शाश्वत पद व्यावु ॥ ९ ॥

अल्पज्ञान हानि.

- अल्प ज्ञान त्यां हानि अति छे. अल्पज्ञान भाषण खोडें:
 अल्पज्ञानयी तत्त्व न मळमे. अर्धदग्ध घार्युं छोडें. ॥ १ ॥
- अल्पज्ञानयी अवळी वाटे. मनुष्यसुं मनहुं जामे:
 जेहुं हरायुं दोर भने छे, तेहुं मनहुं भडकामे. ॥ २ ॥
- अल्पज्ञानयी मन वंचवना. सत्य असत्य न परतजामे:
 भने भमाव्यो अल्पज्ञानयी, समजु मननां नमजामे. ॥ ३ ॥
- आत्मवचनाना मूलन ज्ञानतो. कर्म न जामे अज्ञानी:
 अल्पज्ञानयी वादेवादा. बळगे माया मत्तानी. ॥ ४ ॥
- जेवी अवस्था विप्रंहुनी. अल्पज्ञानयी छे तेवी:
 बक बकाओ अल्पज्ञानयी, समजी ज्ञानदमा नेवी. ॥ ५ ॥
- अनेकनयनी सापेजामे. समज्यायी सहु समजाये:
 पिय्या समता त्वारे जामे. परममय पद परखाये. ॥ ६ ॥
- विदोपितुं जेहुं मनहुं. अल्पज्ञानितुं छे तेहुं:
 समजी ज्ञानदमा आडरवी. लघुतायी ज्ञानन तेहुं. ॥ ७ ॥
- गुरुहता मेडववी विनये. गुरुहतायी ज्ञान मजे.
 मदगुरुपद पंक्जना नेवक. मुक्तिपुंया ज्ञा भजे ॥ ८ ॥
- अल्प ज्ञानयी निश्चय नहि जे भव्यो समजयो मननां
 बुद्धिमानर ज्ञानदिवरन अल्पदम ते अल्पज्ञा :

पंचयना

भक्त्या गत्या एत ज्ञान न हान् अल्प यदा च अल्पज्ञान
 योग्य ज्ञानायो एत ज्ञा हान् अल्प यदा च अल्पज्ञान
 निश्चय एत ज्ञान न हान् अल्पज्ञान एत ज्ञान न हान्

इह कदाग्रह मती निविगने, भनुमानु वेवे माद;
 वृद्धिमाग्न ज्ञानदिवाकर, वगरे गत्यानु व्याद. ॥ ८ ॥

शाश्वत गुण अभ्यास.

- शाश्वत गुण अभ्यास कर्षणी, शाश्वत गुणदर्श प्रगर्तने;
 सर्वगत परिस्वाग कर्षणी, भनुभव भन्तर्मा गाने. ॥ १ ॥
- सर्वगत परिस्वाग हेतुने, भादरवा समती वेवे,
 स्ववहार परिवादिह हेतुने, अरथेवो समती वेवे. ॥ २ ॥
- जे जे भंशे निव्याशिन, ते ते भंशे धर्म रागे;
 भादरवागधी टरे उपाधि, समती मातुं भयवगे. ॥ ३ ॥
- सर्वथ जो समानदष्टि, ज्ञानादिक प्रगरे मृष्टि;
 सर्वथ जो दया भावना, धर्म मेरनी प हृष्टि. ॥ ४ ॥
- उद्यमावना जो सर्वथ, उद्यमं भन्तर प्रगरे;
 धर्मशमा गुण प्रगरे सारे, मोहादि शक्ति विपरे. ॥ ५ ॥
- सर्व देशमा सर्व कालमा, विद्वानेद मंगी धातुं;
 परपरिणतिनो त्याग करीने, शिवपुरमादि श्रुत ज्ञातुं. ॥ ६ ॥
- भनुभवामृत स्वाद लक्षणी, मनदु भन्तरमा उरने;
 भन्तरमा उतयोधी भयो. परमशब्दपद भनुसरणे ॥ ७ ॥
- सर्व जीवोमा तिमोभायणी, वत उ पद नपकारा
 ज्ञानाभ्यास भाविभावे प्रगरे रुद्धि गुणरुग्णी ॥ ८ ॥
- एत कदाग्रह प्रवता त्यागी मन्व नन्व समी धातुं;
 वृद्धिमाग्न ज्ञानादिवाकर, याग शाश्वत पद व्यातुं ॥ ९ ॥

अल्पज्ञान हानि.

- अल्प ज्ञान त्यां हाण अति छे. अल्पज्ञान भाषण खोटुं;
 अल्पज्ञानथी तत्त्व न मळशे, अर्धदग्ध, धार्युं छोटुं. ॥ १ ॥
- अल्पज्ञानथी अवळी वाटे, मनुष्यनुं मनहुं जाशे;
 जेवुं हरायुं ढोर भमे छे, तेवुं मनहुं भटकाशे. ॥ २ ॥
- अल्पज्ञानथी मन चंचळता, सत्य असत्य न परखाशे;
 भमे भमाव्यो अल्पज्ञानथी, समजु मनमां समजाशे. ॥ ३ ॥
- आत्मतत्त्वना नृक्ष्म ज्ञाननो, मर्म न जाणे अज्ञानी;
 अल्पज्ञानथी वादंवादा, वळगे माया मस्तानी. ॥ ४ ॥
- जेवी अवस्था त्रिशंकुनी, अल्पज्ञानथी छे तेवी;
 वक वकाठो अल्पज्ञानथी, समजी ज्ञानदशा लेवी. ॥ ५ ॥
- अनेकनयनी सापेक्षाने, समज्याथी सहु समजाशे;
 मिध्या ममता त्यारे जाशे, परमब्रह्म पद परखाशे. ॥ ६ ॥
- त्रिदोषिनुं जेवुं मनहुं, अल्पज्ञानिनुं छे तेवुं;
 समजी ज्ञानदशा आदरवी, लघुताथी ज्ञानज लेवुं. ॥ ७ ॥
- गुरुकृपा मेळववी विनये, गुरुकृपाथी ज्ञान मळे;
 सदगुरूपद पंकजना सेवक, मुक्तिपुरीमां जड भळे. ॥ ८ ॥
- अल्प ज्ञानथी निश्चय नहि छे, भव्यो समजशा मनमां;
 बुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर, आनन्दघन छे अन्तरमां. ॥ ९ ॥

यांग्यता.

पण्या गण्या पण ज्ञान न उरतु. भूल पडी न्या भणतग्मां
 हिल चणाव्यो पण जां हाले. भूल पडी न्यां चणतग्मां । १ ।
 संहणनुं पय ठाम न उरतुं. कनकपात्र वण भूल ग्वरी;

साधु थड क्रोधे धगधगतो, क्षमा विनानी भूल ठरी.	॥ २ ॥
आपध खाधुं रोग बध्यो त्यां, विना वैद्यथी भूल पडी;	
नित्य शान्ति यदि थड नहीं, दीक्षावस्था केम बडी.	॥ ३ ॥
पुनः विचारो पुनः विचारो, स्थिरोपयोगे ध्यान धरो;	
श्रद्धा भक्ति धैर्य प्रयोगे, भवसागरने शिघ्रतरौ.	॥ ४ ॥
असद् विचारोना गौडाला, टाळी शुद्ध विचार करो;	
मनोद्रव्य उज्ज्वलता थासे, अनुक्रमे आनन्द वरो.	॥ ५ ॥
शुद्धानन्द विनानो उद्यम, शा माटे नाहक करवां;	
भव तृष्णानो पार न आवे; लोभ दोषने परिहरवो.	॥ ६ ॥
द्रव्य क्षेत्र ने काल भावथी, उत्तम अवलंबन सेवो;	
चैराग्ये मन वाली भव्यो, पापो शाश्वत सुख मेवो.	॥ ७ ॥
उपशम क्षयोपशम अभ्यासे, क्षायिक गुण घट भगटासे;	
बुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर, शगमगती ज्योति भासे.	॥ ८ ॥

उपाधि.

उपाधिमां चित्त न उरनुं, जंम्राळे मनहुं भटके;	
आहुं अवटुं मनहुं दोडे, मर्कटवत् मनहुं सटके.	॥ १ ॥
अनेकजन संसर्गे मनहुं, अंतरमांदि केम बळे;	
बाधभावमां मन चंचळता, स्थिरतामांदि नहि भळे.	॥ २ ॥
बाधकयोगो त्याग कर्याथी, पापो मुसाधक योगो;	
उपाधिथी दूर रयाथी, पापो शाश्वत सुख भोगो.	॥ ३ ॥
उपाधिमां उच दशा श्री, समना योगो अळपासे;	
उपाधि छे महा डाकिनी, उपाधिथी सुख जासे.	॥ ४ ॥
बायोपाधिमां नहि शान्ति, उपाधिथी अळग रहो;	

- उपाधि छे विपना प्याला, तजी उपाधि मुख लछा. ॥ ५ ॥
 अन्तरमाहि मुख सदा छे, बाल जगत्मा दुःख सदा;
 अन्तरमांधी ममता त्यागी, ध्याने रदेशो भव्य मुदा. ॥ ६ ॥
 खांहुं पीहुं प्रारब्धे पण, अन्तरधी न्यारा ररेहुं;
 बाधोपाधि ममता न्यागी, समताए सर्वे ररेहुं. ॥ ७ ॥
 जेणे पीधा समता प्याला, तेणे अनुभवधी दीटुं;
 अन्तरमाहि मुख सदा छे, ज्ञानिजन मनमां पीटुं. ॥ ८ ॥
 भृली भान जगत्तुं खोटुं; परम प्रभुतुं ध्यान धरो;
 सुद्धिसागर अनुभवामृत, पान करीने शर्म धरो. ॥ ९ ॥

उपाधिपीडाना उद्गार.

- अरे उपाधि केम तुं कळगी, मागधी धाने अळगी;
 ग्वरे उपाधि तुं छे होली, शाने माटे तुं मळगी. ॥ १ ॥
 हटकवायु कुतर पेटे, संगत नागी हटकाड;
 परम धामतुं भान भृत्यावे, कधी न थाती तुं टाटी. ॥ २ ॥
 अरे उपाधि तुजधी आधि, प्याधि पण तुं प्रगटावे;
 शिषोतरीने चुहेल तुं छे, दुःखना खळा खरावे. ॥ ३ ॥
 राजन माजन महाजन मोटा, तुं बाटे तेना गोटा;
 पासी दुलाधी पण उगी, मारेते दुःखना मोटा. ॥ ४ ॥
 उपाधि न बरी पां पणी अदना अळगी धा खेळी,
 बर उपाधि ते ह नरि जीव दुःख देव हा हू खेळी ॥ ५ ॥
 अदना मागधी धान दुजने ना बर ह नजन लोडु
 म हा बरना आव हू कुलाए मरुव पाडु ॥ ६ ॥
 मला नारी मजत करान मागधी पावे मारुती;

कोण तेडवा आव्युं हतुं के, जेथी तुं मुजने बळगी. - ॥ ७ ॥
 उपाधिनां वचन मुणीने, चेतन अन्तरमां बळीयो;
 बुद्धिसागर शांति पायी, परम ज्योतिमां झट बळीयो. ॥ ८ ॥

तत्त्वमसि.

तत्त्वमसि महावाक्य श्रवणथी. अनेकान्तनय ज्ञान करो;
 स्याद्वादीने प्रणमे सम्यक्, चिदानन्दपद चित्त बरो. ॥ १ ॥
 तत् शब्दे श्रीसिद्ध बुद्ध ते, त्वं शब्दे छे तुंहि स्वरो;
 असि क्रियामां अन्वय करीने, तत्त्वमसिनुं ध्यान धरो. ॥ २ ॥
 तत्त्वमसिपद वाच्य सिद्ध तुं, संग्रह नय सत्ताथी छे;
 तत्त्वमसिपद वाच्य सिद्ध तुं, शब्दादिक नयथी तुं छे. ॥ ३ ॥
 सत्ता व्यक्ति सापेक्षाए, तत्त्वमसि सिद्धान्तरमां;
 ज्ञानदशार्थी सम्यक् जाणे, पडे नदि ते भ्रमभयमां. ॥ ४ ॥
 उपर उपरना नयथी अत्र, व्यक्तिप्रभावे तत्त्वमसि;
 जे जे अंशे निरुपाधित्व, ते ते अंशे तत्त्वमसि. ॥ ५ ॥
 एवं भूतथी कैइक सिद्धया, समाभिरुढथी सिद्धया कोइ;
 शब्द बडे तेम-सिद्धज कोइ, तत्त्वमसिपद घटमां जोइ. ॥ ६ ॥
 व्यवहृति संग्रह नंगमथी, सिद्ध बुद्ध पण कहेवाता;
 तत्त्वमसिना सम्पद् ज्ञाने, परम प्रभु घट परखाता. ॥ ७ ॥
 शब्दनयोथी तत्त्वमसिने, अर्थ नयोथी तत्त्वमसि;
 जीवद्रव्य ते तत्त्वमसि छे, श्रद्धा साची दील बसी. ॥ ८ ॥
 नित्य निरंजन परमेश्वर तुं, माया ममता दूर स्वसी;
 बुद्धिसागर ज्ञान दिवाकर, सोई-सोई तत्त्वमसि. ॥ ९ ॥

ज्ञानदशा जीवन.

- ज्ञानदशामां जीवन जातु, लेखे ते जगमां आवे;
 ज्ञानदशामां रमणा कर्याथी, ध्यान दशा स्हेजे थावे. ॥ १ ॥
- ज्ञानदशामां अनंत आनंद, सहजपणे घट प्रगटे छे;
 अहंष्टत्तिनुं जोरज टळतुं, मिथ्यातम झट विघटे छे. ॥ २ ॥
- ज्ञान दशामां सामायक छे, ज्ञान दशामां पूज्यपणुं;
 श्वासोश्वासे सर्व कर्म क्षय, ज्ञान दशाथी धर्म पणुं. ॥ ३ ॥
- ज्ञान दशाथी अनन्त शक्ति, चेतननी झट खीले छे;
 ज्ञान दशाथी समतांसरमां, जीव हंसलो झीले छे. ॥ ४ ॥
- ज्ञानदशाथी अन्तर स्थिरता, ज्ञानदशानी वलिहारी;
 शत ज्ञानिनो अभिप्राय एक, ज्ञानदश जग जयकारी. ॥ ५ ॥
- आत्म ज्ञानथी परम प्रभुता, परखे छे चेतन घटमां;
 चेतनमांदि अनन्तक्रादि, भूले नहि ते खटपटमां. ॥ ६ ॥
- ज्ञान दशाथी निःसंगी थड; अन्तरदृष्टि वाळेछे;
 बुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर, पामी सुखमां म्हाले छे. ॥ ७ ॥

आत्मध्यान.

- नित्य निरंजन निराकार हुं, अजरामर निर्मल योगी;
 असंख्य प्रदेशी चेतन हुं हुं, अनन्त मुख गुणनो भोगी. ॥ १ ॥
- अनंत गुण पर्याय स्वरूपी, निजपर ज्ञेय तणो ज्ञाता;
 अनन्त केवल ज्ञान स्वरूपी, ध्येय ध्याननो हुं ध्याता. ॥ २ ॥
- तनु मन वचनातीत हुं हुं, सिद्ध बुद्ध भगवान् सदा;
 अखंड निर्भय अविनाशी हुं, हरिहर व्रष्ठा इश खुदा.

व्यापक ज्ञाने व्याप्य स्वरूपी, अनन्त क्षायिक शक्ति धनी;	
परम महोदय परम मधु हूं, आनंदघन चेतन दिनमणि.	॥ ४ ॥
अम्र स्वयंभु परमेश्वर हूं, जगन्नाथ जग जयकारी;	
विभु भ्रकलने अलग्न रूप हूं, अनन्त रत्नप्रायि धारी.	॥ ५ ॥
नाम रूपी न्यारो हूं हूं, जड मृष्टिपी भिन्न खरो;	
चेतन मृष्टिनो हूं माळी, अनन्त, समता जलनो झरो.	॥ ६ ॥
विश्वेश्वर हूं नित्यनिर्घंता, विमलाचल पदमां वासी;	
शाप भावनो नहि हूं कर्ता, शत्रुंजय गंगा कारी.	॥ ७ ॥
स्थित्युमन्ति ध्ययपद धारी, समय समयमां हूं भोगी;	
निरागीने निद्रेपी हूं, अविकारी ने निर्योगी.	॥ ८ ॥
पोतानामां पोते हूं हूं, अरिहंन मत्ता धारी;	
शुद्धिमागर ज्ञानदिवाकर, पार्षी पर्यायी मुखकारी.	॥ ९ ॥

देहतंबुरो.

देहतंबुरो मात धातुनां, रचना तेनी येन धनी;	
इटा विंगला मुगुण्णा, नार्दीनी शोभा अम्रव घणी.	॥ १ ॥
अम्र नारनी गेवी रचना, अम्र अंगुलीपी बागे;	
अम्रान्यनी अम्र उडावे, मन मोहन पीट्टे म्हागे.	॥ २ ॥
अनेक रागने अनेक रागणी, चेतन तेनी गानारो;	
अम्रमोगुण म्हायपावना, जे आवे ते गानारो	॥ ३ ॥
विद अने अघाद भारने, देहतंबुरापी गावे;	
वंधरीपी बहिर मुगारो, मध्यमा अम्रक थावे.	॥ ४ ॥
पगपद्वरीपी गानारो, अम्रम्र अम्रम्र उच(नारो);	
शुद्धयोगे पगपद्वरी. भाग्या ते गानारो.	॥ ५ ॥

देह तंबुरो अलखधूनमां, परापश्यंतीथी वागे;
 जाग्रत् तुर्यावस्यामांहि, चेतन यथाक्रमे जागे. ॥ ६ ॥
 देह तंबुरो श्री तीर्थकर, वगाडता वैखरी योगे;
 शब्द सुणीने भव्यजीवो तस, ज्ञान करे अनुभव योगे. ॥ ७ ॥
 देह तंबुरो वगाडनारो, चिदानन्द घटमां जागे;
 बुद्धिसागर अलख धूनमां, अनन्त सुख छे वैराग्ये. ॥ ८ ॥

कर्तव्यकृत्य.

धाम धूममां हसाहसीमां, मन चंचळता वधे अति;
 गप्पां सप्पां आढां अवळां, मारे ते तो मूढमति. ॥ १ ॥
 रूप रागमां भटके मनहुं, त्यां सुधी छे वाह्य दशा;
 आत्मभावमां चित्त रमणता, त्यारे प्रगटे धर्म दशा. ॥ २ ॥
 गुरु गीतार्थाज्ञाए वर्ती, अशुभ संकल्पोने हरो;
 उच्च भावना वधसे निशदिन, आनन्दघन घटमांहि वरो. ॥ ३ ॥
 उच्च भावना करवार्थी झट, मनोद्रव्य निर्मल घाशे;
 मनोद्रव्यनी उज्ज्वलताथी, उच्चदशा वधती जाशे. ॥ ४ ॥
 उच्च दशा जीवनमां चेतन, अनुभव अमृत पान करे;
 देह छतां पण विदेहवृत्ति, अन्तरमांहि भव्य वरे. ॥ ५ ॥
 सत्यानन्द खुमारी योगे, अलख धूनमां नित्य रहे;
 परम प्रभुनां दर्शन देग्वी, त्रण भुवनतुं राज्य लहे. ॥ ६ ॥
 अकथ्य कथनीं शुं कहेवाशे, समजु मनमां समजाशे;
 ज्ञान ध्याननी वानो न्यारी, गुरुकृपाथी परग्वाने. ॥ ७ ॥
 मुंगाए तो गोऊज ग्वाधो, बीजाने शुं तेह कहे;
 जेणे अनुभव प्याला पीधा, ते जन तेनो स्वाद लहे. ॥ ८ ॥

મગમ્મ વાતો અટપટી છે, જ્ઞાની યોગી પાર લહે;
 શુદ્ધિમાગર જ્ઞાનદિવાકર, યોગે સ્થિરતા મલ્ય વહે. ॥ ૧ ॥

મારાંશ વોધ.

કરો વિચારો મહે દજારો, વાલમાવના છે સ્વોટા;
 વાલમાવમા નીચ દગા છે, કદી ન યાતા જન મોટા. ॥ ૧ ॥
 મીલેમી ફુલચાદી અંતે, જલ વિનાની કરમારો;
 કુટુંબ ભલના ગાદી વાદી, મોતા મોતા સદુ જાગે. ॥ ૨ ॥
 વત્ર પેટીમાં મહે પ્રવેશો, કાલ સપાટો સ્વા ઘોગે;
 અન્તરદષ્ટિ મીલ્યાર્યા જન, ધર્મદગામાદિ જાગે. ॥ ૩ ॥
 જુતા ઘાલો ટોપી પહેરો, રામ્વો વિલાયતી વહેરો.
 મ્હાવો ધુવો કપડાં પહેરો, વગ અંતે તો અંધેરો. ॥ ૪ ॥
 છાકો તાર્કી જુઓ અંગના, મનમાં આવે તે ધોવો;
 કાલ કોલીઓ કમ્મે અન્ને, મચંદ કાલ નહિ મોલો. ॥ ૫ ॥
 મનમાં આપ્યું મ્યાં તો મ્હાલો, વાવ વન્યમાદિ વાછો;
 દાવા ટમરા વગાંટગો વગ, મરવો વદને ડગાલો. ॥ ૬ ॥
 કમંદ ભાવો વનિયો યાગો, વગ અંતે મ્યાથી જાગો.
 વાવ વર્મને કરો મહે વગ, છેટ્ટી વારે વમ્નાગો. ॥ ૭ ॥
 દુનિયામાં મગ્નાની માયા, વાલે છે અચ્છી વાટે;
 ડ્યાં મ્યાં માવાના ધીંગાના, મુક્તિમાલ છે નિર માટે. ॥ ૮ ॥
 મનુષ્ય જન્મને વામી મલ્યો, ધર્મકુલ્યાર્યા મકલ કરો;
 શુદ્ધિમાગર મ્હમીર્યાલા, પ્રાપ્તુ મુર્વાવાયા વરો. ॥ ૯ ॥

करवा लायक शिष्य.

- विना विचारे शिष्य करो नहि, शिक्षावण नहि घो दीक्षा,
 विनेय शिष्यो कोइक विरला, पुनः पुनः करनी ईक्षा. ॥ १ ॥
 दुःखना मार्या शिष्यो थावे, पाळे नहि गुरुनी आणाः
 विनय विनानां टोर एरायां, जेवा ज्यां त्यां उवराणा. ॥ २ ॥
 निर्धन कोइक मुंड मुंडावे, समजे नहि शुं केळवणीः
 स्वारथनी ज्यां मारामारी, दृष्टिरागनी केळवणी. ॥ ३ ॥
 स्वार्थ सयो के गुरुनी आया, गुरुद्वेरी जगनां परता;
 लवरी निन्दा ज्यां त्यां करता, उन्मादी धरने परता. ॥ ४ ॥
 उपर उपरधी गुरु धरावे, मनमां धदा नहि जगः
 गुरुपथी उपरांठा चाले, सर्पसमाना भयंकरा. ॥ ५ ॥
 गरज पटे त्यां लटपट करता. मनमांहि लोकरवादीः
 गुरु फहे ते कान न धरता, अज्ञानाने उन्मादी. ॥ ६ ॥
 आटां अबलां गप्पां मारे, टहापी खटखट हसताः
 प्रोपे जे क्षणमां धगधगता, विना विचारुं बहू भसता. ॥ ७ ॥
 शिष्योना लोभे जे अंधा, विना विचारे शिष्य बरेः
 सर्प राफटो स्वयं रनावे, ते शुं धमोजनि करे. ॥ ८ ॥
 बरी परीक्षा दीक्षा देवी, मूळमार्ग साची ए खरेः
 शिष्यो बरदायां जोग्यन ऐ. बहु विदारी सत्य अरे. ॥ ९ ॥
 योग्य शिष्यने शिक्षा दीक्षा, नहि तो पन्हाडो धारेः
 महबदन आगधन करता पादबर्न दूरे जावे. ॥ १० ॥
 आत्मज्ञानना आध्यात्मिके आत्मज्ञान हेइ आत्म
 दृष्टिमान महाम विद्वत् अत्युत्तमस्तु पर ब्रह्म ॥ ११ ॥

आत्मखुमारी.

- दुनिया जाणीने शुं जाण्युं, आत्मतत्त्व जो नहि जाण्युं.
 प्रही ग्रहीने ग्रहण कर्युं शुं, शुद्धरूपने नहि आण्युं. ॥ १ ॥
- सात नयने सप्त भंगीथी, आत्मतत्त्व जे जन जाणे;
 समाकित दर्शन ते जन पावे, परम सुखने मन आणे. ॥ २ ॥
- चउ निक्षेपा चार प्रमाणे, आत्मतत्त्व जे मन ध्यावे;
 तत्त्व प्रतीते मन विश्रामे, अनुभव ज्ञानदशा थावे. ॥ ३ ॥
- निर्मलता व्यापकता भोगी, परम ब्रह्म पदमां वासी;
 देखे जाणे निजने पोते, शुद्ध रमणता विश्वासी. ॥ ४ ॥
- अनंतगुण पर्याय विलासी, स्थित्युत्पत्ति व्ययधारी;
 समये समये नव परिणामी, शक्ति व्यक्तिनो छे धारी. ॥ ५ ॥
- ऋद्धि सिद्धि घटमां भासी, शुद्ध रूपमां रंगायो;
 कर्मभावधी भिन्न ग्रहीने, अद्वैतता घटमां पायो. ॥ ६ ॥
- अद्वैत पोताना रूपे छे, अनुभव ज्ञाने परखायुं;
 जडभावे जड सत्वपणे छे, पोतानुं पोते पायुं. ॥ ७ ॥
- सच्चिदानंद रसमां झीली, अनुभव्युं पद पोतानुं;
 परा पश्यंतीमां जे भाष्युं, कदी न रहेतुं ते छानुं. ॥ ८ ॥
- पोते पोताने भेट्यो त्यां, पोताने दउ शाखाशी;
 बुद्धिसागर गुरुकृपाधी, तत्त्वमासि पदमां वासी. ॥ ९ ॥

रागद्वेष त्याग.

- राग द्वेष ज्यां सुधी मनमां, लाख घोरार्थी त्यां सुधी;
 ज्यां सुधी मिथ्यान्व दशा छे, त्यां सुधी अवर्डी बुद्धि. ॥ १ ॥
- ज्यां सुधी मन ग्रह ने छंटे, त्यां सुधी नहि सुख ज्ञान्ति;

- मन विश्रामे भव विश्रामे, नासे मिथ्या भवभ्रान्ति. ॥ २ ॥
 ज्यां सुधी मन विषय रागमां, ज्ञानतणुं फल नहि लीधुं;
 नवरत्नमां जेनुं मन वर्ते, तेणे अमृत नहि पीधुं. ॥ ३ ॥
 जेनुं मन छे बाह्य भावमां, अन्तरमां ते शुं जाणे;
 विक्रयामां जेनुं मन वर्ते, ते शुं आत्महित आणे. ॥ ४ ॥
 जेटळुं जेणे जाण्युं दीटुं, वातो तेटली तेहि करे;
 बाकी सघट्टुं जूटुं जाणे, कदो शुं तेनुं कार्य सरे. ॥ ५ ॥
 केवलीए जे जाण्युं दीटुं, साचुं साचुं तेह खरे;
 तेने जाणी श्रद्धा करशे, भवसागरथी तेह तरे. ॥ ६ ॥
 जिनवाणीमां लीन यइने, अनुभव अमृतपान करो;
 गुरुगम परंपरागम सेवी, मुक्तिवधूने शीघ्र वरो. ॥ ७ ॥
 सत्यहेतु जिनवाणी सेवो, अधिकारी थइने तेना;
 सत्यपणे परिणमशे तेने, श्रद्धा भक्ति मन जेना. ॥ ८ ॥
 श्रुतोपयोगे ध्यान दशायी, परम प्रभु दर्शन थासे;
 बुद्धिसागर मंगलमाला, परम महोदय परस्वासे. ॥ ९ ॥

उच्चबोध.

- जेना मनमां परमदया छे, परमामृत रस ते चाखे;
 समता संगे ते जन झीले. जिनवरनी वाणी भाखे. ॥ १ ॥
 दुःख पडे पण साचुं बोले. वचन सिद्धि ते नर पांने
 द्रव्यभावर्था चोरी करे नहि. तेनी कीर्ति जग जामे.
 द्रव्यभावर्था मैधुन त्यागी. द्रव्यचयधन जे पाळे:
 अनेक सिद्धि ऋद्धि पांने. मदुष्य जन्मने अज्ञवाळे
 परिग्रह समताने त्यागे. अनन्त लक्ष्मी ते पांने;

अनन्त शक्ति व्यक्ति भावणी, ठरतो शाश्वत पदार्थमे. ॥ ४ ॥	
जे जन जगमा पर उपकारी, तेनी जगमा बलिहारी;	
नाम देहने करे न निन्दा, ते जन जगमा जयकारी. ॥ ५ ॥	
भरगुण उपर गुण करे ते, जगमा राजान फडेरता;	
दोषदृष्टिणी दोग गुण ते, दुर्जनो जगमा रुखाता. ॥ ६ ॥	
अशुभ विचार परतुं भुंटे, जे जन करतो ते दोषी;	
उच्चभावणी परतुं कट्टे, करतो ते सदगुण पोषी. ॥ ७ ॥	
स्वार्थ कृत्यमा जे लपटाया, ते सुत्राणा नीच ररे;	
निरकामपणार्थी धर्म करे ते, भवोदधिने शीघ्रररे. ॥ ८ ॥	
अन्तर्माथी न्यारा रक्षेने, ज्ञानीजन बोले पाये;	
रागद्वेषमा लपटतो नहि, ते जन शिरपुरमा म्हाये. ॥ ९ ॥	
मनवाणीना संयम करीन, शोभो अन्तर सुख सारुं;	
बुद्धिमागर जेन हीगे, पापीने तेमां सारुं. ॥ १० ॥	

अधिकार.

अढा विगति जननी आगळ, आरपज्ञाननी शी धाणे;	
मात्र विनना मोक्षण पेटे, सदृशेन न देवाणे. ॥ १ ॥	
अविद्यार्थीनी लरी योग्यता, उपदेश देई सारुं;	
संन नैसर्वां अविद्यार्थी बग, कदी न सार्थ धानारुं. ॥ २ ॥	
दौगिह विद्या सुत्र अन्वितो, अविद्यार्थी देवी देवी;	
अविद्यार्थी बग पश्याव ले, सपत्री विद्या मन लेवी. ॥ ३ ॥	
संनैव धानव सदृशेगवनी, संन न सपत्रे सुखसि.	
गुण कृपाणी नष्ट जे पाये, अर्थ्यताची प्याव सति. ॥ ४ ॥	
सुखे दोग्यता सर्वे साठे, इराजे न सदृ शक्ति सजे;	

योग्य थयायी उच्च कोटीमां, चेतन वेगे जई भळे.	॥ ५ ॥
गंभीर क्षमा दमादि सदगुण, धारे तेने योग्य कहो;	
श्रद्धा भाक्त पक्वमतिजन, योग्य कळो मनमां सहहो.	॥ ६ ॥
सद्गुण दृष्टि जे जन धारे, शाश्वत सुख लीला पावे;	
बुद्धिसागर परम भक्तिथी, चेतन निज घरमां आवे.	॥ ७ ॥

सिद्धान्तवाणी.

धर्म करे ते सुखिया जगमां, धर्म विना नहि सुख कदी;	
ज्ञान विना नहि गुरु कदापि, जल विना नहि होय नदी.	॥ १ ॥
दया विना नहि धर्म कदापि, क्षमा विना नहि सन्तपणुं;	
गुरु विना नहि ज्ञान कदापि, समाकितथी होय भव्यपणुं.	॥ २ ॥
धर्म कर्याथी पाप टळे छे, धर्म कर्याथी सुख शान्ति;	
धर्म कर्याथी उच्च जीवननी, वधती निशादिन बहु कान्ति.	॥ ३ ॥
धर्म कर्याथी सुखनी लीला, धर्म कर्याथी दुःख टळे;	
अष्ट सिद्धि नव निधि प्रगटे, जे जोडए ते तुर्त मळे.	॥ ४ ॥
धर्म कर्याथी मनुष्य सुरगति, पंचमी गति पण थावे छे;	
धर्म जय पापे क्षय कहेणी, बर्धमान जिन गावे छे.	॥ ५ ॥
धर्म मित्र सम कोड न वंदु, धर्म पिता माता भ्राता;	
परभव जातां धर्म विना नहि, जाणो कोड रक्षण कर्ता.	॥ ६ ॥
अपूर्व महिमा धर्म मर्मनो, धर्म थकी जीवो तरिया;	
रत्नत्रयिनी लक्ष्मी पामी, अनंत जीवो सुख वरिया.	॥ ७ ॥
द्रव्यभाव वे भेद धर्मना, चड निक्षेपे धर्म खरो;	
सात नयोथी धर्म विचारो. समजी शाश्वत शर्म वरो.	॥ ८ ॥
गुरुगमथी करो धर्मकृत्यने. गुरुकृपाथी बहु कृद्धि;	
बुद्धिसागर गुरुकृपाथी. परम गति शाश्वत मिट्टि	॥ ९ ॥

योगविषयं.

भारो बालुडो 'सन्यासी-ए राग.

- योगी देहदेवळनो वासी, वैरागी सन्यासी. योगी०
 यमनियम आसन करी सिद्धि, प्राणायाम अभ्यासी;
 रेचक पूरक कुंभक साधी, केवळ कुंभकवासी. योगी०॥ १ ॥
 द्रव्यभाव बेभेद प्राणायाम, कुंडली शक्ति उजासी;
 मूलद्वारधी मेरुदंडनो, अवघट मार्ग प्रकाशी. योगी०॥ २ ॥
 प्रत्याहार धारणा धारी, घमत्कार बतलावे;
 पद्मचक्रोनेभेदी मणवे, ब्रह्मरन्ध्रमां आवे. योगी०॥ ३ ॥
 शून्यशिखरपर साहिववासा, होवे त्या यिरवासा;
 आपस्वरूपे आपप्रकाशे, उज्ज्वल ध्यानाभ्यासा. योगी०॥ ४ ॥
 मगटे चेतन सुखनीलाली, मुख मफुल्ल मुख छाया;
 सालंबन निरालंबनध्याने, चेतन निजघर आया. योगी०॥ ५ ॥
 लागी समाधि टळी उपाधि, ज्योति ज्योत मिलावी;
 चिदानंदमां हंसाखेले, परमप्रभुता पावी. योगी०॥ ६ ॥
 क्षयोपशममां आत्मभान एक, बाकी भान न होवे;
 क्षायिकभावे केवलज्ञाने, लोकालोकने जोवे. योगी०॥ ७ ॥
 क्षयोपशममां चेतन अद्वैत, क्षायिक सर्व प्रकाशे;
 बुद्धिसागर सापेक्षधी, समझे साहुं भासे. योगी०॥ ८ ॥

मनःशक्ति.

- मन मुक्ति ने मन संसार, मन थंडु ने मन हुंशियार;
 मन तारु ने मन अवतार, मन नपुंसक मन नरनार. ॥ १ ॥
 मन माता ने मन छे भाइ, मन वियोगी दील सगाइ;

मन बाडी ने मन टहुराइ, मन व्यापारी चित्त उगाइ ॥ २ ॥
 मन आवे ने मनहुं जाप, मन रोवे ने मन हरखाय;
 मन झाले ने मन गभराय, सारा स्वोदामां मन जाय ॥ ३ ॥
 मन दोढे ने मनहुं स्थिर, मनहुं भोगी ने मन धीर;
 मन शोकाने ढोलफकीर, मन जीवे ते जगमां वीर ॥ ४ ॥
 मन शत्रु ने मन छे जात, मनयी पावे छे परधात;
 मन मर्कटने मन छे भ्रात, मन पिता ने मन छे चात ॥ ५ ॥
 मनयी राजा मनयी रंक, मन शंकी ने मन निःशंक;
 रागी द्वेषी मनहुं पंक, मन काशी ने मनहुं लंक ॥ ६ ॥
 जेवुं जेवुं मनहुं थाप, तेवाख्ये मन कहेवाय;
 आर्तारौद्र पन मनहुं ध्याय, धर्मध्यान मनयी ध्यावाय ॥ ७ ॥
 विचित्र मननी वाजी कही, ज्ञानियोप ते मन सहही;
 बुद्धिसागर समता वही, मन जीवे योगे गहनही ॥ ८ ॥

एक जिज्ञासुपर लखेलो बोध.

देह छावां जेनी दशा, वनें शरीर भिन्न;
 व्यवहारे व्यवहारमां, निश्चय स्वरूप लीन ॥ १ ॥
 संपन्न धारि सदगुरु, व्यवहारे कहेवाय;
 निश्चययी सहु भाषिया, गुरुपणे सोहाय ॥ २ ॥
 पंचांगीमां परत्तज्ञो, मुनिवर सदगुरु होय;
 गुरु गृहस्थी नहि कथा, करो न संशय कोय ॥ ३ ॥
 अन्दरयी सदगुण भयो, साधु वेप न होय;
 भद्रबाहु गुरु बोलिया, ते नहि सदगुरु जोय ॥ ४ ॥
 पंचांगी साची कही, तेनुं ज्ञान जो पाय;
 दर्शन मोह विरोगयी, मनजिन रत्न प्रदाय.

द्रव्य भाव बे भेदथी, भाख्युं समकित सार;	
आप मति नहि पारखे, शुं निश्चय व्यवहार.	॥ ६ ॥
दर्शन चरित्र मोहना, भेद न जाणे मूढ;	
विपर्यय समज्या थकी, जाणे नहि शुं गूढ.	॥ ७ ॥
वीर वचन सापेक्षता, समजे मुनि गीतार्थ;	
समजी सम्यक्तत्त्वेने, पामो शुभ परमार्थ.	॥ ८ ॥

हितवाणी.

बहु विचारी बोलीए, वदीए सारा बोल;	
मुखथी वाणी नीकळतां, करणे दुनिया तोळ.	॥ १ ॥
दुनिया आरीसा समी, करे परीक्षा सार;	
सत्यासत्य चरित्रनुं, प्रतिबिंब घरनार,	॥ २ ॥
आत्ममेम भक्ति दया, थद्धा पर उपकार;	
उच्च भावनाभ्यासमां, शाश्वत सुख निर्धार.	॥ ३ ॥
श्वासोश्वासे ध्यानमां, रमो सदा नरनार;	
चिदानन्द मेळो मळे, जिन भाखे निर्धार.	॥ ४ ॥
अनुभवीने अनुभवो, बाळ दशमां दुःख;	
अनुभवीने अनुभवो, अन्तर वर्ते सुख.	॥ ५ ॥
आशा तृष्णा परिहरी, बाळी ममतामूळ;	
आत्माऽसंख्य प्रदेशमां, ध्यानदशा अनुकूल.	॥ ६ ॥
ध्यानाभ्यास विवृद्धिथी, प्रगटे लब्धि अनेक;	
बाह्य भावमां नहि रमे, घारी चिदूघन टेक.	॥ ७ ॥
निजभावे चेतन रमे, करी उपाधि दूर;	
मुदिसागर संपजे, चिदानन्द भरपूर.	॥ ८ ॥

तत्त्वज्ञान.

- अत्यंत नाश न वस्तु कोड़नो, वस्तु विनाशी पर्याये;
अगुरुलघुधी हानि हृदि, समयविषे द्रव्ये धावे. ॥ १ ॥
- अचित्त्यशक्ति अगुरुलघुनी, फेवलज्ञानी ते देखे;
उत्पत्ति व्यय ध्रुवता त्रिपदी, पद् द्रव्योमां जिन पखे ॥ २ ॥
- सर्ववस्तु पर्याये विनाशी, द्रव्यपणे ते अविनाशी;
प्रणेकालमां तजे न ध्रुवता, अनाद्यनन्तपणे वासी ॥ ३ ॥
- अनेक आकारो धारे पण, मूलरूपने नदि छोडे;
द्रव्यपणुं ते शाश्वत भाख्युं, समजे जे गुरुगम जोडे. ॥ ४ ॥
- ध्रुवता समये उत्पत्ति व्यय, उत्पत्ति समये व्ययता;
व्यय समयमां उत्पत्ति छे, व्यय समयमां अक्षरता. ॥ ५ ॥
- द्रव्यगुण पर्याय विषयमां, त्रिपदीनां अवतार धतो;
अनेक भंगो ज्ञाने देखी, ज्ञानी अन्तरमांदि जतो. ॥ ६ ॥
- हेय ज्ञेयने उपादेयता, विवेकधी समयो ज्ञाने;
उपादेय चेतनने समजी, पदो न पुद्गल तोफाने. ॥ ७ ॥
- जीव पर्यायनो तिरोभाव जे, तेनो आविर्भाव करो;
जीव द्रव्यपर्याय शुद्धि ते. सिद्ध मुद्धता चित्त धरो. ॥ ८ ॥
- द्रव्यार्थिक पर्यायार्थिकधी, नित्यानित्य विचार करो;
परद्रव्योमां सदाय समजा. स्वाद्रादशासन मन धरो. ॥ ९ ॥
- अहृत्पर्यायी वस्तु विचारी, अक्षरमा उपयोग धरो;
पुद्गिसागर गुरुगम ज्ञाने, अनन्त चेतन शक्ति बरो ॥ १० ॥

आत्मबोध.

- आत्मज्ञानने उच्चभावधी, पर पुद्गलनो नहि कर्त्ता;
साक्षित्व तेनुं छे बाकी, आश्रवभाव तणो हर्ता. ॥ १ ॥
- देह बचन मननो हुं साक्षी, जाणुं पण परिणमवुं नही;
उपशम क्षयोपशम साधनधी, क्षायिक सिद्धि कर्ता सहि. ॥ २ ॥
- अन्तरदृष्टि अमृत दृष्टि, प्रगटवे निजगुण सृष्टि;
चिदानन्दनी ल्हेरो प्रगटे, प्रगटे चेतन गुणव्यष्टि. ॥ ३ ॥
- बाह्य भावमां सुख न भास्युं, अन्तरमां सुखनी केलि;
आपस्वरूपे प्रगटे शान्ति, महानन्दवर्षा हेली. ॥ ४ ॥
- आत्म भावमां सुरतालागी, अन्तरदृष्टि घट जागी;
निजपदमां रंगायो रागी, बाह्य भावधी वैरागी. ॥ ५ ॥
- स्वरूप म्हारु शोधी लीधुं, निजधनतो निजने दीधुं;
अनुभवामृत प्रेमे पीधुं, मनुष्यभव जीवन सिधुं. ॥ ६ ॥
- अरूप अजरामर अविनाशी, चिद्वचन चेतन विश्वासी;
गुणपर्याय विलासी सोहं. तत्त्वमसिध्याने वासी. ॥ ७ ॥
- आवागमन गमन पुद्गलनुं, पुद्गलयोगे चेतननुं;
चेतनशक्ति स्वयं प्रकाशे, त्पारे चाले नहि मननुं. ॥ ८ ॥
- टळे विकल्पोने संकल्पो, आत्मभावमां परिणमतां;
परपरिणमता टळे छे त्पारे, निज परिणमता उद्भवतां. ॥ ९ ॥
- गुणस्थानक निस्सरणि घटनां, योगी अमृत रसभोगी;
बुद्धिसागर परिपूर्णता, क्षायिकभावे गुणयोगी. ॥ १० ॥

आत्मपुरुषार्थसाध्य.

- पुरुषार्थने प्रेमे पकडो, धर्मोद्यम जग जयकारी;
 धर्मोद्यमयी मळसे शान्ति, धर्मोद्यमनी बलिहारी. ॥ १ ॥
- आक्रिय अरुपी चेतन निश्चय, आक्रियतापदने वरवुं;
 पूर्णानन्दपणुं पामीने, भवसागरने झट तरवुं. ॥ २ ॥
- वाद्यभावमां नहि कदीहुं, बालभाव ममता तजवी;
 अनन्तज्ञानादिक लक्ष्मीने, अन्तर उपयोगे भजवी. ॥ ३ ॥
- वाद्यभावयी जे पूरावुं, पूर्णपणुं ते नहि म्हारु;
 वर्णगंधरस स्पर्श यकीपण, चिदानन्दपद छे न्यारु. ॥ ४ ॥
- अपूर्वशांति मगटे ध्याने, चेन पडे नहि भववनमां;
 त्वारे रंगासे निजपदमां, नहि ममता तनधन मनमां. ॥ ५ ॥
- हर्षशोक समयमां समता, गुणठाणे गुण नीपजसे;
 योग्यदशायी गुणठाणानी, उपरतणी स्थितिवधसे. ॥ ६ ॥
- अपूर्व भावे अपूर्वशांति, निश्चय शुद्ध दशा जागे;
 उपशमस्योपशमना करणे, धनघाती कर्मो भागे. ॥ ७ ॥
- अन्तररमण सदा करवायी, चेतन निश्चय परस्त्रासे;
 ध्यानक्रिया लक्ष्मणे पकडो, सायिक लब्धि मगटासे. ॥ ८ ॥
- सद्गुरुगमयी समजो वाणी, पुरुषार्थ मनमां आणी;
 बुद्धिसागर गुरु कृपायी, पुरुषार्थ पकडे माणी. ॥ ९ ॥

हेतुबोध.

- शुभपरिणामे पुण्यबंध छे अशुभ परिणामे पापी;
 शुद्धोपयोगे आ..... = = व्यापी. ॥ १ ॥

पावतु वेदोदय तावतु तो, ब्रह्मचर्यं गुप्ति धरवी;
 यद् मरणीया लडवुं टेके, मोहनाश मुक्ति वरवी. ॥ ७ ॥
 देवतणो पण देव सदा जे, ब्रह्मचर्यं धारो बीरा;
 द्रव्य भावपी ब्रह्म धर्यापी, पामो झट चेतन हीरा. ॥ ८ ॥
 ज्ञान ध्यान वैराग्ये भव्यो, ब्रह्मचर्यं धारण करशो;
 मोह हेतुओ तमी सदा मन, वार भावनाने वरशो. ॥ ९ ॥
 पुद्गल भिक्षा त्याग करीने, शुद्ध रमणता आदरशो;
 बुद्धिसागर शुद्ध रमणता, शुद्ध समाधि पद वरशो. ॥ १० ॥

व्यवहारधर्म.

व्यवहार धर्म अवलंबन करवुं, व्रत नियम पालन करवुं;
 राजमार्ग व्यवहार धर्म छे, समजी तेमां मन धरवुं. ॥ १ ॥
 व्यवहार धर्मपी पाप पलातुं, संवरनी करणी आवे;
 व्यवहार धर्मना भेद दोष छे, मुनिवर भावक गुण दावे. ॥ २ ॥
 व्यवहार धर्मपी शासन चाले, धर्म कृत्यनी छे खाणी;
 व्यवहार धर्म छे प्रथम पगधियुं, एवी जिनवरनी ज्ञानी. ॥ ३ ॥
 निश्चयपी पदता प्राणीने, अवलंबन व्यवहारतणुं;
 व्यवहार हेतुने निश्चय कार्य, जिन सूत्रो समजीने भणुं. ॥ ४ ॥
 संघ चतुर्विध छे व्यवहारे, अडतालीश गुणनो दरियो;
 व्यवहार धर्मपी उंचा आवे, वीरमभुए ते वरियो. ॥ ५ ॥
 सेवा भक्ति परोपकार सह, व्यवहारे ते चाले छे;
 व्यवहार धर्मपी उपदेशादिक क्रियाधर्म जन पाळे छे. ॥ ६ ॥
 व्यवहार धर्म महत्ता माटे, तीर्थकर दीक्षा लेवे;
 केवल मगटे श्रुतज्ञानना, व्यवहारे भीक्षा लेवे. ॥ ७ ॥

आत्मधर्म उपयोग ग्रहो पण, खाचुं पीचुं व्यवहारे;
 साचुं समजी सत्य ग्रहे ते, जल्दी पोताने तारे. ॥ ८ ॥
 हठ कदाग्रह त्याग करीने, निमित्त साक्षां आदरवां;
 गुरु साक्षी व्यवहार धर्मनां, यथायोग्य कृत्यो करवां. ॥ ९ ॥
 अनेक हेतु व्यवहारधर्मर्थां, निश्चय शुद्ध दशा रमवुं;
 बुद्धिसागर अनुभवामृत, भोजन प्रेम करी जमवुं. ॥ १० ॥

श्री मल्लिनाथस्तवनम्.

विमलाचलनावासी माराव्हाला-पराग.

मधु मल्लिजिनेश्वर पाय नमुं, नित्य पाय नमुं पाय नमुं;
 मधु आणधरु शिर प्रेमे सदा, बहु दुःख वमुं दुःख वमुं,
 हरिहर ब्रह्मा विष्णु तुं छे, राम अने रहेमान;
 खुदा स्वयंभू जगन्नाथ तुं, प्रणभुवन भगवान. जि०॥ १ ॥
 अठार दोपो नाश करीने, पाण्या केवलज्ञान;
 प्रणभुवननो तारक व्हाला, सिद्ध बुद्ध मुलतान. जि०॥ २ ॥
 भवदुःखभंजन अलखानिरंजन, अडवडीयां आधार;
 साचुं शरणं ग्रहं तमारुं, तार तार मुज तार. जि०॥ ३ ॥
 मोटा वहेला पण तुम तारक, हवे करो शीद वार;
 तुम हि भ्राता माता भ्राता, फरशो सेवकनो उद्धार. जि०॥ ४ ॥
 जे जे मारा मनमां ते ते, जाणो दीनदयाल;
 बुद्धिसागर वंदे निशदिन, फरशो सेवकनी संभाल, जि०॥ ५ ॥

मल्लिनाथस्तवनम्.

मल्लिजिनेश्वर चरणमां, नित्य शीर्ष नमावुं;
 विनय भक्ति श्रद्धा यकी. चित्त पंफज ध्यावुं. मल्लि०॥ १ ॥

यथाप्रवृत्ति करणमां, वीत्यो काल अनादि;	
तोपण पार न आवीयो, टळी आधि ने व्याधि.	म० ॥ २ ॥
अपूर्वकरणमां आवीने, अनिवृत्ति ग्रहायुं;	
सम्यक् प्रभु गुण दर्शने, शुद्धरूप जणायुं.	म० ॥ ३ ॥
दर्शन चारित्रमोहनो, नाश थातां मभुता;	
केवलज्ञाने ज्ञेयनी, भासनमां विभुता.	म० ॥ ४ ॥
क्षायिक नव लब्धि जगे, पूर्णानन्द विकासे,	
सिद्ध बुद्ध परमात्मा, ज्योति परम प्रकाशे.	म० ॥ ५ ॥
निज दृष्टि निज देखतां, महि जिनवर मळीया;	
मुद्धिसागर भक्तिधी, म्हारा मनोरथ फळीया.	म० ॥ ६ ॥

गुरुभक्ति.

सद्गुरु मुनिनी भक्ति करतां, लक्ष्मी लीला प्रगट यशे;	
जे जोडू ते आवी मळे सह, आधि उपाधि दूर जशे.	॥ १ ॥
आहार पाणीधी मुनिवर भक्ति, करतां कर्म फलंक टळे;	
नरगति सुरगति शिवगति सुखदां, जे इच्छे ते सर्व मळे.	॥ २ ॥
वैपाटन्य करंतां मुनिनुं, बोधिवीजनी छे प्राप्ति;	
वैपाटन्य गुण अत्रतिपाती, गुरुधी मुक्ति छे व्याप्ति.	॥ ३ ॥
वैपाटन्ये केवल प्रगटे, वैपाटन्ये छे मुक्ति;	
वैपाटन्य मुनिनुं करतां, तीर्थकर पदवी उक्ति.	॥ ४ ॥
मुनि सधुं नदि पात्र जगन्मां, मुनि तीर्थ जगमां मारी;	
मुनि भक्तिधी मुक्ति पासे, समजो जगमां नरनारी.	॥ ५ ॥
मुनिनी सेवा भ्रमन मेवा, मुनि मेवामां छे ऋद्धि;	
मंगळ माला सुमना दारा, प्रगटे छे शाश्वत मिद्धि.	॥ ६ ॥

इष्यां करतां तप जप संयम, उच्चभावना दूर टळे;
 बुद्धिसागर सदगुणदृष्टि, मन धार्याथी मुख मळे. ॥ ९ ॥

खटपट.

- दुनियांनी खटपटमां दुःखडां, महामोह ज्वाळा सळगे;
 परनी पंचानोमां पडतां, भवपरिणति राक्षस घळगे. ॥ १ ॥
- आडी अवळी घातो करतां, अथडावुं भवमां घासे;
 आरमनचवनी वान कर्यावण, शाश्वत सुख न परखासे. ॥ २ ॥
- धर्मध्यानमां स्थिरता करवी, विकथा निन्दा परिहरवी;
 चेतनशक्ति स्वीळववामां, एक टेक मनमां धरवी. ॥ ३ ॥
- परपरिणतिनी वान त्यज्जाने, समताना भावे रहेवुं;
 कोइक निंदे कोइक वंदे, तोपण समभावे रहेवुं. ॥ ४ ॥
- छटालडांनी वान त्यज्जाने, समताए साचुं करेवुं;
 सदगुण दृष्टि घरी हृदयमां, ज्यां त्यांथी साचुं लेवुं. ॥ ५ ॥
- विद्वानन्दमां रहेवुं ध्याने, दुर्जननुं बोल्युं रमवुं;
 मन्मममागम घरी हृदयमां, उच्चभाव महि रमवुं. ॥ ६ ॥
- विना प्रयोजन बोल्य न योलो, संयम भेदो आदरवा;
 निमित्तमांदि वाद न करवो, सापेक्षाए सद्गु धरवा. ॥ ७ ॥
- युक्ति प्रशुक्ति भागववादे, न्यायमार्गने अनुसरवो;
 तदर्थभावे सद्गु करी परीक्षा, तत्रधर्म दिल्लमां धरवो. ॥ ८ ॥
- यावन् मांशेक्षाए वचनां, नयवाद्दो तावन् समजो;
 बुद्धिसागर मांशेक्षाए, अनेकान्तरमे रमजो. ॥ ९ ॥

जिनवरवाणी.

- जिनवरवाणी गुणनी खाणी, श्रद्धा भक्तियी भजषी;
 गुरुगम विनय धरीने समजो, कुश्रद्धा मनयी तजवी. ॥ १ ॥
- अनेकान्तनय जिननीवाणी, सांभळशो प्रेमे प्राणी;
 मोहातीत धये उपदेशे, परमप्रभु केवलज्ञानी. ॥ २ ॥
- जिनवाणी समज्यायी समकित, योगाष्टकनी छे प्राप्ति;
 जिनवाणीयी अनेक सिद्ध्या, रत्नत्रयिनी छे आप्ति. ॥ ३ ॥
- जिनवाणीना अर्थ अनंता, समजे समजु भव्य जीवो;
 भक्ष्याभक्ष्य पदार्थ प्रकाशक, जिनवाणी जगमां दीवो. ॥ ४ ॥
- जिन वचनामृत प्रेमे पीतां, अजरामर चेतन धावे;
 कर्मवर्गणा अनन्त नासे, क्षापिक भावे गुण आवे. ॥ ५ ॥
- सप्तभंगीने सात नयोयी, जिन वचनो समजो साचां;
 रागद्वेष रहित जिनवाणी, बाकी वचनोछे काचां. ॥ ६ ॥
- रुद्रगुरु मुखयी जिनवाणीने, विनय धरीने सांभळवी;
 विरति ज्ञानतणुं फळ भाख्युं, यथा योग्य श्रद्धा वरवी. ॥ ७ ॥
- गुरु गीतार्थ सदुपदेशे, संयम मार्गे.छे मुक्ति;
 बाण उपाधि दूर करीने. आदरशो संयम युक्ति. ॥ ८ ॥
- अनेक आशय जिनवाणीना, आराधनयी जन तरसे;
 बुद्धिसागर मंगलमाला, परमामृत चेतन वरसे. ॥ ९ ॥

पुद्गलममतात्याग.

- ठरे नहि मन जड पुद्गलयी. शामाटे जडमां राहुं;
 जडयी न्यारो असंख्यप्रदेशी, चेतन ज्ञानमयी साहुं. ॥ १ ॥
- हुं तुं शुं जडमांहि करुं. जडमां जडना रही ।

ममता हेतु दुःखमन बहु छे, ममता जन्ममरण खाणी. ॥ ५ ॥
 ममता मोह अरिनी बेटी, महादाकिनी दुःखकारी;
 ममतानु अंधारुं मोडूं, समजो मनमां नरनारी. ॥ ६ ॥
 भाषि उपाधि व्याधि ममता, पुत्र पुत्री जननी बाषा;
 तनमां ममता धनमां ममता, ममताना ज्यां त्यां छाषा ॥ ७ ॥
 कृगुरुधर्म कुदेव ममता, बंशपरंपरनी ममता;
 ममतामां घुडेळी दुनिया, ममताना त्यागे समता. ॥ ८ ॥
 सुद्ध भयंकर ममता योगे, सगपण सह्यु ममता योगे;
 ममतानो मोटो छे दरियो, ममता छे कुमति दोंगे. ॥ ९ ॥
 आशा वृष्णा ममता त्यागी, समताधी सन्तो जागे;
 बुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर मगटे मनडुं बैराग्ये. ॥ १० ॥

परमबोध.

देव गुरुनी श्रद्धा परी, भव्यजनो मेमे राखे;
 मुश्रदाना धारक जीवो, अनुभवामृतरम चाखे. ॥ १ ॥
 श्रद्धार्थी संयम मगटे छे, मध्यमगुं श्रद्धा योगे;
 श्रद्धार्थी भक्ति मगटे छे, सरथ ज्ञान श्रद्धायोगे. ॥ २ ॥
 कद् ध्यानकनुं ज्ञान पर्यार्थी, गृश्रद्धा समकित मगटे;
 जट चेतननो मेद परे छे, अनन्त सिध्यातम विपटे. ॥ ३ ॥
 जीवमां जीवगुं मामे ने, अजीवमां जटता मामे;
 जटनो कर्ता नाहे दम सासी, श्रद्धगुं न्यारे मामे. ॥ ४ ॥
 धृत कर्मनो कर्ता घेतन, कर्ममान तेनो मोक्ता,
 मोक्ता सासिन्व समभावे, नवीन कर्मनो नाहे योक्ता. ॥ ५ ॥
 म र कर्म मे मगटेव छे, तेनी उपशमता हांवे;

द्रव्य कर्म बांधे नदि त्पारे. पोताने पोते जीवे. ॥ ६ ॥
 गुण स्थानक अभ्यास करतां, चरण मोहनी उजगांनि;
 क्षयोपशम पण मोहनणो छे, क्षायिक भावे मृत्तमान्नि. ॥ ७ ॥
 मूल पत्नी सहु मोह विनागे. क्षयरथ्रेणिष् लोच चर्चा:
 अनन्त दर्शन ज्ञान मकाणे, यार्नी कर्मनी माय लदी. ॥ ८ ॥
 केवलज्ञान प्रगट्नुं परेणुं, समयांतर केवल दर्शन:
 श्री जिनभद्रगणिनी वाणी, क्रमवादी गणितुं स्मर्शन. ॥ ९ ॥
 अमपवादी एक समयमां. वे उपयोगेने भावे:
 युगपत् आवरण नाश थयार्थी, अनुभवी रम तो चाखे. ॥ १० ॥
 ज्ञानपत्नी दर्शन नदि जुटुं, वृद्ध फटे क्षायिक भावे:
 त्रण पक्ष सिद्धांते भाग्या, ज्ञानी समर्था मृत्त पावे. ॥ ११ ॥
 चार अघातिकर्म हणीने, सिद्ध बुद्ध चेतन थावे:
 बुद्धिसागर ज्ञान दिवाकर. अनन्त शाश्वत मृत्त पावे. ॥ १२ ॥

उत्पादव्ययध्रुवता बोध.

अनंतगुण पर्याय अमिता, चेतन मांदि नित्य रही;
 आत्मस्वभावे शुद्ध रमणता, परमांदि केम जाय कही. ॥ १ ॥
 अस्तिवा निज गुणनी परमां. नास्तिपणे जाणो भव्यो;
 आविर्भावे अस्तिपणाना, सद्गुण खीलववा भव्यो. ॥ २ ॥
 त्रणकालमां अस्तिभाव ते, सहुमां सत्ताए सरखो;
 अनुभव ज्ञाने सर्व जगामे. सायुं पोतानुं परखो. ॥ ३ ॥
 अस्तिभावर्था पद द्रव्यो मत्. उपादेय चेतन जाणो;
 अस्तिपणे निजगुणमां रमतां. वस्तुधर्म मनमां आणो. ॥ ४ ॥

ममता हेतु दुःखन बहु छे, ममता-जन्मपरण स्वाणी. ॥ ५ ॥
 ममता मोह अरिनी बेटी, महादाकिनी दुःखकारी;
 ममतानुं अंधारुं मोडुं, समजो मनमां नरनारी. ॥ ६ ॥
 आधि उपाधि व्याधि ममता, पुत्र पुत्री जननी बापा;
 तनमां ममता धनमां ममता, ममताना ज्यां त्यां छापा ॥ ७ ॥
 कृगुरुधर्म कुदेव ममता, वंशपरंपरनी ममता;
 ममतामां बुढेळी दुनिया, ममताना त्यागे समता. ॥ ८ ॥
 सुद्ध भयंकर ममता योगे, सगपण सह्यु ममता योगे;
 ममतानो मोटो छे दरियो, ममता छे कुमनि दोंगे. ॥ ९ ॥
 आशा मृष्णा ममता त्यागी, समतापी सन्तो जागे;
 बुद्धिसागर ज्ञानदिवाकर मगटे मनडुं बैराग्ये. ॥ १० ॥

परमबोध.

देव गुरुनी श्रद्धा पक्की, भव्यजनो मेमे राखे;
 सुश्रदाना धारक जीवो, अनुभवामृतरस चारो. ॥ १ ॥
 श्रद्धार्थी संपम मगटे छे, भव्यपणुं श्रद्धा योगे;
 श्रद्धार्थी भक्ति मगटे छे, सत्य ज्ञान श्रद्धायोगे. ॥ २ ॥
 पर स्थानकनुं ज्ञान पयार्थी, सुश्रद्धा समकित मगटे;
 जट चेतननो भेट पटे छे, अनन्न मिष्यातम विपटे. ॥ ३ ॥
 जीवमां जीवपणुं भामे ने, अजीवमां जटना भासे;
 जटनो कर्ता नहि पण सार्थी, अज्ञपणुं त्यारे भामे. ॥ ४ ॥
 भूत कर्मनो कर्ता चेतन, वर्तमान तेनो मोक्ता,
 मोक्ता साक्षिन्व समभावे, नवीन कर्मनो नहि योक्ता. ॥ ५ ॥
 म ब कर्म मे मगट्ये छे, तेनी उपनमता हांवे;

द्रव्य कर्म बांधे नहि त्यारे, पोताने पोते जोवे. ॥ ७ ॥
 गुण स्थानक अभ्यास करतां, चरण मोहनी उपशांति;
 क्षयोपशम पण मोहतणो छे, क्षायिक भावे मुखशान्ति. ॥ ८ ॥
 मूल थकी सहु मोह विनाशे, क्षपकश्रेणिए जीव चढी;
 अनन्त दर्शन ज्ञान प्रकाशे, याती कर्मनी साथ लडी. ॥ ९ ॥
 केवलज्ञान भगवतुं पहेलुं, समयांतर केवल दर्शन;
 श्री जिनभद्रगणिनी वाणी, क्रमवादी गणिनुं स्पर्शन. ॥ १० ॥
 अक्रमवादी एक समयमां, वे उपयोगीने भाखे;
 युगपत् आवरण नाश ययारी, अनुभवी रस तो चाखे. ॥ ११ ॥
 ज्ञानयकी दर्शन नहि लुडुं, वृद्ध कहे क्षायिक भावे;
 त्रण पक्ष सिद्धांते भान्या, ज्ञानी समजी मुख पावे. ॥ १२ ॥
 चार अयातिकर्म हणीने, सिद्ध बुद्ध चेतन थावे;
 बुद्धिसागर ज्ञान दिवाकर, अनन्त शाश्वत मुख पावे. ॥ १३ ॥

उत्पादव्ययश्रुवता बोध.

अनंतगुण पर्याय अन्विता, चेतन मांदि नित्य रही;
 आत्मस्वभावे शुद्ध रमणता, परमांदि केम जाय कही. ॥ १ ॥
 अन्विता निज गुणनी परमां, नास्तिपणे जाणो भव्यो;
 आविर्भावे अस्तिपणाना, सदगुण नीलववा भव्यो. ॥ २ ॥
 एककालमां अन्निभाव ने, सदगुण सत्ताए मरुन्वो;
 नुभव ज्ञाने मवं जणाणे, साचु पोतानु पण्णो. ॥ ३ ॥
 अन्निभावर्था पइ द्रव्यो मत्र उपाट्य चेतन जाणो;
 निपणे निजगुणमा रमतां, वन्तु मं मनमा आपो. ॥ ४ ॥

बस्तुधर्ममां अनंत मुख छे, बस्तुधर्मनी बलिहारी;	
बस्तुधर्मनी प्राप्ति करवी, कर्माष्टक वेगे वारी.	॥ ५ ॥
बस्तुधर्म स्याद्वाददृष्टिधी, जाणे ते शिवमुख पामे;	
अनन्त शक्ति चेतननी छे, जाणे ते पुद्गल वामे.	॥ ६ ॥
अनन्त शक्ति धाम जीव छे, परमभाव गाहक पोते;	
पोतानामां गुण पर्यवता, वोजे तुं शीदने गोते.	॥ ७ ॥
ज्ञानचमृधी जाणो देखो, विदानन्द चेतन देवा;	
उत्पत्ति स्थिति व्यय भोगी, शुद्ध रमणतापी सेवा.	॥ ८ ॥
अनेकान्त दृष्टिधी दर्शन, परमममुनां जे करशे;	
सुद्धिमागर धर्मध्यानधी, चेतन भवजलधि तरशे.	॥ ९ ॥

भेदज्ञान.

जड चेतननी भिन्नता, प्रगटे समकित सार;	
परपरिणमता तव टळे, मन्यज्ञान निर्धार.	॥ १ ॥
अन्नर्मुखांपयोगता, चेतनधर्म कयाय;	
परमममुता संपत्ते, भेदभाव दूर जाय.	॥ २ ॥
बाणदशा व्यवहारपी, बर्ने चेतन भिन्न;	
अनुभव अमृतपानमां, रटे मडा लयलीन.	॥ ३ ॥
अनुभव अमृत स्वादतां, पडे न परमां चेतन;	
अनुभव धेरि लागतां, प्रगटे मनमां घेत.	॥ ४ ॥
अनन्तगुण पर्यायनो, बर्ने घट उपयोग;	
आत्मन्तमांवे मार्गीने, भोगरतो श्रीव भोग.	॥ ५ ॥
अन्नर्मुखांपयोगयो. मिदद्या जीव अनन्त;	
मिददद्या ने मार्गीपी, मार्गे छे भगवन्त.	॥ ६ ॥

शुष्ट निमित्तासेवयी, उपादाननी सिद्धि;
 उपादान आसेवना, प्रगटे अनन्त ऋद्धि.
 उपादाननी योग्यता, प्रगटे शुद्ध स्वभाव;
 शुद्धभाव चारित्र छे, भवजलाधिमां नाव.
 अनन्त अक्षय नुस्वमयी, निर्मल सिद्ध समान;
 बुद्धिसागर पामीए, अनन्तगुण भगवान्.

॥ ७ ॥

॥ ८ ॥

॥ ९ ॥

चिदानन्द.

चिदानन्द निर्मल प्रभु, गुणपर्यायाधारः
 छातिपर्याय अनंतमय, ज्ञानयकी निर्धार.
 सामर्थ्यपर्याय छे, व्यय उत्पत्ति स्वरूप;
 द्रव्याधिकर्या ध्रुवता, शुद्धभाव निजरूप.
 द्विविधनय दृष्टि करी, ध्यावो चिन्मय देव;
 शुद्धनय निज थापना, करवी निजपद सेव.
 चतुर्निक्षेपे ओळखी, निर्मल सहजानन्द;
 ध्याता ध्येय स्वरूपमां, वरें नासे फन्द.
 अचल अमल निर्भय प्रभु, पूजक पूज्य स्वरूप;
 असंख्य प्रदेशी सेवतां. नासे भवभय भूष.
 शुद्ध चेतना सेवना. सत्य सनातन धर्म;
 उपादान मन्मृग्व धनां. नासे सद्यच्चं कर्म.
 हिर रमणता झट झटे. झळके चेतन ज्योत.
 महद्व समाधिमां, प्रगटे मन्य उद्योत
 त्रचक्षु प्रकाशनां. लोकाशोक जणायः
 न ऋद्धि पामोने. प्रणानन्द कथाय.

॥ १ ॥

॥ २ ॥

॥ ३ ॥

॥ ४ ॥

॥ ५ ॥

॥ ६ ॥

॥ ७ ॥

८ ॥

द्रव्यभाव वे भेदधी, कारण कार्य स्वरूप;
बुद्धिसागर सिद्धमां, वर्ते रूपारूप.

॥ ९ ॥

माध्यस्थभाव.

माध्यस्थ अवलंबीने, करीए तत्र विचार;
सत्यासत्य विचारीए, लहीए भवजलपार. ॥ १ ॥
पक्षपातने परिहरी, दृष्टिराग करी दूर;
ज्ञाने सत्य विचारीए, होवे सुख भरपूर. ॥ २ ॥
अनेकान्त सद्दु वस्तु छे, अनेकान्त परमार्थ;
गुरुगमधी अवधारीए, लहीए सद्गुण सार्थ. ॥ ३ ॥
दर्शन ज्ञान चरण धकी, होवे शाश्वत शर्म;
अशुद्ध परिणति झट टळे, रहे न किंचित् कर्म. ॥ ४ ॥
परंपरागम सेवीए, धर्म हेतु व्यवहार;
निश्चय आत्मस्वरूपमां, रहेतां शर्म अपार. ॥ ५ ॥
असंख्य योग छे मुक्तिना, करो न मिथ्यावाद;
सापेक्षाए हेतुओ, जाणे मगटे स्वाद. ॥ ६ ॥
उपादानधी माधीए, उपादेय निज धर्म;
साध्य दृष्टि वर्तन धकी, नामे सयलां कर्म. ॥ ७ ॥
आत्ममाध्य कर्णी भली, रंगावुं न्यां सत्य;
बुद्धिसागर भावधी, माध्यज्ञा निज कृत्य. ॥ ८ ॥

परमब्रह्मस्वरूप.

मन चञ्चलता वारीने, यदए अन्तर स्थिर;
स्थिरोपयोग ध्यानमां, यदए जग महावीर. ॥ १ ॥

आत्म लक्ष्य एक साध्य छे, साधन सिद्धि कराय;	
गुरुगम साधन साधतां, चिद्यन चेतनराय.	॥ २ ॥
आत्मशक्तिने ध्यावतां, अनन्त प्रगटे सुख;	
आत्मतत्त्वना ध्यानयी, नासे अनन्त दुःख.	॥ ३ ॥
अनन्त सुख गुण स्वादतां, अजर अमर पद थाय;	
परम प्रभुता सम्पजे, जन्ममरण दुर जाय.	॥ ४ ॥
बाधभावयी दूर रहीं, ध्यावो अन्तर्देव;	
त्रिकरणयोगे आत्मनी. प्रेमे कीजे सेव.	॥ ५ ॥
ध्याता ध्येय स्वरूपमां, ध्याने छे लयलीन;	
अन्तरमां लयलीनतो, अनन्त मृत्खयी पीन.	॥ ६ ॥
शरण शरणने ध्येय छे, चेतन प्रभु सदाय;	
पद्कारक निजरूपमां, समये समये समाय.	॥ ७ ॥
धूम धाम तजी बाधनी, सेवो शुद्ध स्वभाव;	
स्थिरतायोगे संपजे, अनन्त ऋद्धि मुदाव.	॥ ८ ॥
जाणो ध्यावो शुद्ध घन, पुरुषोत्तम भगवान्;	
बुद्धिसागर सेवतां, परम प्रभु गुणवान्.	॥ ९ ॥

परमब्रह्म जागृति स्वाध्याय.

जाग जाग अरे जीवडा. इट निद्रा त्यागी;	
बाधदशामां शुं पोंडियो. जोजे घटमां जागी.	जाग० ॥१॥
बाध भावमां उंचनां. मोह वैरि हूटे;	
अज्ञान स्वादीमां पाडीने. निद्रा गलनी हूटे.	जाग० ॥२॥
निद्रामां मुन्व नहि कर्डी. इट आलम त्यागी;	
अनुभव भानु देवी ले. शुद्ध गुणना रागी.	जाग० ॥३॥

आत्मस्वभावे जागजे, दुनियाने विसारी;	
निद्रा तन्द्रा परिहरी, कर तुं निजगुण यारी.	जाग० ॥१॥
दुनिया दशामां जे जागती, बोले खावे ने पीवे;	
योगी दशामां ते उंचतो, आत्म जागृति जीवे.	जाग० ॥१॥
अनन्त शक्ति प्रकाशतो, ज्यारे चेतन जागे;	
मिथ्या परिणति वापडी, त्यारे दूरे भागे.	जाग० ॥२॥
छति पर्याय अनन्त छे, निजगुणना सदाय;	
सामर्थ्य पर्यायनी, अनन्तता कथाय.	जाग० ॥३॥
परमानन्दनी ल्हेरियो, भोगवतां विलासी;	
बुद्धिसागर सेवना, सिद्ध बुद्ध प्रकाशी;	जाग० ॥८॥

संखेश्वर पार्श्वनाथ स्तवन.

संखेश्वर पार्श्वनाथजी, विघ्न वृन्द निवारो;	
धरणेन्द्र प्रभावती, बंछित सहु सारे.	संखेश्वर० ॥१॥
अश्वसेन कुल दिनमणि, वामानन्दन प्यारा;	
ज्ञापिक नव लब्धि धर्णी, सिद्ध बुद्धावतारा.	संखे० ॥२॥
अजरामर अरिहंत छो, विश्वानंद विलासी;	
अजरामर निर्मल प्रभु, शुद्ध तत्त्व प्रकाशी.	संखे० ॥ ३ ॥
उत्पत्ति व्यय ध्रुवता, समये समये भोगी;	
सादि अनंतु पद वर्षु, सापिक गुण योगी.	संखे० ॥ ४ ॥
पुरुषोत्तम सर्वज्ञ छो, शुद्ध चैतन्य धारी;	
अष्ट सिद्धि सुख ऋदिनो, दाता जपकारी.	संखे० ॥ ५ ॥
विनामणि तुज मंत्रधी, पामी मंगल मान्या;	
बुद्धिसागर पूजनां, लीला ल्हेर विशाल्या.	संखे० ॥ ६ ॥

धन्य दीवस.

- धन्य दीवस क्षण धन्य छे, प्रगटयो अपूर्व आनन्दरे;
 अनुभव अमृत पानपी, टल्यो विषयनो फन्दरे. धन्य० ॥ १ ॥
- आत्मतत्त्व लघोतपी, अज्ञान दूर एवायुंरे;
 अनुभव श्रुत बधती दशा, पूर्णानन्द पद ध्यायुंरे. धन्य० ॥ २ ॥
- अजरामर निर्मल मधु, परम समाधिमां दीठारे;
 बचनार्तीत अखंड अज, चिदानन्द रस मीठारे. धन्य. ॥ ३ ॥
- स्वयं देख्यो जाणीयो, स्वयं रूपनो दृष्टारे;
 पदकारक स्वामी सदा, आविर्भावनो सृष्टारे. धन्य० ॥ ४ ॥
- परम प्रभुता पारखी, प्रगथी शान्ति अपूर्वरे;
 वीर्योद्भासनी वृद्धिपी, विणश्यो मिथ्या गर्वरे. धन्य० ॥ ५ ॥
- साक्षित्व परनुं रहुं, नदि परकर्चा भोक्तारे;
 ज्ञानादिक ऋण रत्ननो, अन्नर्दष्टिपी योक्तारे. धन्य० ॥ ६ ॥
- अन्तर्मुख वृत्ति बळी, साची शान्ति प्रकाशरे;
 पुद्गलपी प्रेम उदियो, स्थिरता घटमां वासीरे. धन्य० ॥ ७ ॥
- निश्चय चेतन रामनो, सम्यग् ज्ञाने कीधारे;
 भिन्न करी परद्रव्यपी, चेतन ज्ञानमां लीधारे. धन्य० ॥ ८ ॥
- परम समाधि स्वल्पमां, वेदनी वेदीने रहीशुंरे.
 योग्यजनोर्ना आगरे, तत्त्वनी वानी कहीशुंरे. धन्य० ॥ ९ ॥
- धुन वार्णा! अवलंबने आनम अनुभव पायांरे
 वृद्धिमान्तर शान्तिमा परम प्रभु परन्वायांरे धन्य० ॥ १० ॥

मन्त महिमा.

शान्ति अथ मन्त्रजन, परम करना नाथ;

रम बोध दाना गुण, सेवक करे मनाथ.

मनुनी साये राखो मैत्री भावनाजो.	॥ २ ॥
सर्व आत्मा निर्मल सिद्ध समानजो,	
सचायी जोगां नहि भेद निदानजो;	
मदिरापानी पेटे दोष न जीवनोजो.	॥ ३ ॥
दोषदृष्टिपी दोष न देवो भज्जजो.	
सद्गुरुं सारं इच्छो शुभ वर्तय्यजो:	
मननी निर्मलजानी हुंची मज्ज छे जोगो.	॥ ४ ॥
दुर्जनगुं पण बुद्ध न इच्छो मेवजो.	
ममताभावे आहु माजो हेमजो:	
मज्जा अज्ञातानां पण ममतावे वरोजे.	॥ ५ ॥
परम दयामां सर्व धर्म अवधारजो.	
निष्काम हृत्पथी सर्वो मज्जे नागजो:	
पोकानाथी आत्मोपनिनी सधना जोगो.	॥ ६ ॥
आत्म वे परमात्म साखो वेवजो.	
मेने करजो मज्जे मेनी मेवजो.	
आत्मोपनिनां सर्व न पैना पानुं जोगो.	॥ ७ ॥
निद्रा विवरा दोरो सर्व निद्राजो.	
सद्गुरुन दृष्टिपी आत्मने मारोयो:	
पोकाना मज्जे सर्व जीवोने, वेवजो.	॥ ८ ॥
आत्म दृष्टिपी माजो इह आत्मार्थजो.	
दुष्ट दृष्टिपी मज्जे एते परमार्थजो.	
दुर्जनानां अज्ञानानां सर्वोद जोगो.	॥ ९ ॥

धर्म शिक्षा.

- विद्या धरणी करो न धर्म न्यायभो,
 लक्ष्मी वाणी धर्म करे ने न्यायभो;
 लक्ष्मी तृते ने न्याय न्यायभो भो. ॥ १ ॥
 इत्य नीचयो भेद न राखो लेख भो,
 कही न करयो वाच वाचयो नयेन भो;
 गद्दी गांव राखो धैवी वाचना भो. ॥ २ ॥
 विद्या करनी वाच यत्तु वेनायभो,
 विद्या करनी मनई उच न वाचभो;
 विद्या वृत्ति शाल्याणी बहू गुण वरेभो; ॥ ३ ॥
 अस्मा वृत्ति लोके श्रीरोपक राखोभो,
 नवी अदुपयाम्बुन वंश वाखोभो;
 इत्या असेवी न्यायनव पद वाचयोभो. ॥ ४ ॥
 दुष्करी नहि करतु मन न्यायभो,
 करतु मन दुष्करी विद्या वाचभो;
 मायेवच इत्या असेवी धैवी भो. ॥ ५ ॥
 अस्मादनी नहि न्याय नहि वाचभो,
 विद्या दुष्करी न्याय वाच वाचभो,
 इत्य वरेन ने मया वाच मनरी यत्तु भो. ॥ ६ ॥
 इत्येवमेव इत्यो न्याय न्यायभो,
 इत्य वाचनी इत्य न्याय विद्याभो;
 अस्मादनी न्याय वाच न्याय वाचभो. ॥ ७ ॥

व्यवहार धर्मशिक्षा.

कदी न करसो कोइनी साथे फल्लेसजो,
 उदरचपणानो कदी न पहेरो वेपसो;
 घाटी चुगली परनी कदी न पीर्मापजो.

॥ १ ॥

कदी न करसुं फांइकजुं अपमानजो,
 ठहा हांसी त्याग करो गुणग्याणजो;
 हांसीमांधी ग्वांसी भगंठ जाणशांजो.

॥ २ ॥

आंत ध्यानने रांइ ध्याननो त्यागजो,
 धर्म ध्यानने धुपल ध्यानथी रागजो;
 संबर भाये जीवन राघलुं गार्त्ताणजो.

॥ ३ ॥

परने पीठो नहि माणी तल भारजो,
 परनी हाय न लेसो समर्जी तारजो,
 तारा भावे सार धासे आमनुजो.

॥ ४ ॥

दुःख पटे पण रिगत कदी न तारोजो,
 समता धारो आनमने शठ तारोजो;
 हान ध्यानने बैरान्ये भवजल तरोजो.

॥ ५ ॥

शुभ परिणामे पुण्य कर्म रक्षापजो,
 सादाधरथी अशुभ कर्म टाटापजो

१००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १०००

१००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १०००

१००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १०००

१००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १०००

१००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १०००

१००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १०००

१००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १००० १०००

जेने लागे जगन् कुंडुष समानजो,
 सरगुं भासे मान अने अपमानजो;
 समभावे वर्ने ते शिवगुण्य चाखताजो. ॥ ९ ॥
 उष जीवन करुणो अंतरनुं भयजो,
 बन्धु धर्मनी मासि ते कर्तव्यजो;
 बुद्धिमागर मंगळमाला पापीणजो. ॥ १० ॥

नीतिशिक्षा.

वदो विचारी वाणी हितकर मय्यजो,
 प्राण पंडे पण वदो न वाणी अमय्यजो;
 मय्य धर्मी नहि अगर धर्म जगमां खरेजो. ॥ १ ॥
 मय्य वचन वदवार्थी मुगटुं शोभेजो,
 मय्य नेत्रार्थी भूत भेत मट्टुं थोभेजो,
 मय्य वनापे जळधि मयांदा र्हीजां. ॥ २ ॥
 मय्य बोळार्थी गत्ये मट्टुं विश्रामजो,
 मय्य वचनार्थी श्रोत्रादिहजो नाशजो,
 मय्य वंदे नेनी कीर्ति जगमां घर्णाजो. ॥ ३ ॥
 मय्य बोळार्थी देवो मागे मेवजो,
 अनन्त मदिमा मय्य बोळ मृग्य मेवजो
 मय्य वंदे नेने नहि भय जवदेवनाजो. ॥ ४ ॥
 रागद्वेषार्थी वचन अमय्य वदायजो,
 अज्ञाने वग मट्टुं बट्टुं बालायजो;
 दोष निवारि मय्य वचन वदोण मदाजो. ॥ ५ ॥
 नृश जवना ज्ञान्या नीः विश्रामजो

सत्य वचनयी मिथ्याभर्म विनाशजो;	
साचुं बोले धन्य धन्य ते नर सदाजो.	॥ ६ ॥
साचुं बोले तेना देवो दासजो,	
सत्यवादीनो राखे सहु विश्वासजो;	
सत्यवादीनी बलिहारी जगमां त्वरीजो.	॥ ७ ॥
सत्य बोलयी मुख यामे निर्धारजो,	
भुल्या त्यांथी फेर गणो नर नारजो;	
धैर्य धरीने सत्यवचन बद्धुं सदाजो.	॥ ८ ॥
द्रव्य क्षेत्र ने काल भावयी सत्यजो,	
सापेक्षाए साव नयोयी सत्यजो;	
बुद्धिमागर सत्यवचन महिमा यगोजो.	॥ ९ ॥

श्रद्धामहत्ता.

श्रद्धायी जीवन छे साचुं, श्रद्धा वण जीवन काचुं;	
श्रद्धा वण लुखी छे भक्ति, श्रद्धा वण ज्ञानन काचुं.	॥ १ ॥
श्रद्धा वण सन् क्रिया फळे नहि, श्रद्धा वण नहि मंत्र फळे;	
श्रद्धा वण सद्गुरु न रोहे, श्रद्धा वण विशा न मळे.	॥ २ ॥
श्रद्धा वण छे तर्क नरक सम, श्रद्धा वण ज्यां त्यां भटके,	
श्रद्धायी मिदि छे सहुनी, श्रद्धा वण अथवच लटके.	॥ ३ ॥
श्रद्धा वण वाणी छे लुखी, श्रद्धा वण जीवन वगडे;	
करो कृतको पण श्रद्धा वण, मन्य नगी नहि मृदु पडे.	॥ ४ ॥
श्रद्धायी आंध्र वृष्टि दे, श्रद्धायी विशा माथे;	
श्रद्धायी मह मर फले छे श्रद्धायी मुन्वडा वाथे.	॥ ५ ॥
श्रद्धायी मण्टे छे उग्रम, श्रद्धायी भक्ति नाचां,	

आत्मज्ञान महत्ता.

आत्माऽसौत्स्य मदेयी शाश्वत, अनन्तगुण पर्यावाधारः
 अनन्तज्ञाने अनन्त दर्शन, अनन्त सारिष धरुवार. ॥ १ ॥
 सत्त्वधामिने गुणानु लक्षण, लक्षण क्रमभावि पर्यायः
 दृष्ट्याधिक नगरी छे भूतना, पर्यायाधिक अनिलावार. ॥ २ ॥
 पर गुणदानि वृद्धि पाती, मनि मदेये सपये सारः
 अगुदन्तु पर्याये सगदं, अनुवपयी समजो निर्धार. ॥ ३ ॥
 छनी पर्याय नरी छे भूतना, अनापननि स्थिति पारः
 साधये पर्याय अनता, उलानिल्यय सपये सार. ॥ ४ ॥
 छनि पर्याय नरी पण ज्ञाने, साधये पर्याय अनतः
 सपय सपये अनन्तगुणानु, नरेन न पर्याय करीत. ॥ ५ ॥
 उपद्रव अयापनम साधनरी, साधिक साधनगुं नरीयः
 सत्त्व भाव न साधिक ज्ञानो, साधिक ज्ञानेन गुण क्रमात्. ॥ ६ ॥
 साधन नरीनि अणु पर्याय वेदन सपये दूःखदा ज्ञान,
 सदस कय वेदनने सगदं, उपदने छे थी निरक्षण ॥ ७ ॥
 सगदं सादह सत्त्वमि जीव, गह निगयी ग्यायो ग्येयः
 ज्ञान इयत ज्ञानवरी नु ज्ञान वृद्धि ज्ञानदेय. ॥ ८ ॥
 अत्र सपय सविनारी निमद परवद्रथ परवन्त देय,
 वृद्धिभावा अद्वयम सन साधनू अन्तगुण दानी मेव ॥ ९ ॥

ज्ञाननरी धरुवार

दृष्ट्याधिक नगरी छे भूतना, पर्यायाधिक अनिलावार. ॥ २ ॥
 पर गुणदानि वृद्धि पाती, मनि मदेये सपये सारः
 अगुदन्तु पर्याये सगदं, अनुवपयी समजो निर्धार. ॥ ३ ॥
 छनी पर्याय नरी छे भूतना, अनापननि स्थिति पारः
 साधये पर्याय अनता, उलानिल्यय सपये सार. ॥ ४ ॥
 छनि पर्याय नरी पण ज्ञाने, साधये पर्याय अनतः
 सपय सपये अनन्तगुणानु, नरेन न पर्याय करीत. ॥ ५ ॥
 उपद्रव अयापनम साधनरी, साधिक साधनगुं नरीयः
 सत्त्व भाव न साधिक ज्ञानो, साधिक ज्ञानेन गुण क्रमात्. ॥ ६ ॥
 साधन नरीनि अणु पर्याय वेदन सपये दूःखदा ज्ञान,
 सदस कय वेदनने सगदं, उपदने छे थी निरक्षण ॥ ७ ॥
 सगदं सादह सत्त्वमि जीव, गह निगयी ग्यायो ग्येयः
 ज्ञान इयत ज्ञानवरी नु ज्ञान वृद्धि ज्ञानदेय. ॥ ८ ॥
 अत्र सपय सविनारी निमद परवद्रथ परवन्त देय,
 वृद्धिभावा अद्वयम सन साधनू अन्तगुण दानी मेव ॥ ९ ॥

भोज मसामां शुं हुं राखुं, जरा सार पण तेमां नही. ॥ २ ॥
 शा माटे हुं ज्यां त्यां दोडुं, स्थिरता तेथी नहि जरा;
 शा माटे हुं इच्छा राखुं, इच्छाना उंडा छे घरा. ॥ ३ ॥
 फरगखुं पण शाने माटे, हाजीहा पण शामाटे;
 दुनियादारी सहु विसारी, जावुं मारे शिववाटे. ॥ ४ ॥
 म्हारु व्हारु करवुं शायी, स्वप्नसमी दुनियादारी;
 आंख मांचाए कोइ न साये, दुनियानी वस्तु न्यारी. ॥ ५ ॥
 वस्तु धर्मते मारो साचो, रंगायो तेमां राची;
 रत्नत्रयिनी ऋद्धि म्हारी, दुनियानी ऋद्धि काची. ॥ ६ ॥
 आत्म धर्मनुं ध्यान धर्याथी, आनंदना उभरा प्रगट्या;
 भेद ज्ञानथी खेद ट्य्यो सहु, विषय विष वेगो विघट्या. ॥७॥
 अन्तरमां उपयोग धरीने, अलख समाधिने वरशुं;
 बुद्धिसागर शाश्वत सुखदां, पोतानां पोते वरशुं. ॥ ८ ॥

श्री महावीर स्तवनम्.

तारहो तार महावीर जगदिनमणि,
 भक्तने एक शरणुं तमारु;
 अकल निर्भय प्रभु शुद्ध त्वामी विभु,
 शरणथी शुद्ध व्यक्ति समारु. तारहो० ॥ १ ॥
 नित्य निरंजन धर्म स्याद्वादमय,
 शुद्ध व्यक्ति असंख्यप्रदेशी;
 ज्ञानथी ज्ञापना दर्शने देखना,
 शुद्ध पर्यायमय ने अनेशी. तारहो० ॥ २ ॥
 छानिपणे केवलज्ञानना पर्यवा.

समयमां जाणता ते अनंता;
 तेथी पण जाणता अनंत सामर्थ्यना,
 ज्ञानने ज्ञेयरूपे सुहंता. ताहरो० ॥ ३ ॥
 परम इश्वर सदा ऋद्धि सायिक घणी,
 पौदुगळिक भावधी देव न्यारो;
 शर्म अनंतनो भोग तुं भोगवे,
 पूज्य तुं प्राणधी मुज प्यारो. तारहो० ॥ ४ ॥
 द्रव्यने भावधी शरण छे ताहूर,
 शुद्ध वपयोगमां तुं मभासे;
 सुद्धिसागर मभो तारसो वापनी,
 ध्यानना योगमां देव पासे. ताहरो० ॥ ५ ॥

संलेश्वर पार्श्वनाथ स्तवनम्.

पार्श्व मंगेश्वरा जगत्प्रां जयकरा,
 ज्ञानने ज्ञेयरूपे सुहाया;
 सर्व जड वस्तुधी भिन्न तुं छे मभु;
 ज्ञानि भाति नहि लिंग काया. पार्श्व० ॥ १ ॥
 शक्ति अनंत आधार तुं देव छे;
 एक समये सकळगुण मोगी,
 छविय सायिक नव सायनंतिपणे;
 शुद्ध रन्नत्रयि गुण योगी. पार्श्व० ॥ २ ॥
 शुद्ध शक्तिमयी अट्टर अरिहंतनुं;
 देवनो देव तुं परम धोरी,
 भवठ निर्दंठ विभु व्याप्यने व्याकरु;

शुद्ध उपयोगमां तुं वस्योरी. पार्श्व० ॥ ३ ॥
 तारजो नाथजी विरुद निज राखशो;
 शुद्ध व्यक्ति पणे शीघ्र थापो,
 बुद्धिसागर मधु शुद्ध उपयोगमां;
 धर्म स्याद्वादमय शीघ्र आपो. पार्श्व० ॥ ४ ॥

अवळी दृष्टि.

अवळी दृष्टिना बहु फेरा, अन्तरमांही अंधेरा;
 अवळी दृष्टि झेर समी छे, पुनः पुनः भवना फेरा. ॥ १ ॥
 करे कुतको पस थापवा, करे धर्म ताणंवाणा;
 दोष दापयी दोषो खोळे, पाळे नहि जिनवर आणा. ॥ २ ॥
 ज्यां त्यां अवगुण नजरे आवे, अवळी दृष्टि जगकाळी;
 अवळी दृष्टि धर्म हणे छे, सन्तमनो देशो टाळी. ॥ ३ ॥
 अवळी दृष्टि दुःखनी दृष्टि. अरिसमा अवळी दृष्टि;
 अवळी दृष्टि अंपसमी छे, देखे नहि सद्गुण दृष्टि. ॥ ४ ॥
 अवळी दृष्टिना बहु भेदो, शास्त्र धकी समजी लेशो;
 अनेकान्तनय धर्म विचारी, भग्यो त्यां राची रेहेशो. ॥ ५ ॥
 अवळी दृष्टिवाळा जीवो, पोताने साचा माने;
 पकडयुं गद्दा पुच्छ न मूवे, वतें पहेळा गुण टाणे. ॥ ६ ॥
 पसपातनो त्याग कराने, जिन आणा हेने समजो;
 अवळी दृष्टि झट अळपाशे. गुरु गमने साये लेशो. ॥ ७ ॥
 महुर्या पहेरुं कृत्य मजानुं. अवळी दृष्टि परिहरवी;
 संयत गुरुना सद्पदंगे. साची धर्मदशा वरवी. ॥ ८ ॥

भरती दृष्टि रसागो भयो, दृष्टिरागने दूर करी;
 वादेगागर वीर जिनेश्वर, गुरु परंपर चित्त धरी. ॥ ९ ॥

सखळी दृष्टि.

सखळी दृष्टि सख्य सुताडे, परम मधुमा मन पाळे;
 सखळी दृष्टि योगे गणकित, अनेक दोषोने दाळे. ॥ १ ॥

साख नयांगी सख तपना, ज्ञाने छे सखळी दृष्टि.
 सख्य धर्मने सख्य प्रकं छे, सद्गुण मेघतणी दृष्टि. ॥ २ ॥

सखळी दृष्टि प्रेमण दाळे, सखळी दृष्टि गुण गाणी;
 सख्यगज्ञाने सखळी दृष्टि, भाव्ये जितराणी बाणी. ॥ ३ ॥

सखा ज्ञाने सख्य वचन कण, सखळी दृष्टिना योगे;
 सखपावनो त्याग कयांगी; सखळी दृष्टि गुण भोगे. ॥ ४ ॥

जिन बागीना सख्य प्रवने, जाणे तो सखळी दृष्टि;
 सद्गुरु मुनिनी निवायोगे, प्रगट अनेक गुण गृष्टि. ॥ ५ ॥

जिन प्रागवन्तु मेहन करतो, सखळी दृष्टि प्रट प्रगटे;
 सख्यदहन सखसट बोल रिपार, सख्या दृष्टि प्रट रिपटे. ॥ ६ ॥

साखेक्षण सख्यप्रकं छे, सखळी दृष्टि जयहारी,
 अद्भुतसुख छेवे अंगे, जाणे नेनी बडिहारी. ॥ ७ ॥

छाक सखळी दृष्टि करीने, सखळी दृष्टि चित्त योगे,
 सख्य सखेक्षण सखेक्षण प्रगटे, सख यांगीसि वीर नगो. ॥ ८ ॥

असा सखळी प्रेम मूर्खनी, सखळी प्रट प्रख्याप करी;
 सखळी दृष्टि सखळी सखळी दृष्टि वीर नगो. ॥ ९ ॥

सख सख्य ज्ञान ज्ञाने, सखळी दृष्टि सखळी दृष्टि,
 सखेक्षण सखेक्षण सखेक्षण, सखळी दृष्टि सखळी दृष्टि. ॥ १० ॥

पूर्णानन्द.

- पूर्णानन्द स्वरूपी चेतन, पूर्णानन्दतणो भोक्ता;
 असंख्यमदेशी शक्ति अनन्ति, शुद्ध धर्म निजगुण योक्ता. ॥१॥
- पर पुद्गलमां कदी न सुखदां, जडपी शी हांवे शान्ति;
 पूर्णानन्द पणुं अन्तरमां, जाणे नासे सहु भ्रान्ति. ॥ २ ॥
- विषयानन्दपणुं नासे तो, चिदानन्द थदा यासे;
 चिदानन्दनी थदा यातां, वळ्ळे मनहुं अभ्यासे. ॥ ३ ॥
- अभ्यासे मनहुं वाञ्छयायी, विषय वासना दूरयसे;
 स्थिरता यातां चिदानन्दनी, पूर्ण खुमारी चित्त वसे. ॥ ४ ॥
- देहे बसियो गुणगण रसियो, जाणे ते तेने पावे;
 चेतनता निज घरमां आवे, पूर्णानन्दपणुं भावे. ॥ ५ ॥
- शाने माटे वाद्य भट्कवुं, अन्तरमां आनन्द खरे;
 कर्माघरणो दूरे यातां, चेतन पूर्णानन्द वरे. ॥ ६ ॥
- पूर्णानन्द प्रगटतो जेयी, तेने अवलंबो प्रेमे;
 सर्व जीवपर मातृभावना, सर्व जीवन गावो र्हेमे. ॥ ७ ॥
- रागद्वेषना हेतु त्यागी, आत्म तत्त्वमांहि उतरो;
 जिनाज्ञाए धर्म विचारी, भव पायोधि भव्य तरो. ॥ ८ ॥
- पूर्णानन्दपणुं अन्तरमां, वीर जिनेश्वरनी वाणी;
 बुद्धिसागर पूर्णानन्दी, चेतन अनन्त गुणस्त्राणी. ॥ ९ ॥

गन्धवानुं स्थान कथुं.

- हमा हनीयां हुं हु गच्छुं. जग नहि त्यां चेत पडे:
 वाडो थोडामां हुं गच्छुं. मोधना नहि मुन्व जडे. ॥ १ ॥
- मारामारीमां हुं राच्छुं. मुन्व नहि तलभार अरे:

- ગળાંમળાંમાં શું રાણું, નહીં છુલ તલભાર સ્વરે. ॥ ૨ ॥
 પર શુરુગઢમાં શું ઢું રાણું, જડમાં છુલ નહિ દીઢું;
 કુડંબમાંદિ શું ઢું રાણું, કાળિકુ હોને શું મીઢું. ॥ ૩ ॥
 નિદ્રામાંદિ શું ઢું રાણું, માથું નહિ જેધી પોને;
 શું રાણું ઢું નાટકમાંદિ, નાટકીયા ધીમે ગોને. ॥ ૪ ॥
 ગળાં સંવંરીણાં શું રાણું, અંતે શુદાં યાનારાં;
 મુગાકરગ્લાના સમદુનિયા, શુદાં સંવં જાનારાં. ॥ ૫ ॥
 શું ઢું રાણું રાગ્ય ક્લદિમાં, અંતે તેનું નદ્યપણું;
 શું ઢું રાણું વિષ્ટ મોગ્યમાં, તેનું વળ છે અન્યપણું. ॥ ૬ ॥
 મોત્રમપ્રામાં શું ઢું રાણું, મોત્રવશા અંતે ચોટી;
 શું ઢું રાણું વગ વેપમાં, છુલની આશા ય્યાં છોટી. ॥ ૭ ॥
 શું ઢું રાણું રાગરંગમાં, રાગરંગ શુટી માયા;
 શું ઢું રાણું ગરીરમાંદિ, પાળીપાના પદછાયા. ॥ ૮ ॥
 ગરૂપી ગાશ્વત ગર્મ ન મલગે, માગે છે નિનવરવાળી;
 ખન્ટમાંદિ ગર્મ મદા છે, શ્રદ્ધા તેની મત આળી. ॥ ૯ ॥
 મદાય શનું ખન્ટમાંદિ, અન્ટમાં છુલડાંવારી;
 શુદિમાગર અલ્પ નિગ્ધન, રાણો તેમાં નરનારી. ॥ ૧૦ ॥

અનુભવ વાતો.

- અનુભવ વાતો અટકતી છે, નિગ્ધા ગાળી ય્યાં રવના;
 વિદ્યા શુરુગઢ વાવ મનિયા, અન્ટમાં મલમાં મમના. ॥ ૧ ॥
 અનુભવવાળી જાને, મૂલવતો ય્યાં ય્યાં માગે;
 શુરુગઢ મત નવોવા જાને, વડે ન જાની તેજાવે. ॥ ૨ ॥
 વગ્ય મજાવો વતર હંદ જાડ, તિનવાળી દુલે વાગે;

ज्ञानाचार प्रपाले योगे, आपतरे परने तारे.	॥ १ ॥
जैनागमनी गहन शैलीने, जाणे ते समकित ठाणे;	
विरत्यादिक गुणग्रहीने, अवळो पन्थ नहि ताणे.	॥ ४ ॥
अध्यवसाय असंख्य भेदो, गुणठाणे गुणनी राशि;	
संयमस्थाने विचारे मनमां, प्रगटे छे इट उदासी.	॥ ५ ॥
अनुभवभानु झळहळतो, त्यां, भासे मिथ्यातमनासे;	
द्रव्य गुण पर्याय रमणता, लेश्या निर्मलता वासे.	॥ ६ ॥
ज्ञानयोगयी ध्यानयोगमां, प्रगटे समतामृत प्यारु;	
वाद्य अने अन्तरमां ज्यां त्यां, शान्तिमय जीवन सारु. ॥ ७ ॥	
अपूर्ववीर्ये आत्मध्यानमां, परमब्रह्मध्यानी पोते.	
ब्रह्म अरूपी अरूप ध्याने, पोते पोताने गोते.	॥ ८ ॥
एककीर्तता उपादानथी, गुणठाणे गुणने पावे;	
शुद्ध रमणता स्थिरोपयोगे, चेतन निज घरमां आवे. ॥ ९ ॥	
शुक्लध्यानमां श्रुतयोगे, चेतन चढतो गुणठाणे;	
शुक्लध्याननो धीजो पायो. ध्यातां नव ऋद्धि माणे. ॥१०॥	
क्षापिक भावे शुद्ध धरने, समये लोकांते जावे;	
बुद्धिसागर तख विचारे. मजजे ते दिवपट पारे. ॥ ११ ॥	

मुनिवर गृहटी.

ध्यानेन च मुनिवरस्य दिव्यदशकं—२ शत.

मद्वयं मुनिवर एव महात्मन उपासीत
 यः त्यागीने एव मुनि अन्तर्गते,
 मत्तः भेदे मयं एव आवर्षते

- अन्तर दृष्टिधी आत्म अजुवाळेजो,
 अतिचारने मतिक्रमणधी टाळेजो;
 सुख दुःखमां वैराग्ये समभावे रहेजो. ॥ २ ॥
- जिनशासननी शोभा नित्य वधारेजो,
 आप तरेने धीजाने वळी तारेजो;
 ध्यान दशामां जीवन सघट्टं गाळताजो. ॥ ३ ॥
- जिनवाणी अनुसारे दे उपदेश जो,
 उदये आव्या टाळे रागने द्वेषजो;
 शांत दशाधी अनुभवमंदिर म्हाश्रुता जो. ॥ ४ ॥
- मान करे कोइ मनमां नहि मकळायजो,
 जस अपयशमां समभावे मुनिरायजो;
 ज्ञान ध्यानधी मनमर्कटने वश करेजो. ॥ ५ ॥
- चढते भावे संयम साचुं शोधजो,
 दिनप्रतिदिन संयममांहि बोधजो;
 निरुपाधिपदयोगे सुख अनुभव छहेजो. ॥ ६ ॥
- करे न निन्दा द्वेषयकी तळभारजो,
 धर्म करिनि सफल करे अवतारजो;
 एवा मुनिवर बंदो उत्तम भावधीजो. ॥ ७ ॥
- मुनिवरनी भक्तिधी मीठा मेवाजो,
 करवी भावे मुनिगुरुनी मेवाजो;
 बुद्धिमागर सद्गुरुमुनि आभार छेजो. ॥ ८ ॥

गुह्यी.

मुनिवरनो श्रावकने उपदेश.

श्रीस्थूलिभद्र मुनिवरनांदि शारदारजो-ए राग.

सद्गुरु मुनिवर श्रावकने उपदेशेजो;	
पढो न श्रावक पाप कर्मना क्लेशेजो;	
देवगुरुं आराधन निशदिन करोजो.	॥ १ ॥
जिनवाणी सांभळशो गुरुनी पाम जो.	
व्रत नियम पण करवां भावे खास जो;	
निदांतो सांभळतां भद्रा निर्मली जो.	॥ २ ॥
श्रवण कराने मनमां साचुं राखो जो.	
मोह दशाने टाळी सुखटां घाखोजो;	
स्वप्नामां पण संसारे सुख नहि जराजो.	॥ ३ ॥
कमळ रहे छे जलमांदि निशदीनजो.	
जोशो ते वने छे जलथी भिन्नजो;	
संसारे छेपाता नहि श्रावक खराजो.	॥ ४ ॥
आसविधिमां श्रावकनो अधिकारजो.	
धर्मरत्नमां पण तेनो विन्तारजो;	
द्राष्टा व्रतने धार श्रावक प्रेमधीजो.	॥ ५ ॥
मात होयमा वापराती निज चिन्ता	
गुण द्रष्टामा वन जेन् चिन्ता	
गुरुनी आप्ता एत श्रावक मते खराजो	॥ ६ ॥
व्याप धरती देहा वाना जे वनजा	
श्रावक मती श्रावक श्रावक श्रावक	
श्रावकना श्रावकना श्रावकना श्रावकना	॥ ७ ॥

साधर्मिनि देखी हर्षिनि'यायजो,	
धर्म बंधुने करतो भावे स्हायजो;	
अपूर्व अवसर जैन धर्म पाप्यो गणेजो.	॥ ८ ॥
मुनिवर थावा इच्छा दील हमेशजो,	
मुनि यज्ञे विचरीश देश विदेशजो;	
एवा भाव मगटवाधी श्रावक स्वरोजो.	॥ ९ ॥
पाळो श्रावकना उत्तम आचारजो,	
सफल करोने मानव भव सुखकारजो;	
बुद्धिसागर उपदेशे मुनिवर गुरुजो.	॥ १० ॥

गुंहळी.

जिनधर्म.

श्री मृत्लिभद्र मुनियग्मां शिरदारजो-७ राग.

मुनिवर उपदेशे छे श्री जिनधर्मजो,	
शळो भव्यो आठ जाननां कर्मजो;	
श्रवण करीने मदूर्त्तन मृशाम्भोजो	॥ १ ॥
दया धर्म वने जगमां जयकारजो,	
जिन आणायी पाळो नर ने नारजो;	
स्वरूप साचुं समर्जा जिन आगमयकीजो,	॥ २ ॥
साचुं बांलो निशदिन नर ने नारजो,	
साचुं बोळे तेनो धन्य भवतारजो;	

- साधुं बोलें बचन सिद्धि यासे खरी जो. ॥ २ ॥
 करो न चोरी जेथी दुःख अपारजो.
 चोरी करतां पापकर्म निर्धारजो;
 माण पडे पण चोरी कदी न कीर्त्तिएजो. ॥ ४ ॥
 जननी सरस्वी देखो परनी नारजो.
 व्याभिचारयी नरकगति अवतारजो;
 सर्वनारी मधुन निवारें मुनिवराजो.
 परिग्रह ममता त्यागो नर ने नारजो. ॥ ५ ॥
 सद्गुणनी दृष्टि धरसो जयकारजो;
 राखो सहुनी साथे मंत्री भावनाजो.
 वात वातमां कदी न करीए कलेशजो. ॥ ६ ॥
 उच्चाशययी वतां भव्य रमेशजो;
 पापकर्मने टाळो साचा ज्ञानयीजो.
 मुनि गुरुवर देवे छे उपदेशजो. ॥ ७ ॥
 टाळो भव्यो जन्मजराना बलेशजो;
 बुद्धिस्तगर धर्म करतां मुग्ध यशुंजो. ॥ ८ ॥

अपूर्व अवसर गृह्ये

अपूर्व अवसर गृह्ये - १

अपूर्व अवसर गृह्ये - १

अपूर्व अवसर गृह्ये - १

अपूर्व अवसर गृह्ये - १

वपारे करशुं अनेकान्त नय ध्यानजो.	अपूर्व० ॥ १ ॥
शुद्ध भावमां रमण करीशुं टेकयी;	
पड द्रव्योनुं करशुं उत्तम ज्ञानजो,	
अनुभवामृत आस्वादीशुं प्रेमयी;	
सरखां गणशुं मान अने अपमानजो.	अपूर्व० ॥ २ ॥
पिंडस्थादिक चार ध्यानने धारशुं;	
वारभावना भावीशुं निशदीनजो,	
स्थिरोपयोगे शुद्ध रमणता आदरी;	
ध्यान दशामां थाशुं बहु लयलीनजो.	अपूर्व० ॥ ३ ॥
सर्व संगनो त्याग करीशुं ज्ञानयी;	
वायोपाधि जरा नहि संबंधजो,	
शरीर बर्ते तोपण तेयी भिन्नता;	
कदी न थरशुं मोह भावमां अंधजो.	अपूर्व० ॥ ४ ॥
शुद्ध सनातन निर्मल चेतन द्रव्यजो;	
क्षापिक भावे करशुं आविर्भावजो,	
ऐक्यपणुं लीनताने आदरशुं कदी;	
ग्रहण करीने औदासीन्य स्वभावजो.	अपूर्व० ॥ ५ ॥
मति प्रदेशे अनंत शाश्वत मुख छे;	
आविर्भाव तेनो करशुं भोगजो,	
बुद्धिसागर परम प्रभुता संपजे;	
क्षापिक भावे साधो निजगुण योगजो.	अपूर्व० ॥ ६ ॥

गुंहळी.

संयमधर्म.

मुनिवर उपदेशे छे संयम धर्मने,
जेथी प्राणी पामे शाश्वत शर्मजो;
परम प्रभुता पामे दुःखडां सहु टळे,
अनंतभवनां वांध्यां नासे कर्मजो. मुनिवर० ॥ १ ॥

वाय उपाधि संयमयी दरे टळे,
द्रव्यभावयी संयम नृत्खनी खाणजो;
त्रिज्ञानी तीर्थकर संयमने ग्रहे.
सेवो संयम पामी जिनवर आणजो. मुनिवर० ॥ २ ॥

रंकजनो पण संयमयी सुखिया थया,
धाशे अनंता संयमयी निर्धारजो;
ज्ञान सफलता संयमना सेवनयकी,
पामे प्राणी भवपायोधि पारजो. मुनिवर० ॥ ३ ॥

अन्तर गुणनी स्थिरता संयम मोटकुं,
इन्द्रादिक पण सेवे मुनिवर पायजो;
द्रव्यादिकयी संयम पाळे मुनिवरा,
संयम सेवे जन्म जरा दुःख जायजो. मुनिवर० ॥ ४ ॥

निश्चयने व्यवहारे संयम साधना,
जिन आगमयी संयमना आचारजो;
संयमपाळे तेने निशादिन वन्दना.
समता योगे मुनि सफल अवतारजो. मुनिवर० ॥ ५ ॥

ज्ञानदशायी संयमनी आराधना,
समता सरवर शीलें मुनिवर हंसजो;

ध्यानभुरनर्मा शाश्वत मुखने भोगने,
 कर्पा कर्मनो कर्त्ता तपशी धर्मजो. मुनिवर० ॥ ६ ॥
 त्रिगुमिने सपिनि पंचे परिवर्षा,
 उच्च दक्षाना ध्याता मुनि अणगारजो;
 बुद्धिगागर सद्गुरु मुनिने पंदना,
 जगर्मा भेनो ययो साफल अवतारजो. मुनिवर० ॥ ७ ॥

गुह्यी.

मुनिनो उपदेश.

मुनिवर्णा उपदेशे मनवृं वाळीए;
 कहेगी जेवी रहेगी रागो भयजो,
 प्रव उषरीए मुनिनी पामे मंपरी,
 मानव भवनं मोचुं ए कर्मव्यजो. मुनिवर० ॥ १ ॥
 श्रवण करीने मार प्ररो मिटान्ना;
 मद्बर्तनशी मृषरो नग्ने नात्रो,
 निन्दा विद्या पर्यंचातो बारीए,
 मय्य चर्मना करीए निव्य विवारजो. मुनिवर० ॥ २ ॥
 बार मानना माळ्यापी छे उग्रनि,
 कर्मरगंगा म्हे भर्तनि मामजो;
 उग्रवट आनव याने वेग्यां करी.
 रगुदुष्टनी छोटो मरडी मानजो. मुनिवर० ॥ ३ ॥

धर्मध्यानना पाया चार विचारीए, आरम रमणता शुद्ध चरणता धारजो; परम महोदय शाश्वत लीला संपजे, वस्तु धर्मना उपयोगे आधारजो.	मुनिवर० ॥ ४ ॥
विषय कषायो मदिरा सरग्या जाणीने, वैराग्ये मन वाळीशुं निर्धारजो; ज्ञानक्रियामां उद्यम निशदीन राखशुं, भेद दृष्टिची त्यागीशुं ममकारजो.	मुनिवर० ॥ ५ ॥
नय सापेक्षे जिनवर धर्माराधना, करसे ते पामे मुख नरने नारजो; लाख चोराशी परिभ्रमण दूरे टळे, महामोहनो नासे सर्व विकारजो,	मुनिवर० ॥ ६ ॥
उदासीनता राखो आ संसारमां, धर्म कार्याची सफळ थसे अवतारजो; शुद्धिसागर अनुभव लीला पाइए, सद्गुरुवरने वंदन वारंवारजो.	मुनिवर० ॥ ७ ॥

मुनिवर गुंहळी.

मली साहेली-प राम

मुनिवर वंदो पंच महाव्रत धारी जिन आणाधरा,
गुरु गुण गावो अनुभव अमृत भोगी जगमां जयकरा;
गुरु देश विदेश विहार करे, गुरु तारेने वळी आप तरे.

गुरु मन्त्रचनमाता चित्त धरे.	मुनिवर० ॥ १ ॥
गुरु द्रव्यभाव संपन्न धारे, महा मोह वेग मनपी वारे;	
चाले जिनवाणी अनुसारे.	मुनिवर० ॥ २ ॥
गुरु पंचाधारतणा धोरी, गुरु करमां ज्ञान तणी दोरी;	
कदी करता नहि परनी चोरी.	मुनिवर० ॥ ३ ॥
गुरु उपदेशे जनने बोधे, गुरु वैराग्ये चेतन शोधे;	
छागतां कर्म सद्गु रोधे.	मुनिवर. ॥ ४ ॥
गुरु ध्यान दशापी घट जागे, रंगाना नहि छलना रागे;	
साधे निजलक्ष्मी वैराग्ये.	मुनिवर. ॥ ५ ॥
अंतर ऋदिना उपयोगी, साधे छे रत्नत्रयि योगी;	
परमात्म अमृतरस भोगी.	मुनिवर० ॥ ६ ॥
गुरु शुद्धोपयोगे निरय रमे, परभाव दशामां जे न भमे,	
जे ज्ञानदशानुं जमण जमे.	मुनिवर० ॥ ७ ॥
गुरु भावदयाना छे दाता, ज्ञाना ध्याता ने जगत्राता;	
निश्चय दृष्टि निज गुण राता.	मुनिवर० ॥ ८ ॥
गुदवरनी जगमां उपकारी, जे अनेकान्त मतना धारी;	
बुद्धिमागर शुभ जयकारी,	मुनिवर० ॥ ९ ॥

मुनिवर्यं गुह्यं.

ब्रह्मणा वेदं त्रिनेत्रैश्च-० राज

मुनिवर वैरागी न्यायी जगमां जयकारछे
 स्वरेण ब्रह्मदशाना भोगी मुनिवर पायोछे

जंगम तीर्थ मुनिवर साचुं, भेम धरी मुनिपदमां राचुं,
 जगमां मुनिवर साचा उपदेशक कहेवायछेरे. मुनिवर० ॥ १ ॥
 बाह्य उपाधिना जे त्यागी, अन्तर गुणना जे छे रागी;
 सुखकर वैरागी शिवमंदिरमांहि जायछेरे. मुनिवर० ॥ २ ॥
 निन्दा विकथा दोषो वारे, आप तरेने परने तारे,
 शाश्वत सुखना साधक जगमांहि वखणायछेरे. मुनिवर० ॥ ३ ॥
 परम महोदय ऋद्धि धारी, भावदयाना जे उपकारी,
 बाधक योगो टाळी साधकमांहि जायछेरे. मुनिवर० ॥ ४ ॥
 सिद्धदशाना जे अधिकारी, वंदो प्रेमे नरने नारी,
 विरळा आत्मदशाना भोगी मुनि वर्तायछेरे. मुनिवर० ॥ ५ ॥
 आत्म ज्ञानमां जे रंगाया, अनुभव अमृत ध्याने पाया,
 परमभावमां ध्यान थकी रंगायछेरे. मुनिवर० ॥ ६ ॥
 समकित दाता मुनि उपकारी, ध्यान दशाना जे छे धारी;
 भावे बुद्धिसागर मुनिवरना गुण गायछेरे. मुनिवर० ॥ ७ ॥

गुरु गुंहळी.

बेनी रघिसागर गुरु घर्दीए-ए राग.

गुरु पंचमहात्रन पाळता, करे देशोदेश विहार,
 पंचाचारने मनमां धारता. भावे भावना उत्तम बार. गुरु०
 परदर्शनने जे जाणता. जिन दर्शन स्थापे मार;
 ज्ञान ध्यानमां भावु गाळता. करे निन्दानो परिहार. गुरु०

नर नारीने प्रतिबोधता, शुभ संवमना धरनार,
 प्रग गुप्ति धारे भावधी, पंच समितिधी संघनार. गुरु० ॥३॥
 पंच इन्द्रियने वशमां करे, धारे गुप्ति ब्रह्मनी वेश;
 टाळे चतुर्विध कषायने, आनंदे विचरे हमेश. गुरु० ॥ ४ ॥
 द्रव्य क्षेत्रने काल भावधी, पाळे संवम सुख करनार,
 उज्ज्वल ध्याने निश्चदिन रमे, भुम ज्ञान रमणता सार.गुरु० ॥५॥
 बैरागी त्यागी शिरोमणि, धन्य धन्य मुनि अवनार.
 निश्चयनप व्यवहार जाणता, होशो वंदना वार हजार. गु० ॥६॥
 मुनिवर बंधे भवमय टळे, शुभ मुनि मुणो उपदेश;
 बुद्धिसागर सदगुरु वंदीए, गुरु ज्ञाने सुख हमेश. गुरु० ॥ ७ ॥

गुरुवन्दन.

गुंहुळी.

बेनी इतिमागर गुरु वंदीए-ए राग.

बेनो चाळो गुरुजीने वंदीए, उपदेशे छे तिनवर्ष;
 मातु श्रावक धर्म वे भाग्यता, जेथी नामे मयळीरे कर्म. बेनो. ॥१॥
 माननार्थी मयुरी देशना, देवे भविजन मुग्ध करनार;
 बोधिबीज इत्यर्था वाचना, भासे धर्मना चार प्रकार. बेनो. ॥२॥
 नयधंग प्रयागर्था देशना, वर्तनी पतजलधार;
 जीव चातक वान कर्म वगुं, पावे विगर्मा हर्ष अवार. बेनो. ॥३॥
 संसार समार जगावता दुःखदायक विषय प्रकार.

मया मोहनल्ल दुःख आगतो, चेतो चेतो इष्ट नरनार.	वेनो. ॥४॥
माया ममता दार येनमां, नदि सृज्युं आत्म भानः	
आशा वेद्या करमांदि चर्यो, वमें यद्यो अतिनादान.	वेनो. ॥५॥
लाख चोराणी भयतां यकां, पापी मनुष्यनो अवतारः	
चेतो चेतो इदममां मानिया, गुरु करेता बारंवार.	वेनो. ॥६॥
गुरु वस्तु धर्म बतावता, तेनो आदर करवो नारः	
जाणी धर्म आचारमां मूकवो, सत्यधर्म करी निर्धार.	वेनो. ॥७॥
निदा विद्यादिक परिहरि, सेवो उत्तम धर्माचारः	
सुदिमागर सद्गुरु वंदीए, गुरु तारे अने तरनार.	वेनो. ॥८॥

जैनधर्म गुह्यी.

राज उपर्यो.

जैन धर्म इदममां धारीए, जेपी नामे भवभव दुःखः	
एरे निर्मल आत्म धर्मपी, पापे येवन शाश्वत सुख.	वे० ॥१॥
भेद छेद आत्मता जानपी, सुष्ट वेवन अति पनापः	
एरे आत्म मे समानता, भवोभवनी भावत जाव.	वे० ॥२॥
ज्ञान दर्शन पराणी साधना, साधु धाररता आचारः	
साधर नररता जैन धर्मो, सर्व दर्शन नवी अवतार	वे० ॥३॥
समुद्रमां सरिता बहु स्रो, नदीनांदि मलनाशरः	
अकाल हरिंते वरु से जैन दर्शन अरु वररता	वे० ॥४॥
सर्वेः वरन विनना बहु, एतान्तरा ३० अन्तर	
एक वेवन इत उपासात, एत एत १० अन्तर	वे० ॥५॥
ईश्वरत सब इश्वरता, एत एत १० अन्तर	

नासे अशुद्ध परिणति वेगळी, भेदभाव सकल दूर जाय. जै० ॥६॥
 गुरु विनये ज्ञानने पापीए, श्रद्धा भक्तिथी उदार;
 बुद्धिसागर सदगुरु सेवतां, होवे जिनशासन जयकार. जै० ॥७॥

धर्मोपदेश गुंहली.

सनेही वीरजाजय कारीरे-ए राग.

वनीं सदगुरु वाणी सारीरे, साकरथी पण बहु प्यारीरे;
 कयां कर्म सहु हरनारी, जिनेश्वर धर्मनी बलिहारीरे;
 जेथी तरतां नरने नारी. जिनेश्वर० ॥ १ ॥
 दया धर्म हृदयमां धरीएरे, कदी वेंण जुटुं न उचरीएरे;
 कदी चोरी परनी न करीए. जिनेश्वर० ॥ २ ॥
 पर पुरुषर्था भेम निवारोरे, धर्म पतिव्रता मन धारोरे;
 तेथी पामो भवजळ पारो. जिनेश्वर० ॥ ३ ॥
 हेतु पूर्वक धर्म आदरीएरे, निदा विकथा परिहरीएरे;
 उत्तम नीति संचरीए. जिनेश्वर० ॥ ४ ॥
 धर्म अर्थने काम विचारीरे, कगे मोक्ष जवानी तयारीरे;
 धर्म श्रुति श्रुक्ति यनारी. जिनेश्वर० ॥ ५ ॥
 दुर्जननी मंग निवारीरे, भजो सज्जननी संग सारीरे;
 धर्माग्यदशा चित्तधारी. जिनेश्वर० ॥ ६ ॥
 देश चिरनिपणुं दिळधारीरे, जिन आज्ञाना अनुसारीरे;
 उत्तम जन शिव संचारी. जिनेश्वर० ॥ ७ ॥
 गुरु सेवां मद्रा टपकारीरे, श्रद्धा भक्ति अवधारीरे;
 बुद्धिसागर गुह जयकारी. जिनेश्वर० ॥ ८ ॥

अमूल्य सत्य बोध. गुंहळी.

ओधवर्जा संदेशो कहेसो श्यामने-ए राग.

- मुनि गुरुने वंदन करवुं भावयी.
विनय भक्तियो साधक सिद्धि धायजो;
प्रशस्त प्रेम देवगुरुने सेवीए,
तन मन धनयी सेवो धर्म सदायजो. मुनि० ॥ १ ॥
- भेद ज्ञानयी भावो आत्मस्वरूपने,
अनंतशक्ति चेतननी प्रगटायजो;
सर्वकालमां चिदानंद चेतन कथो,
चेतन ज्ञाने वस्तु सर्व जणापजो. मुनि० ॥ २ ॥
- आत्मज्ञानयी अळपाशे मिथ्यापणुं.
अंतरना उपयोगे साचो धर्मजो;
धामधूमयी धमाधमी चाली रही,
राग दोषयी बांधे जीवो कर्मजो. मुनि० ॥ ३ ॥
- सद्गुणदृष्टि सद्गुण धारो लीजोए,
उच्चभावयी भावो आत्म द्रव्यजो;
हेय ज्ञेयने उपादेयना ज्ञानयी,
साचु ते मारु मानो कर्तव्यजो. मुनि० ॥ ४ ॥
- उपशम संवर त्रिवेक रत्न विचारीए,
ममता भावे करीए आत्म ज्ञानजो;
भावदययी सत्य धर्म अवधारण.
आत्मोन्नतिनुं काष्ण जाणो श्यामजो. मुनि० ॥ ५ ॥
- इनियामाहि दोषांन सद्गुणां भयी.
जेने जे रुचे ते लेना भव्य जो.

दुर्गतिने सुगति पण निम हाशर्मा, गमती धारो धर्म एक कर्तव्य जो.	मुनि० ॥ ६ ॥
भाजकाळ करतां राहु दहाडा बडी जसे, आत्मोच्छ्रामे भ्रमूय जीवन जाय जो;	
उयारे त्यांरे आत्मोच्छमणी मोक्ष छे, अंतराष्ट्रियाळो मन हिन लायजो.	मुनि० ॥ ७ ॥
जेवी बुद्धि तेणु समजाशे राहु, दृष्टि भेदणी भेद पळे निर्धारजो;	
बुद्धिगणर राहुगुरु अद्दा धारता, माश्वन विद्धि पांमे नरने नारजो.	मुनि० ॥ ८ ॥

गुरु स्तवनम्. गृह्यती.

भाष्यकारा कर्तव्या कर्तव्या इत्यामने-य राम

३१ ३२ समर्पित राजा सद्गुरु वन वसःवन वासक या अन्वितायना, हान्यम गणनायना अन्वितायना	
वनना ३३ अन्वितायना अन्वितायना अन्वितायना अन्वितायना	३१७ ॥ १ ॥
३४ ३५ अन्वितायना अन्वितायना अन्वितायना अन्वितायना अन्वितायना	

सदुपदेशे साहुं तत्त्व जगाविने,

वंदु० ॥

संपन्न अर्थां करवा जन उद्धारजो.

अंतरना उपयोगे विचरे आत्मनां.

योग्य जीवने देवा योग्यज बोधजो:

असंल्पनदेशे स्थिरता ध्याने लाववा,

संवर सेवीं करवा आश्रय रोधजो.

वंदु० ॥ ३ ॥

वस्त यावरना प्रतिनालक कल्पानपी.

भावदपानीं मूर्ति साहु स्वात्मजो:

ज्ञाना भ्राता शत्रु माता मदगुरु.

सद्गुरुना वनीर साचा दासजो.

वंदु० ॥ ४ ॥

व्रण सुवननां सेव्य सदा भीसद्गुरु.

द्रव्य भावपी संपन्नना धरनारजो:

भव जलधिमां उत्तम नौका सदगुरु,

सद्गुरु नौकापी उवरो भव पारजो.

वंदु० ॥ ५ ॥

गुरु भक्तिपीं गुरुवाणीं मनमां ठरे.

गुरु भक्तिपीं उत्तम फल निर्धारजो:

सद्गुरु द्रोही द्वेषी दुर्जन त्यागजो,

परमत्रसनी प्राप्ति मीत्र यनारजो.

वंदु० ॥ ६ ॥

कलिकालनां गुरुनी भक्ति दोहीली.

गुरु भक्तो पण विन्या जन देखापजो:

दृष्टि रगतनां भुज्जी दुनिपा वावरी.

कान्तुनी मग देवे बहु भक्तापजो

वंदु० ॥ ७ ॥

मदगुरुदाम वन्या वर ज्ञान न मंदजे.

मदजो साचो मग रणे मगनारजो.

बुद्धिमागर सद्गुरु भद्रा भक्तिधी,
उत्तरो मागी भवसागरनी पारभो.

बंदू० ॥ ८ ॥

जिनवाणी. गुंढळी.

बेनी बुद्धिमागर गुरु गरीष-ए राग.

मारु मन मीरुं जिनवाणीमी, भक्ति आनंद मन उभराय;
 अन्य वात मगत्र न भावनी, कोने वीळनी वात करेबाय. पा० १॥
 लागे विषय विहागे रिग मया, लागे कुंडुव माया साठ;
 गृशवाम कागगृह नेहवो, मरु स्वार्थ नगी छे धमाळ. पा० ॥ २ ॥
 भजानगी म्हाळ जे मानियुं, ते म्हाळ नदि पदी गृध्र;
 नगी पटुं बेन संवारवी, गुरु करेछे पृथ्व पृथ्व. पा० ॥ ३ ॥
 हार्तीडा मरु मोह परीचनी, उगी ग्या मोह परीच जगाय;
 जेमे आरुं जेमे मन वालीरुं, श्रुतज्ञाने मरु मयजाय. पा० ॥ ४ ॥
 नयमागेने नेचनमने, नगी भादरुं उपांदय;
 वाचभावनी स्वतः मृत्ती, श्रुत तत्र हृदयमी जेय. म्हाळ० ॥ ५ ॥
 निवडुव संवागुं थानगी, निवगाविदवागी गृध्र;
 निर्वैव अवस्था आदगी, वेगे दादीरुं मरुद्वय म्हाळ० ॥ ६ ॥
 मागण्यां मागळ वृत्ता, तेतो मागळवन गृशाय;
 बुद्धिमागर अन्तर मागणा, परवानव पांवे पाय. म्हाळ० ॥ ७ ॥

- पृथ्वी अपने तेजवळी, वायुकाय मजार;
 सूक्ष्म वादर भेदधी, भटक्यो जीव अपार. ॥ ११ ॥
 साधारण प्रत्येक वे, वनस्पतिना भेद;
 भटक्यो चार अनंति त्यां, विविध पामी खेद. ॥ १२ ॥
 बहिरातम पद त्यां ग्रहं, लयं न आतम भान;
 भूल्यो भारे कर्मधी, शुद्ध बुद्ध भगवान्. ॥ १३ ॥
 काल अनन्तो, त्यां रहो, दुःख ज्यां श्वासोच्छ्वासं;
 भवितव्यता योगधी, चैरेद्रिमां वास. ॥ १४ ॥
 विचित्र देहो त्यां ग्रहां, नाम रूपना योग;
 तैरेद्रि चौरैद्रिमां, थइयो दुःखनो भोग. ॥ १५ ॥
 एम अनंता भव भमी, पंचेद्रि अवतार;
 पंचेद्रिमां चार भेद. देवादिक मन धार. ॥ १६ ॥
 काल अनंतो धीतियो, बहिरातम पद बुद्धि;
 भेद ज्ञानना योगवण, लही न आतम शुद्धि. ॥ १७ ॥
 पर भव कोन देखियो, क्यां ईश्वर देखाय;
 खातुं पीतुं पहेरतुं, सत्यपणे मन लाय. ॥ १८ ॥
 पुण्य पाप दीसे नही, स्वर्ग वतायो भाई;
 पाप पुण्यनी कल्पना, जगमां बडी ठगाई. ॥ १९ ॥
 भोळा त्यां भरमाय छे, करे विचारो एम;
 बहिरातमपद वासिया, भवजलधि तरे केम. ॥ २० ॥
 दान करेधी शुं हूवे, जाप जपे शुं थाय;
 धूर्त जनोनी कल्पना, भोळा त्यां भरमाय. ॥ २१ ॥
 एवी बुद्धि जेहनी, ते बहिरातम दीन;
 धर्म मर्म समझे नहि, मदगुरु संगति हीन. ॥ २२ ॥
 पंचतन्वतुं पृत्युं, आतम मानो देह;

- देह थकी न्यारो नही, नास्तिक माने एह. ॥ २३ ॥
- सूक्ष्मबुद्धि सदयुक्ति वण, आतम नहि समजाय;
आतम अज्ञानी जडो, भवमांहि भटकाय. ॥ २४ ॥
- वीतरागना वचनथी, ए सद्युक्तं समजाय;
सद्गुरु संगे आतमा. त्याद्वाद रूप थाय. ॥ २५ ॥
- अनंत काल भवमां भम्यो, यइ नहि तत्त्व प्रतीत;
आत्मतत्त्वना ज्ञान वण, टळी न भवभय भीत. ॥ २६ ॥
- कर्ता ईश्वर मानता, आपमतिला लोक;
तत्त्वमार्गने नहि गणे, तसविद्या सब फोक. ॥ २७ ॥
- वहिरातमपद् वासना, एहिज भवतुं मूल;
मोह मदिरा पानथी, करी महा ए भूल. ॥ २८ ॥
- विवेक दृक् खूले यदा, तो सद्युक्तं समजाय;
भेद ज्ञाननी योजना, हंस चंचुने न्याय. ॥ २९ ॥
- पंच तत्त्वथी भिन्न छे, चेतन मनमां जाण;
अराणिमां अग्नि वसे, आत्म देहमां मान. ॥ ३० ॥
- पंच भूतमां ज्ञान गुण, कदी नहीं देखाय;
मृतक शरीरे पंच भूत, नहि चेतन वर्ताय. ॥ ३१ ॥
- सुख दुःख चेष्टा जेहथी, जाणे सुखने दुःख;
ताप टाढने जाणतो, तृषा रोगने भूख. ॥ ३२ ॥
- आतम तत्त्व विचारीए. व्यापक देह मजार;
असंख्यात प्रदेशथी, शाश्वत नित्य विचार. ॥ ३३ ॥
- चित् शक्ति चेतन विषे, वर्ते काल अनादि;
पंच तत्त्व जड रूप छे, नहि तेथी तसबाध. ॥ ३४ ॥
- परभव कौने देखियो, एतो उत्तर एम;
सर्वज्ञे दीडो सदा, ज्ञानदृष्टिथी नेम.

- ईश्वर वयां देखाय एम, वदे विकूल जन वाण;
 ज्ञानदृष्टियी सहु घटे, शुं त्यां ताणाताण. ॥ ३६ ॥
- चक्षुधी देखायजे, मान तेह प्रमाण;
 पितामहादिक थे गया, शुं छे त्यां एधाण. ॥ ३७ ॥
- परंपराए ते घटे, माने मन जो वेश;
 परंपराए तीर्थनाथ, मानतां शो क्लेश. ॥ ३८ ॥
- तीर्थकर सर्वज्ञ छे, भापे सत्य स्वरूप;
 सिद्धो देख्या तेमणे, शाश्वत शुद्ध अनुप. ॥ ३९ ॥
- तीर्थकर ते ईश छे, शिवनगरीनो भूप;
 देखे ज्ञानी आत्मा, मूढ धरे मन चूप. ॥ ४० ॥
- पाप पुण्य दीसे नहीं, ए पण युक्ति हीन;
 वाग्वादिक दीमे नहीं, मानो केम प्रवीण. ॥ ४१ ॥
- पुढलस्कंधो दृष्टिधी, कोइक तो देखाय;
 कोइक तो स्पर्शाय पण, नजरे नहीं जणाय. ॥ ४२ ॥
- ताड ताप स्पर्शाय छे, ग्रहां नहीं ते जाय;
 शाताशाता पुढलो, फलोदये परखाय. ॥ ४३ ॥
- पुण्य प्रकपें स्वर्गमां, उपजे भवि जन कोय;
 उग्र पापधी नरकमां, शुं त्यां अचरिज होय. ॥ ४४ ॥
- स्वर्ग नरक ते कल्पना, माने मोही मूढ;
 सत्य स्वरूप न अन्यथा, ए अन्तरनूं गूढ. ॥ ४५ ॥
- ज्ञानीये दीडुं सहु, स्वर्ग नरक साक्षात्;
 सर्वज्ञदृष्टि वदे, दृश्यपणे सहु वात. ॥ ४६ ॥
- सूर्य चंद्र ग्रहादिको, भाग्या मूत्र मझार;
 स्वर्ग नरक पण भाखियां, सत्यपणे ते धार. ॥ ४७ ॥
- कयुं मयोजन ज्ञानिने, करे कल्पना वात;

- राग द्वेष जेने नही, सत्य पणे सौं ख्यात. ॥ ४८ ॥
- दान करेथी शुं हुवे, जाप जपे शुं याय;
करे कुतर्को मुग्ध जन, बुद्धि नहि स्थिरठाव. ॥ ४९ ॥
- दाने इष्ट पमाय छे, दाने सर्व सधाय;
उत्तम ग्रहमां उपजे, ए सहु तस महिमाय. ॥ ५० ॥
- राजग्रहे को उपजे, कोईक भिक्षुक घेर;
दान पुण्य मान्या विना, न्याय ग्रहे अंधेर. ॥ ५१ ॥
- दान क्रिया तप जप धर्मी, प्रगट पुण्य धंधाय;
तदनुसारे जन्म होय, धर सदुक्ति न्याय. ॥ ५२ ॥
- पश्चिमवतनी संगथी, बुद्धि विकलता घाय;
शाखो धरण कर्या विना, नास्तिकता मन पाय. ॥ ५३ ॥
- मद्गुरु संग करे नहि, वांचे नहि सदग्रंथ;
आपमतिं आगल करी, चाले अबळे पंथ. ॥ ५४ ॥
- दीर्घदृष्टि जेनी नही, तस्य तशुं नहि भानः
सुधारो ते शुं करे, बुद्धि हीन नादान. ॥ ५५ ॥
- पुनर्जन्म नहि संपजे, कथनी करता कोषः
सत्य बचन तेनुं नही, कसुं विचारी जोय. ॥ ५६ ॥
- यदि सिद्ध जो आत्मा, पुनर्जन्म नो सिद्धः
पुनर्जन्म संस्कार बाल. स्तन पाने नमिद्ध. ॥ ५७ ॥
- जन्मे अंधा पांगला. पुनर्जन्मनां पारः
रोगी शोबी को हुवे पामे बहु संताप ॥ ५८ ॥
- जाति धरणे सिद्ध ते. पुनर्जन्मनी बातः
पुनर्जन्म अविगदधी आत्म हाय अनाद.
एते पामे इय एत नीते मानव बटलायः
ते एते तरेको आत्म एहिष्ठ न्याय

योगि योग समाधिधी, पुनर्जन्मनी वात;	
सिद्ध ग्रहे छे ज्ञानमां, अनुभवधी साक्षात्.	॥ ६१ ॥
पुनर्जन्म संस्कारधी, क्रोध अदिमां सिद्ध;	
नास्तिकवादि तर्कने, देशवटो एम दीघ.	॥ ६२ ॥
पंच भूतधी भिन्न ए, चेतन नहि परखाय;	
पंच भूत संयोगधी, चेतन शक्ति थाय.	॥ ६३ ॥
चेतन शक्तिशावृता, पंच भूत संयोग;	
पंच भूत संयोग वण, घटे न चेतन योग.	॥ ६४ ॥
पंचभूत संयोगधी, आत्म संज्ञा थाय;	
पंच भूतना योगधी, चेतन शक्ति विलाय.	॥ ६५ ॥
ओछां अधिकां पंच भूत, मलतां घटना थाय;	
अंधा बहिरा बोचडा, पंचभूत महिमाय.	॥ ६६ ॥
फेरफार वायु यकी, साजा गांडा थाय;	
इंद्रिय पंचनी शक्तियो, शक्ति भूत कहाय.	॥ ६७ ॥
मृतक शरीरे पंच भूत, संयोगे पण होय;	
रही नहीं त्यां ज्ञावृता, जटता धर्म जोय.	॥ ६८ ॥
जटता धर्म पंच भूत, काल अनादि जोय;	
चिन् शक्ति चेतन विषे, भिन्नपणे अवलोय.	॥ ६९ ॥
पंचभूतधी भिन्न छे, जाणो आत्म द्रव्य;	
कोटि कुतर्कोणकरी, बले नहीं कंड भव्य.	॥ ७० ॥
उपज्यो नहीं ए हेतुधी, अज आत्म कहेवाय;	
रूप नहि ए हेतुधी, अरूप एह प्रहाय	॥ ७१ ॥
पुद्गल म्कंधो कर्ष रूप, ग्रहि करे अवतार;	
निक्षपधी अरूप पण, रूपीनय व्यवहार.	॥ ७२ ॥
अंधा बहेरा बोचडा, कर्म यकी उपनाय;	

- दम अपर्यातिमान पान, चेतन ए महृ पाय. ॥ ७३ ॥
 पेरफार पाशुधरी, माना गांटा धाय;
 दोले एतुं शायरा, जूट्ट ए फटेनाय. ॥ ७४ ॥
 प्राधिलता कर्मोदय, निमित्त योगे पाय;
 आत्म भूले भान निज, गांटी जग गरराय. ॥ ७५ ॥
 कर्ता भोजता कर्मनो, पनुर चेतन जाण;
 पुनर्जन्मनी साधिती, पूर्व करी ममाण. ॥ ७६ ॥
 पुनर्जन्मनी सिद्धता, भार्गी आत्म ग्रंथ;
 समस्तु समजी सरयेने, घाले हुक्ति पंथ. ॥ ७७ ॥
 थडा पली जो हुवे, तो मपहुं समजाय;
 अभवी दुरभवी जीवने, थडा कदी न थाय. ॥ ७८ ॥
 मपहुं अबहुं परिणमे, भीट्ट त्यागे क्षेर;
 अभवी दुरभवी जीवने, अंतरमां अंधेर. ॥ ७९ ॥
 फोण हुंने मादरं, तेनुं नहि मन भान;
 घाहिर दृष्टि घामना, घहिरातमनुं ठाण. ॥ ८० ॥
 ईश्वर कर्ता मानता, घहिरातमनी ल्हेर;
 आत्मते परमात्मा, मान्या घण अंधेर. ॥ ८१ ॥
 रागद्वेष जेने नहीं, निराकार भगवान्;
 समवापि कारण विना. निमित्तनुं शुं ठाण. ॥ ८२ ॥
 काल अनादि दुर्नीयां. स्वयंमिद्ध ते जाण;
 कर्ता नहि तेनो प्रभु एवं मनमां आण ॥ ८३ ॥
 काल अनादि परिणर्मा. अशुद्ध परिणति योग;
 देहादिकने। आत्मा कर्तापणे प्रयोग । ८४ ॥
 आत्म तोहज ईश ले. मत्ताण कहवाय.
 शुद्धाशुद्ध मृवणवन थ मद्युक्ति न्याय. ।

- पर परिणति योगथी, परनो कर्ता एह;
 शुद्ध परिणतिए करी, निजगुण कर्ता तेह. ॥ ८६ ॥
- कर्म रहित ते ईश छे, परनो कर्ता केम;
 पर कर्ता बहिरातमा, सबळो अर्थज एम. ॥ ८७ ॥
- मिथ्यापरिणतिए करी, कारक पद बदलाय;
 शुद्ध परिणतिए करी, शुद्धपणे प्रणमाय. ॥ ८८ ॥
- सर्वत्र व्यापक मभु, कौइक माने जीव;
 एक एवहि आतमा, माने जीवने शिव. ॥ ८९ ॥
- प्रतिबिंब परमात्मनां, जीव अनेको जोय;
 जीवपणुं टळतां धरुं, परमात्म पद होय. ॥ ९० ॥
- आत्म तत्त्व न एहयुं, व्यापक सर्व मझार;
 आत्म तत्त्व जो एकतो, सुख दुःख घटे न सार. ॥ ९१ ॥
- एक बंधाये अन्य बंध, एक छुटाये अन्य;
 संग्रह नय सत्ता ग्रहे, व्यापक छे चैतन्य. ॥ ९२ ॥
- प्रति शरीरे भिन्न भिन्न, आत्म तत्त्व कहाय;
 व्यक्तियी सहु भिन्न छे, ऐक्यपणुं गुण लाय. ॥ ९३ ॥
- आत्म ते परमात्म, अनंत आत्म जाण;
 कर्म क्षयेयी सिद्ध मुद्ध, विदानंद भगवान्. ॥ ९४ ॥
- स्वामी सेवक भावने, शिवमां माने कोय;
 कर्म क्षयेयी सारीखा, भिन्नपणुं नहि जोय. ॥ ९५ ॥
- जीव ईश्वर माया त्रिकं, जगमांहि बर्ताय;
 जीव ईश्वर पद नहीं, परे, ईश्वर जीव न थाय. ॥ ९६ ॥
- माया आधीन जीव छे, माया उपरी ईश;
 एवुं जाणी मेवको, भक्ति करो जगदीश. ॥ ९७ ॥
- मम्यक ज्ञान विना मुधा, भाग्ये मनिया कोय;

- सम्पक् दृष्टे जैहनी, तेने सबहुं होय. ॥ ९८ ॥
- जीव ईश्वरमां भेद तो, मायापी परत्वाय;
वेमां छे ज्ञानादे गुण, भिन्नपणुं हुं याय. ॥ ९९ ॥
- भिन्नपणुं माया यकी, जीव ईश्वरमां भेद;
पर परिणतिए करी, हुं त्पां करीए खेद. ॥ १०० ॥
- माया जड स्वरूप छे, चेतन नरी फोवाय;
जीव ईश्वरमां चेतना, द्वि तत्त्वे चित्तलाय. ॥ १०१ ॥
- अनित्य आत्म मानतां, पटे न युक्त विचारः
जन्मांतरमां यादी तो, नित्य थकी सोहाय. ॥ १०२ ॥
- क्षणिक आत्म मानतां, को कोथो बंधाय;
कोई करे को भोगवे, ए मोयो अन्दाय. ॥ १०३ ॥
- क्षणे क्षणे विचार भेगि, उपजे विणसेभाइः
आत्म नित्य स्विकारतां, कपुं कर होय मगाइ. ॥ १०४ ॥
- भूत भाविने संमति, त्रिजाले एक रूपः
स्वरूप फरे नरी जेतुं, मान नित्य कर चूट. ॥ १०५ ॥
- नित्य आत्मा होय तो, तो विचारो फेरः
जो विचारो फेर तो, नित्य द्रो अंधेर. ॥ १०६ ॥
- अनित्य दाटे आत्मता, क्षणे क्षणे बदलायः
बरे विचारो आत्म फेर, क्षणिक बादनो न्याय. ॥ १०७ ॥
- मद्गुरु हवा बडाक्षयी, बरोला आत्म तत्वः
सत्य दुलिपी धर्मोदे, तो दगटे अकल्प. ॥ १०८ ॥
- अनित्य आत्म मानरो इति लक्षणे वरः
अनेबाव मज्जानयो मरहुं नावे दस
दोनाधिरे नर वरयो आत्म नित्य बरार
दोनाधिरे नर वरयो अनित्य आत्म दाट

- वींठी बेडने डुंपीयो, सोनाना पर्याय;
 भिन्नपणे फरता अपि, सोनापणुं सहुर्माय. ॥ १११ ॥
- अनेक वासण माटीनां, माटी नहीं बदलाय;
 फरे ज्ञान त्पुं आत्मनुं, आतम नहीं बदलाय. ॥ ११२ ॥
- आत्म ज्ञानना फेरथी, आतम विणशी जाय;
 मृद्रव्य पर्याय नाश, क्षय मृत्तिका पाय. ॥ ११३ ॥
- मृत्तिका तो नहीं फरे, क्षणिक आतम केम;
 पर्याये अनित्य नित्य, द्रव्यपणे छे तेम. ॥ ११४ ॥
- आतम नित्यानित्य छे, बदो विचारी एम;
 स्याद्वाद मत ज्ञानथी, चिदानंद लहो क्षेम. ॥ ११५ ॥
- आतम ते शी वस्तु छे, तेनुं नहीं मन भान;
 धर्म धर्म करता फरे, बहिरातम गुलतान. ॥ ११६ ॥
- धर्म न जाति कूलमां, धर्म न वाशाचार;
 आतम तत्त्व ग्रथा विना, बहिरातम निरधार. ॥ ११७ ॥
- पुण्योदयथी सदगुरु, संगत सहेजे धाय;
 भेद ज्ञाननी योजना, पामी तत्त्व ग्रहाय. ॥ ११८ ॥
- निभिरारिना तेजथी, अंधकार विघटाप;
 अंतरतम भानु यकी, कदी न दूरे धाय. ॥ ११९ ॥
- सदगुरु संगत पामर्ता, अंतरतमनो नाश;
 कल्पवृक्ष श्री सदगुरु, तेना यइए दास. ॥ १२० ॥
- उपकारी निज आत्मना, सदगुरु साचा देव;
 सेवो त्रिकरण योगथी, टळे अनादि कुट्टेव. ॥ १२१ ॥
- मिथ्या तर्को शुं करगे, टालो मिथ्यावाद;
 गुर्वाधीन मनट्टे करां, पामो शुध्दुं हार्द. ॥ १२२ ॥
- मायामां मलकाडने, धरो शुं मनमां मान,

- सुवर्धन मनहुं करो, पामो निज घर भान. ॥ १२३ ॥
 श्रद्धा भक्ति गुरु तणी, जेवी मनमां होयः
 तदनुसारं तत्त्वने, पामे भविका कोय. ॥ १२४ ॥
 मिया प्राणने पुत्रपी, अधिको गुरुनो रागः
 गुरु वचने गुणधर्म ने, पामे भवि तौभाग्य. ॥ १२५ ॥
 असंख्यआत्मभेदप्रमय, आत्म तत्त्व विचारः
 आत्म ते परमात्मा, सिद्ध बुद्ध निरधार. ॥ १२६ ॥
 पगपी शिर पर्यंत जे, पुद्गलन्वपि देहः
 वरयो न्यानमां खड्गज्युं, निराकार गुण गेह. ॥ १२७ ॥
 नहि इन्द्रियो आत्मा, मन वाणीयी भिन्नः
 अंतर आत्म ओळखो, नेनुं ए आकीन. ॥ १२८ ॥
 लेख्या योग न आत्मा, नहि वर्गणा आठः
 अंतर आत्म ओळखो, तेनो एहे पाठ. ॥ १२९ ॥
 कर्ता छे निज रूपनो, अचळ अकळ भगवान्तुः
 शक्ति अनंति शाश्वती, देता निजगुण दान. ॥ १३० ॥
 अमल अटल आधारवंत, वेत्ता पण नहीं वेदः
 सूक्ष्मयी पण सूक्ष्मए, जरा नहि प्रस्वेद. ॥ १३१ ॥
 काल अनादि योगयी, मिथ्या परिपाति पीनः
 कर्मन्वप पुद्गल इही, जिन पण यह्यो दीन. ॥ १३२ ॥
 नड पुद्गल संगे रही, भूल्यो निजगुण भानः
 गुरु वचनामृत त्यागिने, कीधु विपनुं पान. ॥ १३३ ॥
 सत्ता वे मारी स्वरां कर्ग न नेनी घाटः
 निरोभाव निज कृद्धितु हेतु छे परमाट. ॥ १३४ ॥
 पर पोनातु मानीन रड्यो हुं परदेशः
 मोहमायाया मनन थडं, विविध पाशयो केश

रागे पागो रातदीन, ज्यां त्यां हुं भरमाउं;	
रागद्वेपना योगधी, कर्म ग्रही दुरवपाउं.	॥ १३६ ॥
मिद्ध बुद्ध परमात्मा, जेशा सिद्ध महार;	
तेरो हुं छुं आत्मा, फेर फार नहीं धार.	॥ १३७ ॥
जेशा स्वप्न दशाविषे, मन चंचलता घाय;	
स्वप्न सृष्टि भासे बहु, जागतां दूर जाय.	॥ १३८ ॥
तेरी छे यहिरातमा, दशा विचित्रा वेद;	
अंतर आत्म यावता, तेनो नहीं मन रोद.	॥ १३९ ॥
अंतर आत्म प्राणिया, मूखेले परभाव;	
जागेले निन्नरूपमां, चेतन एह स्वभाव.	॥ १४० ॥
चतुर्थ गुणस्थानक लहे, अंतर आत्म योग;	
द्वितीय गुण स्थानक लगे, अंतर आत्म प्रयोग.	॥ १४१ ॥
अंतरआत्म योगधी, गमकिर्ती कहेवाय;	
अंतर्गृहीत तेदनी, विज्ञापणे परव्याय.	॥ १४२ ॥
विषयान्तर विष मम ह्रुवे, पर पुढल नहीं रंग;	
उदासीनता विषमां, प्रीष्टे ममता गंग.	॥ १४३ ॥
कनक उपल मग्ग्या हृदि, निंदक बंदक एरु;	
अंतर आत्म प्राणिनी, बनें एदनी टेक.	॥ १४४ ॥
ज्ञान चरण आगारना, प्यिर मांउे उपयोग;	
अद्वैतिक मांउे मोग एग, जलचक्रजने योग.	॥ १४५ ॥
आत्म तन्त्र विद्याग्ना, धर्म ध्यानमां गिल,	
आनें गौडने ग्यागना अंतर आत्म मिल.	॥ १४६ ॥
आत्मोत्कर्ष विम नहीं, परावर्तने ध्यान;	
नही कृति जेनी मटा. अंतर आत्म ज्ञान.	॥ १४७ ॥
विद्यागृह मम छागना, मरटा धा संसार;	

- अंतर आत्म प्राणिया, सफलो तम अवतार. ॥ १४८ ॥
 भोग रोगसमभावतो, नहीं संसारे चैन;
 स्वाराधियो संसार छे, मात पिताने बदेन. ॥ १४९ ॥
 शरीर काराग्रह बस्यो, आयुष्य बेटी बंध;
 शुं संसारे राचहुं, पुद्गलना ए स्कंध. ॥ १५० ॥
 आत्म ध्याने रक्तता, रत्नत्रयिनुं ध्यान;
 एकोहं गुण पूर्णता, साचुं वर्ते ज्ञान. ॥ १५१ ॥
 रत्नत्रयीनो स्वामी हुं, मुख शाश्वतं चिद्रूप;
 नहीं अन्यनो हुं कदी. परमानंद स्वरूप. ॥ १५२ ॥
 शाताशाता वेदनी, कर्म सुख दुःख थाय;
 चतुर्गति भवकूपमां, केवल दुःख ग्रहाय. ॥ १५३ ॥
 क्रोध करु कोना प्रति, क्रोधी नहीं देखाय;
 राग करुं कोना प्रति, रागी नहीं दर्शाय. ॥ १५४ ॥
 होवे मनमां द्वेषतो, द्वेषी पोते थाय;
 द्वेषातीत मन मादरुं, वर्ते तत्व जणाय. ॥ १५५ ॥
 स्थिर भासे मन मादरुं, तो सहु लागे स्थिर;
 मूर्च्छातीत मनयोगयी, चेतन स्वयं फकीर. ॥ १५६ ॥
 चित्ते भव भ्रमणा वधे, चित्ते भवनो नाश;
 चित्ते चंचलता वधे, चित्ते सुखनी आश. ॥ १५७ ॥
 मन मर्कट मदिरा पीवे, कुदे ठामो ठाम;
 विषयातीत मन मांकहुं, स्थिर वर्ते सुख धाम. ॥ १५८ ॥
 फष्ट क्रिया करतो फरे, वशवर्ते नहीं चित्त;
 निष्फल करणी जाणवी, ज्युंशांखरनुं चित्र. ॥ १५९ ॥
 सरजल हाले हाल तुं, चंद्रतणुं प्रतिधिंब;
 सरजल स्थिरे स्थीरते, मनवशवीत क्लीब.

- पुरुषार्थ मेमे ग्रही, करशे मन आधीन;
 आत्म अर्था तेजनो, कोइ न वाते दीन. ॥ १६१ ॥
 आहुं अवलुं दोडनुं, मनहुं मोहुं शेर;
 यावन् मन नवीं भीतीसुं, तावत् छे अंधेर. ॥ १६२ ॥
 मन चंचलता शुं करे, मन चंचलता वार;
 मुक्ति सन्मुख्य मन करो, पापो भवजळ पार. ॥ १६३ ॥
 विषय भील भोगी यदा, मनहुं त्हाऊ शोप;
 तावन् भ्रमणा भवतणी, करो न संशय कोप. ॥ १६४ ॥
 मन मारो निजध्यानधी, वारो विषय विचार;
 फरी फरी पळशे नहीं, मानवनो अवतार. ॥ १६५ ॥
 द्वेषी तज तुं द्वेषने, द्वेषी शाने थाय;
 द्वेषीजन संमारमां, चतुर्गति भटकाय. ॥ १६६ ॥
 द्वेष न तारो धर्म छे, परपरिणतिधी द्वेष;
 भारक द्वेषकरी भवी, पामो भवमां हेग. ॥ १६७ ॥
 शुद्ध स्वरूपी तुं सदा, निर्मळ मिद्ध समान;
 पर पोतानुं मानीने, शुं तुं भूले भान. ॥ १६८ ॥
 परपरिणतिधी तुं सदा, न्यारो चेतनराय;
 आपोभाय विचारतां, अनुभव पांने पाय. ॥ १६९ ॥
 हमनो रोतो तुं नहीं, तुं छे गमनातीन;
 देह भाटकनीं कोटडी, र्यां शुं ममता चित्त. ॥ १७० ॥
 अनंत देहो मूर्कियां, तवीं छे आ देह.
 न्यारो तवीं धातमा. विद्वानंत गूग गेह. ॥ १७१ ॥
 इयजे विगजे नुं नहीं, नुं धविनामी जाग;
 अत्रगदर धातम यमु. गृह्यनुं नुं छे दाग ॥ १७२ ॥
 अनंत शक्तिमय मदा अनंत श्रद्धि मूट;

- निश्चल ध्याने ध्यावतां, मिटे अनादि धूप. ॥ १७३ ॥
- दुर्भागी दुःखी नहीं, अंतरदृष्टि धार;
अमूल्य आयु पामिने, कर निजगुण श्रुं प्यार. ॥ १७४ ॥
- मोतुं खुं तुं नहीं, पुद्गल स्कंध विचार;
तेमां तुं ललचाइने, भूले मूढ गमार. ॥ १७५ ॥
- स्त्री पुत्रादिक तुं नही, तारापी ए भिन्न;
सौधी न्यारो तुं सदा, वयुं माने हुं दीन. ॥ १७६ ॥
- खसचळपी खणयुं मुधा, मुख ते दुःख स्वरूप;
विषय वासना मुख ते, केवल भवनो कूप. ॥ १७७ ॥
- पर सन्मुख जे चेतना, तेहिज भवतुं मूल;
स्व सन्मुख जे चेतना, आत्मदशा अनुकूल. ॥ १७८ ॥
- परभावे रंजेयदा, तदा ग्रहे तुं कर्म;
आत्म स्वरूपे रमणता, करतां पामे शर्म. ॥ १७९ ॥
- अंतरदृष्टि धर्म छे, बाहिरदृष्टि कर्म;
समजे समजु चित्तमां, पामी तेनो मर्म. ॥ १८० ॥
- अंतरदृष्टि जीबने, उपजे मन आनंद;
केवल दुःख निधानरूप, लागे दुर्नीपां फंद. ॥ १८१ ॥
- राजा रंजने बादशाह, ए सह दुर्नीपां खेल;
छासं नहीं एमां जरा, ममता पुद्गल मेल. ॥ १८२ ॥
- सौधी मोये श्रेष्ठ हुं; दुर्नीपां छे तुज दाम;
आदादामी बर परी, बरतुं ध्याने वाम. ॥ १८३ ॥
- धर्माधर्माचारने, पुद्गल काल विचार;
न्यारो तेधीं तुं सदा, काल अनादिधार. ॥ १८४ ॥
- कालअनादि पुद्गले, पर परिणामी हो;
दिव्याअज्ञाने बरी, जनि अ हारी रा!

- पुद्गल मित्र न ताहरो; तस सगे नहीं सुख;
 सुख छे एकाकीपणे, परं परिणामे दुःखः ॥ १८६ ॥
 अहो ज्ञानी पण आतमा, पुद्गलया बंधाय;
 पुद्गल जड शुं जाणनुं, चेतन दुःख उपायः ॥ १८७ ॥
 शाताशाता पुद्गलो, क्षीर नीरज्युं होय;
 परग्राहक थे आतमा, सुख दुःख पामे सोयः ॥ १८८ ॥
 बाहिरदृष्टि चेतना, परिणमतां छे बंध;
 बाहिर दृष्टि पावतां, चेतन पोते अंधः ॥ १८९ ॥
 अंतरदृष्टि चेतना, करती आतम भान;
 बंधाये नहीं आतमा, निज भावे गुलतानः ॥ १९० ॥
 आत्मासंख्य प्रदेशयी, करतो स्वयं प्रकाश;
 द्विउपयोगे चेतना, शाश्वत सिद्ध विलासः ॥ १९१ ॥
 स्थिरदृष्टिधी धारीये, आतम शुद्ध स्वरूप;
 भासे आतम ज्ञानमां, लोकालोक स्वरूपः ॥ १९२ ॥
 केवल शुद्ध स्वरूपमां, अखंड आनंद होय;
 बाकी दुनीयादारीमां, दुःखनादरिया जोयः ॥ १९३ ॥
 फेकी रत्नचिंतामणि, कोइच्छे मनकाच;
 क्षणिक मानव सुख हेत, परिहरे केष साचः ॥ १९४ ॥
 शाश्वत सत्य ते आतमा, शाश्वत सुखनुं स्थान;
 बाकी सुख न कोइमां, शुं भूले छे मानः ॥ १९५ ॥
 गांटा अज्ञानीजना, अंतरमां अंधेर;
 बाहिर सुखनी लाञ्छे, भमना डेरंटेरः ॥ १९६ ॥
 स्वप्न सुखलदी भसतां, मूख न भागे भाई,
 पर पुद्गलयां सुख न, केवल दुःख सगाइ,
 तुं पोताने पाम्मे, तुं छे अपरंपारः ॥ १९७ ॥

निर्मल देवय्य शान्दय्य, मित्रय्य स्वर्गो ज्ञान.	१०३१
निर्मल ज्योति शार्दी, अमर अतीतमय्य.	
निश्चयनययी शार्दी, मया इह अहम्	१०३२
अमर देवे शार्दी ज्ञान, शार्दी देवे इह.	
अमर मयारी शान्दय्य, अमरय्य इह	१०३३
वयनी शार्दी इह शार्दी, इह वयनीय्य इह.	
अनेवान्न शान्दय्य, शिवाय्य अमरय्य	१०३४
अतीतय्य अमरय्य, इह इह शान्दय्य शान्दय्य	
ताम ज्ञान शार्दी शार्दी, मया इह अमरय्य.	१०३५
शान्दय्य शिवाय्य शार्दी, शान्दय्य शिवाय्य	
शिव शार्दी शार्दी शार्दी, शिव शार्दी शिव.	१०३६
इह शान्दय्य शिव शिव, इह शिव शिव	
अहम् अहम् इह शान्दय्य, शिव शिव शिव	१०३७
मया शिवय्य शान्दय्य, शिवय्य शान्दय्य शिवय्य	
शिवाय्य शान्दय्य शिव, शिव शिव शिव	१०३८
अहम् अहम् शान्दय्य, अहम् शान्दय्य शिव	
शान्दय्य शिव शिव, शिव शिव शिव	१०३९
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४०
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४१
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४२
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४३
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४४
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४५
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४६
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४७
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४८
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०४९
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	
शिव शिव शिव, शिव शिव शिव	१०५०

- शिष्यो आ संसारमां, एवा धरतो ख्याल. ॥ २२३ ॥
 अंतर तत्त्वे योग्यता, धारे सञ्जन शिष्य;
 अंतर आतम ओळखी, धावे प्रभु जगदीश. ॥ २२४ ॥
 जगन्नाथ ते आतमा, तीर्थ वहुं संसार;
 सत्य तीर्थ समज्या विना, शोध्यो नहि कंड सार. ॥ २२५ ॥
 जेयी सहु शोधाय छे, ते तुं आतमराय;
 अनंत ऋद्धि स्वामी तुं, निजपदने निज गाय. ॥ २२६ ॥
 ललरी नदीने उवरी, जावुं पळे पार;
 परमात्म पद तेहवुं, प्राप्ति हुंकर धार. ॥ २२७ ॥
 टोंटोडो लयम करे, करु हुं जलधि शोप;
 तेवुं साहस आत्ममां, करतां छे. संतोष. ॥ २२८ ॥
 धर्मध्यान अवलंबतां, बर्वे शुद्ध स्वभाव;
 शुद्धध्यानना अंगने, पामे निजगुण दाव. ॥ २२९ ॥
 शुद्धध्यानने ध्यावतो, वरतो कर्म मंगार;
 केवलज्ञानोद्योतपी, लोकालोक मंगार. ॥ २३० ॥
 घनघाति चड कर्मनी, स्थिति अलगी क्रीध;
 दग्ध रज्जुवत् वेदनी, आदि चड प्रसिद्ध. ॥ २३१ ॥
 आयुः कर्मोदय धरती, विचरे महीतल पीठ;
 सर्वकर्मना अंतपी, पामे द्विवपुर इष्ट. ॥ २३२ ॥
 जन्म मरण तो ज्यां नही, ज्यां नहि शोक वियोग;
 हुधा पिराना ज्यां नही, चिन्ता नहि ज्यां रोग. ॥ २३३ ॥
 शरीर पचार्तात ज्या, गमनागमनातीत,
 रूपारूप स्वरूपवर नहि ज्या कृपा चित
 अष्टबर्गला ज्या नही, जेव न जर्मान वेद
 पच इंद्राने मान दग नहि ज्या उदने संद

- शाताशाता वेदनी, तेपण नावी दूर;
सहेजानंद स्वरूपमां, सुखवर्ते भरपूर. ॥ २३६ ॥
- पुरुषोत्तम परमात्मा, परमेश्वर सुखकंद;
दुःखातीत स्वरूपमय, नही शब्दादिक फंद. ॥ २३७ ॥
- राग द्वेष जेमां नहीं, निर्मळ आतमज्योत;
स्वसत्ताए शुद्ध धै, कयो महा उद्योत. ॥ २३८ ॥
- त्रण्य भुवनमां दिनमाणि, स्वपर प्रकाशी जेह;
वाणी अगोचर धर्ममय, क्षायिक गुणनुं गेह. ॥ २३९ ॥
- शुद्ध स्वरूपी चेतना, वर्ते त्यां वे भेद;
अस्ति धर्म अनंत त्यां, नास्ति धर्म पण वेद. ॥ २४० ॥
- अविचल आत्म स्वरूपमय, नित्यानित्य स्वभाव;
भव्याभव्यस्वभावमय, शुद्ध अनंत प्रभाव. ॥ २४१ ॥
- अखंड अव्यय अज्ञ सदा, निराकार निःसंग;
गुण पर्यायने ध्रौव्यता, अगुरुलघु गुण चंग. ॥ २४२ ॥
- अज्ञर अविचल धर्ममय, वाणी लहे न पार;
जाणे पण नहि कही शके, केवलज्ञानी धार. ॥ २४३ ॥
- निवृत्तिपद एकहुं, ज्यां नहि दुःख लगार;
निव सनानन पदचरी, लहिये मुक्त अपार. ॥ २४४ ॥
- निरोभाव गुण संपदा, आविर्भावे तेह;
परमानम पद जाणीये, तत्त्वममि गुणगेह. ॥ २४५ ॥
- भेदभाव हुं तुं नही, निर्मळ आतम द्रव्य;
अनेकगुणयी व्यक्ति एक, अमंश्यमदेशी भव्य. ॥ २४६ ॥
- जीव भवना मुक्तिमा, मर्यादा गुणयी होय;
व्यक्ति स्वल्पे भिन्न महुं, नडे न कोने कोय. ॥ २४७ ॥
- सादि अनति स्थिति त्यां, निर्मळ मुक्ति स्थान;

इशानी मंत्रक भाव नहीं, सरन्या मन्नावान्.	॥ २४८ ॥
स्वल्प शुद्ध अगाध से, अनुभव तेनो तेनः	
पार्सी पद ए वर्षभ्युं, जेनो व हो देन.	॥ २४९ ॥
गुणग्यानक गरी मेमं, परमात्म प्रदानः	
अनन्त गुणमय देवगी, अक्षयने अक्षिनाम.	॥ २५० ॥
नगर माणसा शोभतुं, जयभट्टेव जिननायः	
पार्श्वमहनी साधनी, पूरण ग्रंथ वनाय.	॥ २५१ ॥
भूल दृष्य मति दीपनी, जिन आणानी रिपुः	
भासे तेह सुधारीने, परशो सञ्जन शुद्ध.	॥ २५२ ॥
संदत ओगणीसे रपं, ररी एकदरदामः	
माय हृदी दसवीदित, पूर्य ग्रंथ मुदिशान	॥ २५३ ॥
तत्त्ववाम न आदधा, सिद्ध मन्नामनायः	
दुष्टिमाग पापनां, मंगलमद रिद्ध	॥ २५४ ॥
धरपेट पदावती, पार्श्वदस गुणदानः	
भी संदिश पार्श्वनाथ, वररी संयत्तान.	॥ २५५ ॥

इति श्री आद्य स्वरर इव मन्त्राणां

॥ अथ चेतन शक्ति ग्रन्थ ॥

छप्पयछंद.

मणमुं श्री अरिहंत जिनेश्वर मंगलकारी,
 माहिमा अपरंपार जगतमां जे उपकारी;
 ब्रह्मा विष्णु शिवशंकर महादेव विभु छो.
 शब्दातीत पण शब्द वाच्य जगमांहि ममुछो,
 परामां प्रतिभासता झट बैखरीधी वर्णवुं;
 भिन्नाभिन्न स्वरूपुं हुं ज्ञान पामुं अभिनवुं. ॥ १ ॥

अनेक भाषा शब्द नामधी तुं कहेवातो,
 पण नहि शब्द स्वरूप शब्दधी भिन्न पमातो;
 भाषा पुद्गल स्कंध तेहधी अरूप भासे.
 अचिन्त्य चेतन शक्ति चेतना सर्व प्रकारे,
 शब्द संज्ञा ज्ञान हेतु छे श्रुत संज्ञा देवता;
 णमो धंभीलीवी भगवनी योगीयो बहु सेवता. ॥ २ ॥

हंस गामिनी सरस्वती घट घटमां व्यापी,
 परापस्यंती ध्याने मनमां मुनिए थापी;
 अन्तरमां उद्योत सदा तेनापी थावे,
 शब्द सृष्टिनुं बीज योगीना मनमां भावे;
 आद्य शक्ति ब्रह्मनी छे जगनुमां जयजय करी,
 बुद्धिमागर बीज मंत्रे मग्धनी घटमां बरी. ॥ ३ ॥

चेतननी शक्ति छे मग्धनि श्रुत वाणी
 सयोपनमना भावे ज्ञाननी शक्ति जाणी;
 श्रम भुवन प्रमथ्यान सदा मुग्धसागर देनी,

ज्ञाता ज्ञेय विचार सारमां लब्धवद् रैहती.

श्रुत वाणीने सेवीए दिल अनुभव सुखडां आपती,
मुद्धिसागर सरस्वती इष्ट भ्रांति दुःखडां कापती.

॥ ४ ॥

आत्म शक्तिनी सेवा सुखडां सह करनारी,
आत्म शक्तिनी सेवा दुःखडां सह हरनारी;
आत्म शक्तिनो व्यक्तिभाव योगाष्टक साधे,
आत्मशक्तिनो व्यक्तिभाव छे गुरु आराधे.
आत्मशक्तिनी आगले सह देवता पाणी भरे,
मुद्धिसागर आत्म व्यक्ति पामतां संपद् बरे.

॥ ५ ॥

लाख चोराशी जीवयोनिमां कोइक उंचा,
लाख चोराशी जीवयोनिमां कोइक नीचा;
लाख चोराशी जीव योनिमां फाल अनादि,
भटक्यो जीव अज्ञाने पामी आधि व्याधि.
पुण्य पापयो उच नीचन प्राणी गतिने पामतो,
शुभाशुभ परिणामयो एम कर्म हेतो वामतो.

॥ ६ ॥

अशुभ परिणामे अवतारो अशुभ थावे,
रौरव दुःखो दुर्गति प्राणी बहु पावे;
अशुभ विचारे दुष्कर्मोने मानो ब्रह्मो,
शुभ कर्मोने शुभ विचारे प्राणी बहो.
शुभ चैष्टार्या जाणतो जन पुण्यनाशि उपजे.
चित्तना व्यापार जेवुन वार्य तो इष्ट नीपजे
दिल विचारोमा इष्ट ज्ञानि ज्ञानो जेजो
मननी शक्ति वास्तवमा मनः देजो.
विचार माग खोटा बरबा चकन हाधे,
विचार जेवा नेवु फल भाग्यु जिननाये

ધીજથી જેમ દૃક્ષ તેમજ વિચારથી તો દેહ છે.
શુભાશુભ વપુના પ્રતિ તેમ શુભાશુભ મન एह છે. ॥ ૮ ॥

ધીજોમાં જેવીજ શક્તિ તેવીજ વિચારે,
શુભાશુભ જે મન પરિણામો કર્મ વધારે;
શક્તિથી લોહચુંવક શુચિ આકર્ષે જેમજ,
શુભાશુભ પરિણામોં કર્માકર્ષે તેમજ.
શુભાશુભ વિચારમાંજ ચૈતન્ય શક્તિ પર ધક્કી,
પરસ્વભાવે પરગ્રહીને ઇંડતી પરને વક્કી. ॥ ૯ ॥

મન પરિણામે ઘંધ કદ્યો છે સૂત્રે દેશ્વો,
મનથી સૃષ્ટિ મનથી મુક્તિ પંડિત પેશ્વો;
જેવી મનની વૃત્તિ તેવા ફલને ચાશ્વો,
સારાં સ્વોટાં ધીજો મન ફાવે તે રાશ્વો.
ધીજ ધાવો આમ્નનું સ્વરે આમ્ન ફલ શુભ લાગશે;
ધીજ વાવો વબુલ્લનું તો શૂલ જથ્થો વાગશે. ॥ ૧૦ ॥

મનને કેલ્લવવાથી કેલ્લવણી છે ઁંધી,
મન કેલ્લવણી વગ કેલ્લવણી સમજો નીચી;
અશુભ વિચારો દરવામાં કેલ્લવણી સારી,
ધાર્મિક ઉચ્ચાશયમાં કેલ્લવણી ચલિદારી.
આત્મ શક્તિ પ્રાપ્ત કરવી કેલ્લવણી જગમાં સ્વરી;
યુદ્ધિસાગર આત્મ શક્તિજ પ્રગટતી જગ જપકરી. ॥ ૧૧ ॥

આત્મ શક્તિની સ્વીલ્લવણી મંયમ અધ્યાસે,
શુદ્ધ વિચારો કરવાથી વદ્ધુ શક્તિ મક્કાગે;
પ્રાણ વિનિમય શક્તિ મનના મંયમ યાંગે,
દિપનોટીપ્રમરણ શક્તિ મંયમના ધાંગે.
દાક્ષિણીને શાક્ષિણી મૃત મર્વ વિપને ટાલ્લવી;

आत्म शक्ति सत्य मोटी रोग दोषो खाळती. ॥ १२ ॥
 मंत्रोपासनमां पण श्रद्धानी छे शक्ति,
 मंत्रोपासनथी प्रगेटे छे देवनी व्यक्ति;
 श्रद्धा पण मननी शक्ति छे संयम भारी,
 हेतु पूर्वक ज्ञान थयाथो श्रद्धा सारी.
 आत्म शक्ति सत्य पंथेज वापरे वृद्धि खरो,
 बुद्धिसागर ज्ञान योगे आत्म शक्तिज जयफरी. ॥ १३ ॥
 आत्म शक्तिने दैविक शक्ति जगजन कहेवे,
 आत्म शक्तिने आद्य शक्ति नामे कोइ सेवे;
 पिंड पिंडमां आत्म शक्तिनी ज्योतिज जागी,
 आत्म शक्ति उपासक योगी तेनोज रागी.
 आत्म शक्ति योगथी देव अनेक रूपाने करे.
 आत्म शक्ति योगथी देव गगनमां झट संचरे. ॥ १४ ॥
 आत्म शक्तिना प्रादुर्भावे ईश्वर पोते,
 चेतन ते परमेश्वर बीजे शीदने गोते;
 आत्म प्रभुनी सेवार्थी छे मीठा भेवा,
 आत्म शक्तिने खीलववाथी चेतन देवा.
 कर्म पढदो चीरीने झट द्वात्पतेजे झगमगे,
 बुद्धिसागर आत्म नूर्य पिंडमां तो तगतगे. ॥ १५ ॥
 पोते ईश्वर भ्रांति भागे घट परस्वानो,
 पोताने पोते गातो ने पोते प्यातो.
 पोताने पोते करेतांने पोते रमता.
 पोताने तो पृथ्य गजाने पोते नमतो;
 ईश्वर पोते देहमां ते चेतन्य शक्ति व्यक्तियथी.
 बुद्धिसागर बीय शक्ति आत्मा निज भक्तियथी

चेतनने ईश्वर जाणे ते सहेजे तरतो,
 चेतनने ईश्वर जाणते सुखदां वरतो;
 चेतनने ईश्वर जाणने स्थिरता लावे,
 चेतनने परमेश्वर जाणे ते सुख पावे.

आत्म शक्ति खीलवचामां ध्यान कुंची उच छे;

आत्म शक्ति प्रगटतापी जगत् जन नहि नीच छे. ॥ १७ ॥

लक्ष चोराशी जीव योनिमां शक्ति सरखी,

सिद्ध समी शक्ति छे सहुनी ज्ञाने परखी;

आत्म शक्तिने खीलवचापी व्यक्ति प्रगटे,

आत्म शक्तिने खीलवचां बाधकता विघटे.

उपशम क्षयोपशम अने घट क्षायिक भावे जाणीये;

बुद्धिसागर आत्म शक्तिने समर्पणे दौल आणीये. ॥ १८ ॥

आत्म शक्तिनो उद्यम करतां शक्ति साची,

आत्म शक्ति उद्यम करवामां रहेगो राची;

आत्मशक्तिना उद्यमपी शूद्र आश्रव नागे,

आत्मशक्तिना उद्यमपी ईश्वरता पासे.

आत्मशक्ति प्रगटावचामां संयम सत्य उपाय छे;

बुद्धिसागर आत्मशक्तिने शक्ति तो प्रगटाय छे. ॥ १९ ॥

तव जप संयमपी चेतननी शक्ति वृद्धि,

विंदस्यादिक ध्यान घर्षायी प्रगटे ऋद्धि;

अद्याविश लब्धि भावमनी शक्ति साची,

चेतन तन्मय चिंत करीने रहीण राची.

मंत्रवृत्तने शान योगेन चैतन्य शक्ति शक्ति छे;

बुद्धिसागर ध्यान योगे प्रगटनी निज शक्ति छे. ॥ २० ॥

बाध अने अन्तर शक्त्यां विलसे शक्ति.

वाय अने अंतर त्राटकमां चेतन भक्तिः
वाहिर् करतां अन्तर त्राटक शक्ति वधारे,
अंतरत्राटक ज्ञानयोग्या दोषो वारे.

असंख्यप्रदेशी आत्मव्यक्ति धारणामां धारीए;
बुद्धिसागर ध्यानयोगे जीवने इष्ट तारीये.

॥ २१ ॥

आत्मिक शक्ति सहुयी मोठी मुखने आपे,
आत्मिक शक्ति सहुयी मोठी दुःखडां कापे;
आत्मस्वरूपे लीन यवायी अनुभव आवे,
अन्तरमां उद्योत सदा जिनवाणी गावे.

आत्म शक्ति यत्न करतां ईशता वेग मळे,
बुद्धिसागर आत्मशक्ति प्रगटतां मुखमां भळे.

॥ २२ ॥

आत्मशक्ति अभ्यास करे अन्तरना योगी,
आत्मशक्ति अभ्यास करे चेतनना भोगी;
आत्मज्ञानयी आत्म शक्तिनी शोधन याती;
सद्गुरुगमयी ज्ञान लयायी वस्तु पमाती.
आत्मज्ञाने रीजीए दीन ध्यान प्याला पीजीए,
बुद्धिसागर लीजीए निव चित्त तन्मय कीजीए.

॥ २३ ॥

आत्म शक्तिना सेवक छे वंरागी त्यागी,
आत्म शक्तिना ध्याता छे अन्तरना रागी;
आत्म शक्तिना महिमा जगमां जोशो भारी,
आत्म शक्तिने सेवो प्रेमे नरने नारी.

आत्मनी विवेचनायील आत्ममां रंगावडुं,
बुद्धिसागर आत्ममां स्थिर चित्त याने भावडुं.

॥ २४ ॥

आत्म शक्तिया जयदंडा जगना इष्ट वागे,
आत्म शक्तियी नुर नर्पातयो वाय त्यागे:

ચેતનને ઈશ્વર જાણે તે સહેજે તરતો,
 ચેતનને ઈશ્વર જાણેતે મુલ્કદાં વરતો;
 ચેતનને ઈશ્વર જાણેતે સ્થિરતા લાવે,
 ચેતનને પરમેશ્વર જાણે તે મુલ્ક પાવે.

આત્મ શક્તિ સ્વીલવવામાં ધ્યાન કુંચી ઉચ્ચ છે;

આત્મ શક્તિ પ્રગટતાથી જગત્ જન નહિ નીચ છે. ॥ ૧૭ ॥

લક્ષ ચોરાશી જીવ યોનિમાં શક્તિ સરસી,
 સિદ્ધ સમી શક્તિ છે સહુની જ્ઞાને પરસી;

આત્મ શક્તિને સ્વીલવવાથી વ્યક્તિ પ્રગટે,

આત્મ શક્તિને સ્વીલવતાં વાધકતા વિષ્ટે.

ઉપશમ ક્ષયોપશમ અને ઘટ ક્ષાયિક ભાવે જાણીયે;

બુદ્ધિસાગર આત્મ શક્તિજ સમજીને દીલ આણીયે. ॥ ૧૮ ॥

આત્મ શક્તિનો ઉચ્ચ કરતાં શક્તિ સાચી,

આત્મ શક્તિ ઉચ્ચ કરવામાં રહેશે રાચી;

આત્મશક્તિના ઉચ્ચથી જ્ઞટ આશ્રવ નાશે,

આત્મશક્તિના ઉચ્ચથી ઈશ્વરતા પાસે.

આત્મશક્તિ પ્રગટાવવામાં સંયમ સત્ય ઉપાય છે;

બુદ્ધિસાગર આત્મધ્યાને શક્તિ તો પ્રગટાય છે. ॥ ૧૯ ॥

તપ જપ સંયમથી ચેતનની શક્તિ વૃદ્ધિ,

પિંડસ્થાદિક ધ્યાન ધર્યાથી પ્રગટે ક્ષુદ્ધિ;

અઘાવિશ લબ્ધિ આતમની શક્તિ સાચી,

ચેતન તન્મય ચિત્ત કરીને રહીઈ રાચી.

મંત્રહૃતને રાજ યોગેજ ચેતન્ય શક્તિ ભક્તિ છે;

બુદ્ધિસાગર ધ્યાન યોગે પ્રગટની ત્રિજ શક્તિ છે. ॥ ૨૦ ॥

વાલ્મ અને અન્તર ત્રાટકથી વિલસે શક્તિ,

वाह्य अने अंतर त्राटकमां चेतन भक्तिः
वाहिर् करतां अन्तर त्राटक शक्ति वधारे,
अंतरत्राटक ज्ञानयोगधी दोषो वारे.

असंख्यप्रदेशी आत्मव्यक्ति धारणामां धारीए;
बुद्धिसागर ध्यानयोगे जीवने इष्ट तारीये.

॥ २१ ॥

आत्मिक शक्ति सहुधी मोटी सुखने आपे,
आत्मिक शक्ति सहुधी मोटी दुःखडां कापे;
आत्मस्वरूपे लीन थवाधी अनुभव आवे,
अन्तरमां उद्योत सदा जिनवाणी गावे.

आत्म शक्ति यत्न करतां ईशता वेगे मळे,
बुद्धिसागर आत्मशक्ति प्रगटतां मुखमां भळे.

॥ २२ ॥

आत्मशक्ति अभ्यास करे अन्तरना योगी,
आत्मशक्ति अभ्यास करे चेतनना भोगी;
आत्मज्ञानधी आत्म शक्तिनी शोधन थाती;
सद्गुरुगमधी ज्ञान लढाधी वस्तु पमाती.

आत्मज्ञाने रीजीए दील ध्यान प्याला पीजीए,
बुद्धिसागर लीजीए शिव चित्त तन्मय कीजीए.

॥ २३ ॥

आत्म शक्तिना सेवक छे वरागी त्यागी,
आत्म शक्तिना ध्याता छे अन्तरना रागी;
आत्म शक्तिनो महिमा जगमां जोशो भारी,
आत्म शक्तिने सेवो प्रेमे नरने नारी.

आत्मनी विवेचनाधीज आत्ममां रंगावडुं,
बुद्धिसागर आत्ममां स्थिर चित्त ध्याने भावडुं

॥ २४ ॥

आत्म शक्तियो जयडंको जगमां इष्ट वागे,
आत्म शक्तिधी नुर नरपतियो पाये लागे;

आत्म शक्तिनी अकळकळानो पार न आवे,
 धीर वीरने सिद्ध जगतमां आत्म प्रभावे.
 प्रेमोत्साहे ध्याइए दील चिदानंद शाश्वत प्रभु;
 व्यक्तिधी व्यापक नहीने ज्ञानधीज चेतन विभु. ॥ २१ ॥

अनंत शाश्वत सुखमय चेतन हुं छुं पोते,
 विवेकी जे भव्य सदा निज घटमां गोते;
 अलख हमारो देश वासमां हुं नहि रीजुं,
 सर्व जीवो मुज मित्र वैरधी लेश न खीजुं.
 आनंदमय हुं तत्त्वधी छुं भावना सुख आपती;
 बुद्धिसागर आत्म रटना शोक वल्लिभ कापती. ॥ २२ ॥

अनंत गुण चेतनना तेनी अनंत शक्ति,
 सर्व गुणोनी भिन्न शक्तिनी करवी भक्ति;
 स्थिरोपयोगे अनंत गुण प्रगटे छे सहेजे,
 समजी सत्य स्वरूप भव्यतुं तेमां रहेजे.
 आरम शक्ति खीलववाने प्रेम साचो त्यां करो;
 बुद्धिसागर आत्मध्याने भवोदाधिने श्शतरो. ॥ २३ ॥

यम नियम आसनने प्राणायाम करीने,
 धरजो प्रत्याहार चित्तना दोष हरीने;
 धरी धारणा ध्यान समाधि शिव सुख वरीए,
 शिव सांधे चढवाने योगाष्टक ए धरीए.
 रहेणीधी रीजी खरे दील ईशने दील ध्याइए,
 बुद्धिसागर आत्मशक्ति ध्यानधी शिव पाइए. ॥ २४ ॥

चैतन्योदय हेतु जगमां असंख्य निरखो,
 रत्नप्रयी छे मुख्य सर्वमां ज्ञाने परखो;
 आत्मशक्ति अभ्यासक पुद्गल अंड गणे छे,

आत्म शक्ति अभ्यासक ध्याने कर्म हणेछे.
 निजरमणताध्यानथी तो आत्म शक्ति खीलती,
 सहजशक्ति आत्मनी खरी सर्व दोपो पीलती. ॥ २९ ॥
 सदुपयोगे मुज्ञानीनी लब्धि शक्ति,
 दुरुपयोगे अज्ञानिनी लब्धि शक्ति;
 चेतनशक्ति पामी ज्ञानी जरा न फूले;
 अज्ञानी लब्धिने पामी भवमां झूले,
 अज्ञानी पण ज्ञानियोना संगथी मुधरे खरो,
 परस्वभावे लब्धिने नाहि वापरे मनमां धरो. ॥ ३० ॥
 आत्म शक्तिने खीलववी अन्तरमां पेसी,
 असंख्यप्रदेशी चेतनराया निर्भयदेशी;
 शुद्धस्वभावे स्थिरता करवी ध्यान विचारे,
 चेतन तरतो भवजलधियो परने तारे.
 आत्मशक्ति खीलववामां चित्त निश्चलता करो;
 बुद्धिसागर आत्मशक्तिज पामीने दुःखडां हरो. ॥ ३१ ॥
 चेतन शक्ति जे जे अंशे प्रगटे साची,
 ते ते अंशे धर्म खरो मानो मन राची;
 निरुपाधियो चेतन शक्ति तूर्त प्रकाशे,
 निरुपाधियोगे झट चेतन शर्म विलासे.
 आत्म शक्ति खीलववा झट निरुपाधिपद् राचीए;
 बुद्धिसागर आत्मप्रेमे परम ईशता याचीए. ॥ ३२ ॥
 परमईश भगवान् हृदयमां प्रेमे ध्यावो,
 पोते छे भगवान् हृदयमां वेगे भावो;
 स्वामी सेवक पोते ते आपे निज देतो,
 शब्दातोत व्यवहारे ते वाणीने कहेतो.

ईश चेनन देव तेने पूजाए मेमे भवी;
 युद्धिमागर ज्ञान किरणे भामतो हृदये रवि. ॥ ३१ ॥

आत्म शक्तियी योगी मेरुगिरि कंपावे,
 आत्म शक्तियी योगी पृथ्वीनेज धुजावे;
 आत्म शक्तिने साध्य कर्यायी सिद्ध कहावे,
 आत्म शक्तिनी भक्ति कर्यायी विद्या आवे.
 आत्म शक्ति स्मरण करतां प्रगटनी व्यक्ति खरी;
 युद्धिसागर आत्मशक्ति योगिभोए घट बरी. ॥ ३४ ॥

आत्मशक्तिने केळववामां गुरुनुं शरणुं,
 आत्म शक्तिनी आगल कर्माच्छादन तरणु;
 तरणायी सूरज तो कदी न ते डंकासे,
 एवी शक्ति गुरुगमयी जाणी विश्वासे.
 आत्मशक्ति जगमगे त्यां मुक्तिनां मुख सत्य छे;
 युद्धिसागर आत्मशक्तिने केळवणी ए कृत्य छे. ॥ ३५ ॥

केवलज्ञाने जाणे दर्शनयी सहુ देखे,
 केवलज्ञाने प्रगटपणे भावो सहુ पैसे;
 श्वासोश्वासे आत्मध्यानयी शक्ति मुहावे,
 श्वासोश्वासे आत्मध्यानयी शक्ति वधावे;
 क्षयोपशमयी वीर्यशक्ति हि आत्मनी प्रगटे खरी.
 युद्धिसागर शूरवीरनी वीर्यशक्ति दील धरी. ॥ ३६ ॥

कुमतिने मुमतिरूपे छे ज्ञाननी शक्ति,
 क्षयोपशमने क्षાયिक भावे ज्ञाननी व्यक्ति;
 उपशम क्षयोपशमने क्षાયिक भावे स्थिरता,
 क्षयोपशमयी जाणी लेजो चेतन वीरता.
 क्षાયिक क्षयोपशम भेदे जाणीए घट वीर्यता,

बुद्धिसागर आत्म शक्तिज जाणीए दील धैर्यता. ॥ ३७ ॥

सयोपगमनी शक्ति पामी मोह हठावे,
 सयोपगमनी शक्तियी जगमां पूजावे;
 चारकर्मना सयोपगमयी शक्ति न्यारी,
 शक्तितणो भंडार आत्मनी छे चलिहारी.
 आश्चर्य जगमां मानवुं शुं आत्मशक्ति आगले,
 बुद्धिसागर आत्म शक्तिज पामतां सर्वे मले. ॥ ३८ ॥

परस्वभावे आत्म शक्तिने जे वापरता,
 भ्रांतियी भूलेला जीवो ते नहि तरता;
 आत्मस्वभावे आत्मशक्तिनी थाती वृद्धि,
 क्षापिकभावे आत्मशक्तियी घटमां सिद्धि.
 क्षापिकभावे आत्म शक्तिज शुद्ध निर्मल दीपती,
 बुद्धिसागर शिव सनातन सर्व शत्रु जीपती. ॥ ३९ ॥

आत्मशक्तिनी श्रद्धायी ध्याता मुखपावे,
 आत्मशक्तिनी श्रद्धायी मोहादिक जावे;
 आत्मशक्तिनी श्रद्धायी हिंमत बहु आवे,
 आत्मशक्तिनी श्रद्धायी देवो वर थावे.
 आत्मनासामर्थ्य थी तो शरीर आखुं हालनुं;
 आत्मनासामर्थ्यथी तो शरीर आखुं चालनुं. ॥ ४० ॥

आत्मतणी शक्तिथी जगमां सर्व वनेछे,
 चेतननी शक्ति तो समजो आत्म कनेछे;
 आत्म शक्तिथी वीरजिने तो मेरु हलाव्यो,
 आत्म शक्तिथी बाहुवली जगमां जयपायो.
 आत्मना सामर्थ्यथी तो भरत केवल पामीया;
 महामुनि अति मुक्तिजीए कर्म टोपो वामीया

ઉચ્ચ ગુણની માત્રિ માટે ધ્યાન મુશ્કરુર એક છે;
 બુદ્ધિસાગર આત્મ શક્તિનું પ્રગટતાં મુશ્કરુર ટેક છે. ॥ ૫૮ ॥

દુઃખ સમયમાં આત્મશક્તિને ધારણ કરીએ?
 દુઃખ સહીને ચરણશક્તિને મનમાં ધરીએ;
 દુઃખ સમયમાં આત્મશક્તિની સ્વરૂપ પડે છે,
 દુઃખ સમયમાં આત્મશક્તિથી સત્ય જડે છે.
 સહસ્ર સંકટ યાદિ પડે પણ આત્મશક્તિ ન ત્યાગીએ;
 બુદ્ધિસાગર આત્મ ધર્મ સમય નિશ્ચિન જાગીએ. ॥ ૫૯ ॥

જ્ઞાન શક્તિનો મહિમા જગમાં જયઝયકારી,
 આત્મશક્તિને પામી શોભે જગ નર નારી;
 પર પોતાનું સ્વરૂપ જાણે જ્ઞાન લહીને,
 સત્યતત્ત્વ શ્રદ્ધાહુત વનશો ધર્મ વહીને.
 સત્યતત્ત્વશ્રદ્ધાધર્મી તો આત્મશક્તિજ હલ્લસે;
 બુદ્ધિસાગર આત્મશક્તિજ પામી ચેતન નહિ ફસે. ॥ ૬૦ ॥

શ્વાસોશ્વાસે ધ્યાન લગાવો ચિન્મય યાત્રા,
 શ્વાસોશ્વાસે મધુ ગુણ ગાવો શિવપુર જાત્રા;
 શ્વાસોશ્વાસે અલ્પ નિરંજન પ્રેમે ધ્યાવો,
 શ્વાસોશ્વાસે પરમ મહોદય મંગલ પાવો.
 સપ્તરાજ ંચુ જનું પણ જીવને વધુ સહેલ છે;
 બુદ્ધિમાગર સદ્ગુણો આત્મમુશ્કરુરો સેલ છે. ॥ ૬૧ ॥

અન્નરાત્મ સેવનથી નરનારી મુશ્કરુર પાવે,
 અન્નરાત્મ સેવનથી દેવો ગુણ ગણ ગાવે;
 અન્નરાત્મ સેવનમાં શક્તિ સત્ય રહે છે,
 વીર જિનેશ્વર વચનો મુશ્કરુર એમ કહે છે.
 અન્નરાત્મ સેવન મજાનું સન્ન જન મન પ્રેમ છે;

बुद्धिसागर आत्मशक्तिज प्रगट्शे ए नेम छे. ॥ ६२ ॥

अभ्यासे चेतननी शक्ति पूर्ण प्रकाशे,
तीर्थकरने सिद्ध थया चेतन अभ्यासे;
छूँरि वाचकने मुनिवर मंडल शक्ति वधारे,
रत्नत्रयीनुं सेवन करीने चेतन तारे.

आत्मशक्ति वृद्धि माटे मुनिवरो दीक्षा ग्रहे;
बुद्धिसागर भक्ति योगे सत्य शक्तिज जन लहे. ॥ ६३ ॥

जे जन जेमां रंगाशे तेने ते मळशे,
चेतनमां रंगाशे ते तो सुखमां भळशे;
वाळीनी चेतन शक्तिथी रावण हायो,
विष्णुकुमारि पापी नमुचिने छट मायो.
क्षयोपशमनी शक्तिथी आथर्य मोटुं यइ रहे.

बुद्धिसागर प्रगट् सायिक शक्ति महिमा सुख लहे. ॥ ६४ ॥

चौदपूर्वनी रचना करता गणधर देवा,
सुहृत्तमांदि ज्ञान शक्तिथी समजे सेवा;
पंच ज्ञानने दर्शन चारे चेतन शक्ति,

महिमा अपरंपार धर्ममां धरीए भक्ति.

आत्मज्ञानि सदगुरुनी सेवनाथी धर्म छे.

बुद्धिसागर गुरु प्रमादे मोक्षनां तो धर्म छे. ॥ ६५ ॥

परपरिणतिने दूर निशारी समता धारी,
रूपातीतहुं ध्यान धरी बरणी शिवनाथी;
केवल चेतन बोध शक्तिथी धर्म खरो छे,
सन्न जनोए आन्य धर्मने दील बयो छे.

संन्य शक्ति जीवनां छे जीवथी न्यारी नही,

बुद्धिसागर सन्नजनना दीनना दुखनन री

गुरुपदपंकजशरण ग्रहोने ज्ञान सुधारो,
 गुरुविना नहि ज्ञान आवशे कदी न आरो;
 सदगुरु आशीर्वादे अन्तरमां अजवाहुं,
 सदगुरु मुनिना कृपाविना तो मनहुं फाहुं.
 सदगुरु मुनिनी कृपाथी धर्म करणी सत्य छे;
 बुद्धिसागर मुनिगुरुथी आत्मशक्तिनुं कृत्य छे. ॥ ६७ ॥

परनी आशा परिहरी चेतनने ध्यावो,
 विंड विपे परमेश्वर वसीया तेने गावो;
 द्रव्यार्थिकनयथी नित्यज चेतन अवधारो,
 अनित्यपर्यायार्थिकनयथी जीव विचारो.
 अशुद्धचेतनता तजी झट शुद्धचेतनता करो;
 बुद्धिसागर शुद्ध चेतन परम महोदय झटवरो. ॥ ६८ ॥

समय प्रति पटकारक परिणमतां चेतनमां,
 असंख्य प्रदेशे अनन्त गुणमां समजो मनमां;
 पट कारक नहि भिन्न जीवथी शास्त्रे दाख्युं,
 समजी सन्त जनोए शाश्वत मुख घट चार्युं.
 शुद्धाशुद्ध वे भेदथी तो कारको पट जाणजो;
 बुद्धिसागर शुद्ध कारक शक्ति घटमां आणजो. ॥ ६९ ॥

सर्व विकलापे टळे ध्यानथी स्थिरता आवे,
 शुद्धादर्श समान दीलहुं ध्याने पावे;
 ज्ञेयो सर्व जणाय ज्ञानथी जुवो विचारी,
 शब्दादिकथी व्यक्ति भावता प्रगटे सारी.
 काळ अनादि आत्मसत्ता संग्रहनयथी खरी,
 बुद्धिसागर आदि एवंभूतथी व्यक्ति बरी. ॥ ७० ॥

अस्ति नास्तिता चेतनमां छे काल अनादि,

उपशम आदिक भाव व्यक्तित्वा तेनी आदि,
 वस्तुस्वभावे धर्म मर्मने ज्ञानी जाणे,
 अन्तरमां उपयोग धरीने मुखटां माणे.
 आत्म शक्ति प्रगट करवा दृष्टि अंतर खोलसो,
 बुद्धिसागर अजितचेतनशक्तिनी जय बोलसो. ॥ ७१ ॥

पोते छे भगवान् हृदयमां नमी धारो,
 व्यक्तिभावने साध्य करीने चेतन तारो;
 तिरोभावनो व्यक्ति भाव साची जिन मुक्ति,
 समजी सत्यस्वरूप हृदयमां धरसो युक्ति.
 उपादान ते धर्म छे ने निमित्त ते व्यवहार छे,
 बुद्धिसागर आत्म शक्तिज उपादान जयकार छे. ॥ ७२ ॥

आत्मतीर्थने धार्या वण समजा नहि आवे,
 आत्मतीर्थने जाण्याथी सहु लेखे आवे;
 सर्व तीर्थमां चेतन तीर्थ कसुं छे मोडें.
 आत्म तीर्थनी आगळ अन्य विभाविक खोडें.
 ज्ञान दर्शन सूर्य चंद्र ये आरति नित्य उतारवा,
 बुद्धिसागर चेतन ईशनी सत्य छे परमार्थता. ॥ ७३ ॥

तारंगा श्री अजित जिनेश्वर दर्शन कोडें.
 चड निक्षेपे जिन दर्शन स्पर्शन सुख लीडुं:
 निक्षेपचेतन शक्ति माथे अजित जिनेश्वर,
 व्यक्तिपी छे भिन्न गुणोपी मत्त सुगुणर.
 ओगणीस बोसड साल चैत्रनी अमावास्या कसो,
 बुद्धिसागर चेतनशक्ति ग्रंथ संकलनद भरो. ॥ ७४ ॥

शनि चेतनशक्ति ग्रंथः समाप्तः

चेतनस्तुतिः (स्वाध्यायः)

गंगातट तपोवनमां रे धनी रचना भारी-य राग.

- नमो चेतन ईश्वर रे सकळ गुणना स्वामी,
 नमो चेतन ब्रह्मा रे प्रभु अन्तर्यामी;
 नमो केवलज्ञानयी रे व्यापक विष्णु खरा,
 नमो निश्चय चरणयी रे महादेव-सुखकरा. ॥ १ ॥
- नमो सत्य निरंजन रे निरागी निर्नामी,
 नमो भवदुःखभंजन रे रंजन गुणरामी;
 नमो निज गुण भोगी रे पुद्गलनी न आश जरा,
 नमो निजगुणयोगीरे प्रभु भव दुःख हरा. ॥ २ ॥
- परभावना कर्ता रे काळ अनादि यकी,
 मोहेभावना योगेरे गयो तुं छेक छकी;
 बहुमलीन वन्यो छे रे पोतानु भान भूली,
 रक्षो पुद्गलसंगे रे धरीने मोह शूली. ॥ ३ ॥
- लाख चोराशी चांटेरे भवनगरीमां फयों,
 पण अन्त न आव्यो रे नहि परभाव हयों;
 हवे चेतन चेतो रे प्रभु तुज पोते छे,
 वश्यो कायामां पोते रे बीजे शुं गोते छे. ॥ ४ ॥
- देह बाणीने मनधी रे चेतन तुं भिन्न खरो,
 ज्ञान दर्शन चरणधी रे जाणीने चित्त धर्यो;
 याओ चेतन प्रेमीरे चेतनमां छे धर्म खरो;
 सत्य चेतनधर्मरे सुखोदधि भव्य वरो. ॥ ५ ॥
- बाह्य खटपट त्यागीरे अन्तरमां राग धरो;
 बाह्य भव जंझाळेरे कदी नहि कष्ट हरो,

बाह्यकृत्रिम्यारि भूलैछे भव्य जीवो;
नहि चेतन शोषेरे पादोछे दुःख रीवो. ॥ ६ ॥

एवं चेतन खोजेरे अन्तरमां लक्ष्मी खरी;
अन्तरना तो ध्यानेरे जीवोए मुक्ति वरी,
उपशम क्षयोपशम्यारि सायिक साध्य करो:
औदायिक निवारिरे भवोभव दुःख हरो. ॥ ७ ॥

शुद्ध आत्मिकभावेरे परिणमो प्रेम करी;
शुद्धचारित्र्ययोगेरे रहे नहि कर्म जरी,
चित्तदोषो निवारिरे चेतन ध्यान करो:
शुद्ध चेतन पोतेर अशुद्धता परितरो. ॥ ८ ॥

शुद्धपरिणति साधेरे शुद्धोपयोग धरी;
जागो शुद्धोपयोगेरे ध्यानमां रस वरी,
शुद्ध आनन्द पामेरे लरी नव ऋषि खरी,
सेवो साधन साचारे अन्तर लक्ष घरी. ॥ ९ ॥

देखी अनुभव नयनेरे निरंजन नाथ बिभु,
शुद्ध संपन्न पुण्येरे पूजो थी आत्मनहु,
मारा अन्तर स्वामीरे स्वर्गदर कुंज प्रदो:
ज्ञानबहु नकाशीरे हजिना पंथे वदो. ॥ १० ॥

जागो शक्ति बिलामारि प्रण हरन धरि,
प्यारा परम जिनेश्वरे खरो पद दिनमणि,
खरी शक्तिना भोगेरे स्वन्दर कुं शोरी,
शुद्ध आनन्दस्वामीरे निक्षय नहि रोरी. ॥ ११ ॥

खरो देव कुं देवे निक्षय बात भरी,
स्विसविषयी ध्यानेरे कर्मनी वरी वरी;
शुद्धात्मनयनेरे जह कुं दोषद

- बात मनमां घरीछेरे अभय पद करवाने. ॥ १२ ॥
 गावे पोते पोतानेरे व्यवहारे भेद पडे,
 पदकारक समजेरे समजण सारी जडे;
 शुद्धध्यानदशामारे भूलानुं जगत भुंडुं,
 शुद्धध्यान करीथीरे जडयुं घट तत्त्व रुटुं. ॥ १३ ॥
 स्वयंभूसमुद्रनेरे हस्त धकी तरवुं,
 शुद्धचेतन वर्णनेरे रसनाथी करवुं;
 निर्विकल्पदशामारे अनुभव धार्यो छे,
 घरी श्रद्धा हृदयमारे मोडारि निवार्योछे. ॥ १४ ॥
 छंडी चेतनलक्ष्मीरे हवे नहि वाद्य भमुं,
 हीरो हस्त चटयोळरे हवे नहि वाद्य भमुं;
 ममु तुंदि तुंदि ध्यावुरे हुं तुं नो भेद नदि.
 पोते पोताने करेवुरे विचारनो भेद ग्रही. ॥ १५ ॥
 पोते पोताने देखुरे पोते पोताने मळ्यो,
 नहि पुद्गळ ममतारे अज्ञानमाव टळ्यो;
 नाम रूपथी न्यागेरे चिद्घन चित्त वर्यो,
 घुटिमागर ध्यानेरे, अगंडानंद घर्यो. ॥ १६ ॥

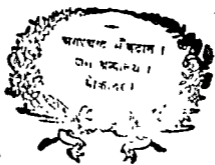
प्रीति वर्णन.

पैसा पैसा पैसा त्हारी-ए राग.

- प्रीति प्रीति प्रीति प्रीति, प्रीतिछे सुखकारी रे;
 दुनियाने प्रीति छे प्यारी, प्रीतिथी छे यारी रे. प्रीति० ॥ १ ॥
- प्रीतिनी आगल शुं भीति, प्रीतिथी छे नीति रे;
 प्रीतिथी परमेश्वर प्यारो, प्यारी प्रीति रीति रे. प्रीति० ॥ २ ॥
- प्रीति बिना लुखुं भोजन, प्रीति सहुयी मीठी रे;
 प्रीतिथी संपीली दुनिया, नजरे ज्यां त्यां दीठी रे. प्रीति० ॥ ३ ॥
- प्रेम बिनातो चेन पडे नहि, प्रीति जीवन मोटुं रे;
 प्रीति वण तो क्लेशी दुनिया, प्रीति वण तो खोटुं रे. प्रीति० ॥ ४ ॥
- दुध मीटुं साकर मीठी, मीठी घेवर यारी-रे;
 सहुर्या मीठी प्रीति जगमां, समजो नरने नारी रे. प्रीति० ॥ ५ ॥
- प्रीति वण भक्ति छे ल्खी, प्रीति वण श्या मेवा रे;
 प्रीति वण तो सेवा ल्खी. प्रीति वण श्या देवा रे. प्रीति० ॥ ६ ॥
- प्रीति आगल प्राण नकामा. प्रीति सारी खोटी रे;
 धर्म सारी पापे बूरी, प्रीति सारी रोटी रे. प्रीति० ॥ ७ ॥
- जेवी प्रीति तेवी रीति, प्रीतिना बहु भेदो रे;
 प्रीतिना विरहे प्रगटे छे, जगमां ज्यां त्यां खेदो रे. प्रीति० ॥ ८ ॥
- प्रीतिथी भक्ति छे सहेली. नीनि कामणगारी रे;
 प्रीतिनुं अजवाहुं भारी. प्रीतिनी बलिहारी रे. प्रीति० ॥ ९ ॥
- प्रीति आगल सर्व नकामुं. प्रीति मृगनी वयागे रे;
 बुद्धिसागर धार्मिकप्रीति. धर्मो नरने नारी रे. प्रीति० ॥ १० ॥

- धार्मिक केळवणीधी श्रद्धा, जाने भवभव भीतिरे. केळवणी०॥ ३ ॥
- धार्मिक केळवणी पाठ्या वण, सुखी नहि नरनारीरे;
- नव तराणुं ज्ञान लह्या वण, उमर जावे हारीरे. केळवणी. ॥ ४ ॥
- धार्मिक केळवणीधी शान्ति, चित्तदोष दूर जावरे;
- अंतर तराणुं ज्ञान लयाधी, परम महोदय पावरे. केळवणी०॥ ५ ॥
- चेतन ज्ञाता चेतन ध्याता, चेतनमां गुरा भारीरे;
- चेतन विना नहि गुरा बीजा, निश्चय जोशो विचारीरे. केळवणी. ६
- सातनपांनी सापेक्षार्थी, चेतन मध्य जणाये;
- सप्तमंगीनी केळवणीधी, साचुं तरा ग्रहापर. केळवणी०॥ ७ ॥
- केळवणीने वार मधुप, केळवणीने भारीरे;
- केळवणीनी शक्ति मोटी, दशोष् शुभ दार्पारिरे. केळवणी०॥ ८ ॥
- केळवणीधी निर्मल मनटुं, केळवणी गुण कपारीरे;
- केळवणीधी साचुं सांड, परग्ये सज्जन धारीरे. केळवणी०॥ ९ ॥
- विद्यानी वृद्धिधी कादि. केळवणीधी जाणारे;
- धार्मिक केळवणी लेखामां, वयम वीळमां जाणारे. केळवणी०॥ १० ॥
- केळवणीधी चेतन मुधरे, निदा विकया जावे रे;
- धार्मिक केळवणी ग्याळवती, शाश्वत गुणदां पावरे. केळवणी०॥ ११ ॥
- दिमादिक दोषांने हगवा, केळवणी छे पडेची रे;
- दया दान गुण वृद्धि माटे, केळवणी छे वडेची रे. केळवणी०॥ १२ ॥
- गुरुनृपधी धार्मिक केळवणी, जीते विनय वधारी रे;
- गुरुनी श्रद्धा भक्तियाग विद्या वृद्धि बागी रे. केळवणी०॥ १३ ॥
- त्रिनश्रुतवर्गा केळवणीया कन कनक कनक रे.
- सदृशमुनिपदपद न मर अनुभव मन्व पयावरा. केळवणी०॥ १४ ॥
- पददृश्यानु मन्व माणु. केळवणी प मारी रे;
- त्रिनश्रुत विपदोना श्रद्धाव रगत ममोदय भारीरे. केळ०॥ १५ ॥

अष्टाविंश लब्धिने जागे, केळवणीधी शानी रे;
 पंचभावने शानी जागे, समजे नहि अभिमानी रे. केळवणी० ॥१६॥
 पदकारकने समजे शानी, योगाष्टक मुखकारी रे;
 सहज समाधि सन्तो पामे, केळवणी अवधारी रे. केळवणी० ॥१७॥
 अलख निरंजन दर्शन करतुं, केळवणीने पामो रे;
 परमब्रह्मनी प्राप्ति सटेजे, होवे चेतन रामी रे. केळवणी० ॥१८॥
 विषय विकारो क्षय करवाने, केळवणी जग सारी रे;
 धार्मिककेळवणी पान्या वग, टळे न टेव नठारीरे. केळवणी० ॥१९॥
 चेतन परम महोदय पामे, केळवणी ते उंची रे;
 अन्तरात्मनी केळवणी वग, केळवणी छे नीची रे. केळवणी० ॥२०॥
 केळवणीधी मंगल कोडी, उचासय करनारीरे;
 परमानंद महोदय कारण केळवणी, जयकारीरे. केळवणी० ॥२१॥
 आत्मिक धर्मोन्नति केळवणी, लेश ते जन तरसेरे;
 क्षायिकभावे मंगल मोटें, जन्म धर्मेन वरसेरे. केळवणी० ॥२२॥
 रागद्वेषने लेश वधे ते, केळवणी छे कूडीरे;
 बन्धुस्वभावे धर्म जगावे, केळवणी ते कूडीरे. केळवणी० ॥२३॥
 अनेकांत चेतनना ज्ञाने, शाश्वत सुखडां यावेरे;
 कर्माष्टकनो नाश करीने, मुक्तिपुरी सोडावेरे. केळवणी० ॥२४॥
 गुरुगम केळवणी पामीने, लक्ष्मी शाश्वत सिद्धिरे;
 बुद्धिमागर मंगलमाला, रत्नवणीनी कृद्धिरे. केळवणी० ॥२५॥

अपदावाद.

श्री मत्स्यविजय श्रीर्त्तींग प्रेसर्मा शा. गीरधरलाल इक

